

ΟΗΣΑΥΡΟΣ



ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΟΤΑΝ Η ΣΥΝΖΥΓΙΟΣ ΜΙΣΗ
ΤΗΣ ΕΠΙΜΟΡ ΓΚΛΟΥΝ

№ 36
ΔΡΧ. 5

ΣΕΛ.
72

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

Οπισθοφυλλίδες

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ : ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 36 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 12 ΦΕΒΡΥΡΙΟΥ 1939

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η «ΓΚΑΜΗΛΑ» ΦΙΛΟΣΟΦΕΙ

Ἡ «γκαμήλα» ἀπεσύρθη στὴ γωνιά τοῦ συνοικιακοῦ δρόμου περὶ ὥραν ἑκτὴν ἑσπερινήν. Ἀπὸ ὀρθροῦ βαθέος ἔφερνε ἀπάνω—κάτω δρόμους καὶ σοκάκια, χόρεψε καὶ χοροπήδησε, ἀνοιγόκλεισε ἀμέτρητες φορές τὶς ξεδοντιασμένες μασσέλες, γέμισε σκόνῃ ἢ λιναστένια τῆς ράχης. Ἐγείρε κάπου ἐκεῖ, στὴν κώχη τοῦ δρόμου νὰ ξεκουρασθῇ—τὴν ἴδια ὥρα τὰ... «πόδια τῆς» εἶχαν καθήσει στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιον νὰ μετρήσουν τὴν εἰσπραξίαν τῆς ἡμέρας. Ἐπεφτε σιγά-σιγά τὸ δειλινὸ — ἡ ὥρα ποὺ ἐμπνέει στοὺς ἀνθρώπους τὸν ρωμαντισμὸ καὶ ἄλλες κακὲς πράξεις. Τὴν ὥρα αὕτῃ βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάτῃ νὰ φιλοσοφήσῃ ἐπὶ τῶν ἐγκοσμίων καὶ ἡ «γκαμήλα». Ἐχει τόσα καὶ τόσα μαζέψει ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἔντυσαν τὴ λινάτσα καὶ τῆς βάλανε πόδια ἀνθρώπινα νὰ περπατᾷ καὶ νὰ χορεύῃ.

«Τί σὰς ἔπιασε — μονολογεῖ ὁ τετράπους φιλόσοφος —, τί σὰς ἦρθε καὶ φορτώνετε τὸ κέφι σας, τὸ κέφι τοῦ γλεντιοῦ σας, καὶ ὅτι σὰς καπνίσῃ ἀπάνω στὴ δύστυχη καμπούρα μου; Κάθε τέτοια φορὰ μοῦ φορᾶτε τὴ λιναστένια τουαλέττα μου καὶ με ἀμολᾶτε στοὺς δρόμους. Μὲ ἔχετε κάμει τὸ ἐμβλημα τοῦ γλεντιοῦ σας, τὸ σύμβολο τοῦ καρναβαλίου σας. Μὰ γιατί — ρωτᾷ — με κάνετε γύφτισα κουρελιάρα καὶ μοῦ κρεμάτε λινάτσες ἀπ' ὅλες τὶς μεριές; Τὸ κέφι σας πρέπει νὰ εἶναι τὸ χαμόγελο τῆς καρδιάς σας, νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὴ λάμψι τῶν ματιῶν σας, νὰ κυκλοφορῇ σὰν θεῖος ἰχώρ στὶς ἀρτηρίες σας. Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ κέφι σας, τὸ χαμόγελο καὶ ἡ καρδιά, ἡ λάμψις καὶ τὸ αἷμα, δὲν μπορεῖ, πρέπει νὰ εἶναι ὅλα ντυμένα σὲ φῶς χρυσαφί, σὲ χρῶμα ἀσημωτὸ, νὰ ἔχῃ ἀστέρια καὶ πούλιες ἀντὶ λινάτσες καὶ μασσέλες ξεδοντιάρες. Τούτῃ τῇ μασσέλα τὴν ἀνοιγόκλειμα. Κι' ἐσεῖς γελᾶτε ποὺ χάος καὶ ἔρεβος στὸ κάθε τῆς ἀνοιγόκλειμα. Κι' ἐσεῖς γελᾶτε ποὺ με βλέπετε καὶ ἀλαλάζετε καὶ με παίρνει κοπάδι ἐξοπίσω ἢ μαρίδα τῆς γειτονιάς. Ντύστε με μιὰ φορὰ κι' ἐμένα στὰ χρυσὰ καὶ στὰ φλουριά, βάλτε μου ἓνα ἀστέρι χρυσαφί στὸ μέτωπο—πετᾶτε μου ἀπὸ τὴ ράχη τὴ λινάτσα ποὺ με ἀνάβει. Νὰ δῆτε πῶς θὰ ἔτρεχα τότε καὶ θὰ χοροπηδοῦσα καὶ δίχως πόδια ἀκόμα...»

«Δὲν εἰμαι γκρινιάρικα καὶ νὰ με πιστέψτε. Παραπονιάρικα εἰμαι μὲ νάχα, ποὺ ὀλέπω πῶς ἀρκοῦν οἱ λινάτσες μου νὰ σὰς δώσουν τὸ κέφι ὅλων αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Ἐδῶ ποὺ ἔγειρα κι' ἀκούμπησα, εἶδα τὰ χάλια μου, μὰ καὶ τὰ δικά σας. Ἀμὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ δρόμὸ σας, σκοτώνετε ν' ἀνοίξετε τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν σας καὶ χαζεύετε καὶ γελᾶτε μὲ τὴν κακομοιριά μου. Καὶ μοῦ πετᾶτε δραχμὲς καὶ πενήνταράκια. Μὲ περιμένετε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ ἀγωνία — πῶς πολὺ τὰ παιδιὰ σας. Αὐτὰ, μὲ παίρνουν στὸ τέλος κι' ἀπὸ πίσω. Ἐγὼ εἰμαι, νὰ ποῦμε, ὁ ἐκπαιδευτὴς τοῦ κεφιοῦ των. Ἐγὼ μαθαίνω τὶς ψυχὰς των νὰ γελοῦν, ὡς ποὺ νὰ ἀνδρωθοῦν. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἀνδρωθοῦν τὰ παιδιὰ σας, θὰ μὲ περάσουν κι' αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους στὰ δικά τους παιδιὰ. Θὰ τοὺς ποῦν: Μὲ αὕτῃ τῇ γκαμήλα ποὺ βλέπετε, τὴν κουρελιάρα καὶ τὴν ἀσουλούπωτη, τὸ αἶσχος τῆς ξεδοντιασμένης τῆς μασσέλας, τὴ γούνα τῆς τῆς λιναστένια, μάθαμε κι' ἐμεῖς νὰ γελᾶμε. Αὕτῃ ὠργάνωσε τὸ κέφι μας. Διέπλεσε τὸ γέλιο μας. Ἀπετέλεσε τὸ ἄπαντον τοῦ καρναβαλίου μας. Τὴν πεμπουσῖαν του. Πάρτε τὴν κι' ἐσεῖς ἐξοπίσω καὶ βάλτε τῆς γιούχα, καθὼς τῆς βάλαμε κάποτε κι' ἐμεῖς, ὅταν ἤμαστε στὴν ἡλικία σας. Μεγαλεῖον πράγμα, παιδιὰ μου, σὰς λέω...»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα μονολογοῦσε καὶ ἔλεγε ἡ «γκαμήλα» καὶ ἐγεύετο ἰὲ τὶς χαλαρωμένες τῆς μασσέλες τὸ ἀπόσταγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς. Μὰ δὲν τὴν ἀκούγε, οὔτε τὴν πρόσεχε κανεὶς. Τὰ παράθυρα εἶχαν κλείσει, ἡ μαρίδα εἶχε σκορπίσει. Μόνο τὰ «πόδια» τῆς «γκαμήλας» ἔστεκαν ἀντίκρυ τῆς, στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου, μόνοι μάρτυρες στὰ χάλια τῆς καὶ τὴν ἀγωνία τῆς. Μὰ δὲν τὴν προσέχανε οὔτε αὐτὰ. Εἶχαν πολὺ σοβαρώτερη ἀσχολία ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Νὰ μετρήσουν τὴν εἰσπραξίαν...

ΛΑΤΡΟ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ



—Ξανανοίξτε τὴν κοιλία του, γιατί, νὰ χαζέψῃ κι' ὁ μπέμπης.

Οἱ ΠΡΟΤΟΠΛΑΣΤΟΙ



Ἡ Εἰς α' : —Τάμαθες ; Ὁ Κάιν ἀκότωσε τὸν Ἀδελ.
Ἡ Εἰς β' : —Ὁ διάβολος, μπλά-δες! Καὶ τώρα θὰ χρειασθῇ νὰ ξανακάνω ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς.



ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΔΑΝΙΗΛΙΣ

ΜΙΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

ΕΛΛΑΣ ήταν εξ ολοκλήρου ή μεγάλη Χριστιανική Αυτοκρατορία της Ανατολής που είχε πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολη. Μ' επίσημη γλώσσα τα Ελληνικά, που ήταν ή γλώσσα του πληθους. Και μ' Ελληνες, από τον τόπο, Αυτοκράτορες.

Ελλάς, λοιπόν, πέρα για πέρα το Βυζάντιο.

Αλλά, ή λεγομένη κυρίως Ελλάς, εδώ κάτω, ή Αττική και ό Μορέας, εξούσαν κι' ανέστησαν πολύ μακριά από την καινούργια ατμόσφαιρα. Σ' ένα σκοτάδι παρακμής πουχε αρχίζει ν' απλώνεται ακόμα από τον καιρό της Μακεδονικής κυριαρχίας κι' απόγινε με το Ρωμαϊκό ζυγό. Η νέα θρησκεία ναί μὲν είχε εξαπλωθή παντού, αλλά ή Αθήνα, ή Σπάρτη, ή Κόρινθος, είχαν πάθει ένα θάνατο μετά το γκρέμισμα των αρχαίων θεών. Οι σχολές ηθιορικής και φιλοσοφίας είχαν κλείσει και ή διάδοσις των γραμμάτων ύστερούσε τρομερά.

Η Πάτρα παρουσίαζε μιὰ κάποια ζωτικότητα παραπάνω από τις άλλες πολιτείες, αλλά κι' αυτή έπειδή έτυχε να βρίσκεται πιο κοντά προς τη Δύση κι' είχε πέρασι το εξωγαυικό εμπόριο της. Η βιοτεχνία του αργαλειού κυρίως έπλούτιζε τον πληθυσμό της με εισοδήματα. Είδηρουχισμού και λούσου, χιτώνες μεταξωτοί και παραπετάσματα χρυσοκέντητα, ήσαν τα προϊόντα της. Ής πὸν κάποιος γνόπιος επιχειρηματίας με διαβολέμένο μωραϊτικό μυαλό, έμονοπάλησε όλη σχεδόν την παραγωγή και την μαρκαρίζε για τις μεγάλες πιάτσες των Φράγκων. Απ' αυτή την εργασία έγινε κυριόπλουτος. Απάνω στην ακμή του όμως πέθανε σε κάποιο ταξίδι, ή τον σκότωσαν ληστές. Παιδιά δὲν είχε αποκτήσει. Και δὲν έμεινε παρά μοναδική κληρονόμος ή χήρα του, που λεγόταν Δανιηλίσ.

Ήταν νέα, παραπολύ νέα, μόλις είκοσι χρονών. Και όραία, παραπολύ όραία, γι' αυτό και την είχε διαλέξει ό άνδρας της. Αλλά, ήταν και έξυπνη, καπάτσα, αξία, και συνέχισε το οργανωμένο επάγγελμα του συζύγου της. Η περιουσία της από χρόνο σε χρόνο ανέβαινε από τα κέρδη. Και ή Δανιηλίσ είχε γίνει το πρώτο πρόσωπο σε φήμη και ισχύ σ' όλη την Πελοπόννησο. Διατηρούσε σώμα πολυτελές, στατο για να φρουρή τις εγκαταστάσεις της, ένα είδος μικρού στρατού από ενόπλους για ν' ασφαλίσει τα υπάρχοντά της από τους Σαραβόνους και άλλους διαρρηκτές. Και χρησιμοποιούσε άναρίθμητες σκλάβες και πλήθος ευνούχους στην προσωπική υπηρεσία της, ζώντας άναρμεσα σε χλιδή μυθική.

Στην Πάτρα ό Θεοφιλίτας έβγαυε συχνά περίπατο ως τα χωριά της Ηλείας για να διαλέξει τις εκπαισεις που θ' άγόραζε. Ο Βασίλειος πάντα πλάι του. Κά-

Έκεινο τον καιρό, 837 μ.Χ., βασιλευε στην Πόλη ό Θεόφιλος με τη Θεοδώρα, ό έραστής της Κασσιανής.

Ο Αυτοκράτωρ έδωξε ξαφνικά από την Αύλη του διαφόρους τέως ευνουμένους του άρχοντας και μεγιστάνες που τους ύποπτεύθηκε ότι συνωμοτούσαν εναντίον του. Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ό μαγιστρος Θεοφιλίτας, συγγενής του από την Αυτοκράτειρα. Και ό Θεοφιλίτας αυτός, φεύγοντας όπως όπωσ ό Θεοφιλίτας, παλάτι του προτίμησε την Πάτρα ως τόπον εξορίας του, γιατί είχε νοιώσει ότι το μέρος ήταν εύφορο και σκόπευε να καλλιεργήσει εκεί μεγάλα κτήματα. Όταν έφτασε, ήταν πολύ φυσικό, ό πρίγκιψ αυτός να σχετισθή με την Δανιηλίδα και να συχνάζει στο σπίτι της. Απέναντί του ή χήρα ύπηρεζε αξιοπρεπώς και σεμνή, σωστή αυστηρή δέσποινα. Και ό Βυζαντινός την έσεβάστηκε. Αλλά, ό Θεοφιλίτας δὲν είχε μεταναστεύσει μόνος του. Πολυάνθρωπη ακολουθία υπηρετών τον συντρόφευε. Ένας από τους δούλους του ήταν και ό Ιπποκόμος Βασίλειος. Αυτός δὲν συντρόφευε στην καθάλλα και του περιποιώταν τα άλογα. Δὲν τον είχε μαζί του πολλν καιρό. Τὸν προσέλαβε την τελευταία στιγμή της φυγής του. Και από ένα ολοσδιόλου τυχαίο περιστατικό. Έξω από την Κωνσταντινούπολη, στη Μονή του Αγίου Διομήδους, του τὸν σύστησε ό ήγούμενος:

—Υψηλέ μου Ιππότα, το καλλιγράφι αυτό θα σοι είναι χρήσιμος δορυφόρος. Σπουκι' αν τάη ή άφεντιά σου. Μοῦρθε εδώ δδοιπόρος, αλλά λυπάμαι την όμορφιά του και την άνδρεία του να τον θυσιάσω για καλόγερρο. Είναι μόλις είκοσιπέντε χρονών. Χειρίζεται το σταθι και το χαλιναί όσο κανείς. Πάρ' τον κοντά σου και θα με θυμηθείς.

Ο Θεοφιλίτας εφώνασε το νέο και τον ρώτησε από που κατάγεται και πως δρέθηκε εκεί.

—Μεγάλε μου κύριε—άπάντησε ό Βασίλειος—κατάγομαι από τα χωριά της Αλεξανδρουπόλεως. Τὸν καιρό που ήμουνα μικρό παιδί μπήκαν οι Βούλγαροι με τον Κρούμο στα μέρη μας και μ' άρπαξαν μαζί με χιλιάδες άλλους πατριώτες μου. Μεγάλωσα μαζί τους δουλεύοντας στα χωράφια τους. Γράμματα δὲν έξερω, αλλά τη γλώσσα μου την διατήρησα μιλώντας με τους συγγενείς μου στη σκλαβιά. Και τώρα τσάκασα. Αυτή είναι ή ιστορία μου.

★

ποια μέρα σε μιὰ πηγή που στάθιρκαν να ποτίσουν τ' άλογά τους συναντήθηκαν με τη Δανιηλίδα, που ήταν άμαζόνα σπουδαία κι' αυτή. Ο Θεοφιλίτας δὲν της παρουσίασε καν τον σαυλίτη του. Αλλά, ή πλούσια χήρα τὸν πέρασε κι' αυτόν για αξιωματούχον αλλικό. Η λεβέντικη κορμοστασία του, της έκανε εντύπωση. Τὸν παρακολούθησε πολύ με το βλέμμα καθώς οι δύο ξένοι εκάλπαζαν.

Όταν κατόπιν ό Θεοφιλίτας την ξαναείδε σε κάποια έορτή, ή άρχόντισσα του Μορέως τὸν ρώτησε μ' ενδιαφέρον:

—Και ό ευγενέστατος φίλος σας;

Ο Θεοφιλίτας δύσκολα κατάλαβε ότι ή Δανιηλίσ του μιλούσε για τὸν Μακεδόνα του. Έτσι έλεγε αυτός τὸν υπηρέτη του. Γιατί εκείνα τα χρόνια Μακεδονία έλεγαν όλη την περιφέρεια από τη Θεσσαλονίκη έως το Βόσπορο. Θράκη ώνόμαζαν την Βαλκανική βορειότερα ως το Δούναβι.

Τέκνον της τύχης, λοιπόν, ό Μακεδὼν Βασίλειος είχε άγαπηθή από την ώραίτερη και την πλουσιότερη γυναίκα της εποχής. Η Δανιηλίσ είχε ξετρελλαθή με τις χάρες του. Κρατά από τὸν κόσμο έγινε φιλενάδα του. Και θά γινόταν και γυναίκα του άμέσως αν τὸ ήθελε ό ίδιος. Αλλά όνειρο του Βασιλείου ήταν να πολεμήσει κατά των Βουλγάρων και να τους εκδιικήθ. Και κεινες τις ήμέρες άκριδώς ήθε μήνυμα ότι ό Αυτοκράτωρ Θεόφιλος πέθανε και τὸν διαδέχθηκε στο θρόνο ό γυιός του Μιχαήλ. Ο άδελφός της Αυτοκρατορίας Θεοδώρας, ό Βάρδας, ανέλαβε με τίτλο Κουροπαλάτης, την ουσιαστική άσκησι της βασιλικής εξουσίας. Κι' έκαλούσε τὸν Θεοφιλίτα να πάη κι' αυτός γρήγορα στην Πρωτεύουσα. Ο Βασίλειος τὸν ακολουθούσε. Προτιμούσε χίλιες φορές να γίνη πολεμιστής, παρά να μείνη τυχοδιώκτης γαμπρός. Άφηνε την ευτυχία που τὸυχε χαμογελάσει τόσο ύποσχετικά. Η Δανιηλίσ, που δὲν πρόφτασε ούτε τὸν άποχαίρητη, ήταν άπαρηγόρητη όταν τὸυμαθε. Δὲν είπε τίποτε σε κανένα. Αλλά, δουτηγμένη στα δάκρυα της λύπης, άποσύρθηκε ολόμυνηχη στον πύργο της στην έξοχή. Για πολύ διάστημα. Έπρεπε, εκτός από τὸν πόνο της, να κρύψει και το μυστικό της: Απὸ τὸν έρωτά της με τὸν περαστικό καθάλλαρη είχε μείνει έγκυος!

Την ώρα που ό άρχων Θεοφιλίτας έπαυσε στο Μέγα Παλάτιον, ό Βάρδας Κουροπαλάτης προσπαθούσε να καθάλλησιν ένα βαρβάτο άτι στο προαύλιο. Κι' ένω ό Θεοφιλίτας πήγαινε καταπάνω του να τὸν φιλήσει, τὸ άλογο έτίναξε τὸν Κουροπαλάτη κάτω απ' τους άναβατήρες! Ο

Μακεδὼν Βασίλειος άρπαξε το ζῶο από την χαίτη και τὸ έδάμασε. Ο πρίγκιψ Βάρδας έθαύμασε τὸ θάρρος και την τέχνη του ακόλουθου και παρακάλεσε τὸν Θεοφιλίτα να τὸν δώση για δικὸν του ακόλουθον!

Ο νεαρός Αυτοκράτωρ Μιχαήλ, έμπιστευόμενος ολόκληρωτικά τις ύποθέσεις του Κράτους στο θείο του Βάρδα, σπανίως άνακατευότανε στα δημόσια. Κάποια γόησσα του ήμικόσμου που την έλεγαν Μαρίκα, τὸν είχε ξετρελλάνει και περνούσε όλο τὸν καιρό του μ' αυτήν. Κάποτε όμως που είχαν διοργανώη μεγάλα στρατιωτικά γυμνάσια Ιππικού, ήταν άπαραίτητη και ή παρουσία του Αυτοκράτορος. Και ό Κουροπαλάτης τὸν εκάλεσε να κἀνη επιθεώρησι. Στο πεδίο τὸν άσκήσαν ό Μιχαήλ είδε τὸν Μακεδόνα Βασίλειον και τὸν άρεσε εξαιρετικά το επιδλητικό του παράστημα:

—Βάρδα—είπε—αὐτὸν τὸν λεβέντη από σήμερα τὸν παίρνω εἰγώ!

Τὸν έκαμε στράτωρα, επί κεφαλής τὸν βασιλικὸν σταύλον. Η Μαρίκα τὸν άγάπησε. Ο Αυτοκράτωρ τὸυς στεφάνωσε και για δῶρο τὸν γάμων τὸν ώνόμασε κόμητα πρωτοστράτωρα, δηλαδή στρατηγὸν όλου του Αυτοκρατορικού Ιππικού! Απὸ την έπαφή μαζί του ό Μιχαήλ ήταν ένθουσιασμένος κυριολεκτικώς. Ής πὸν τὸν ανέδασε στο πιο μεγάλο αξίωμα της Αύλης: Τὸν διόρισε «παρακοιμώμενον»! Κανένα χατήρι δὲν μπορούσε να τὸυ άρνηθῇ. Τόσο ώστε και όταν ό Βασίλειος θέλησε να χωρίση την Μαρίκα, ως άναξία του, ό Αυτοκράτωρ όχι μόνονα τὸυ τὸ επέτρεψε, αλλά και τὸν θάρηε μόνος του την αξιολογώτερη νύφη της Αυτοκρατορίας, την Εὐδοκία Ίγγερνρη, πατρικίαν ευνουμένην του Μιχαήλ.

Τέλος, ό Βασίλειος δὲν άργησε ν' αναλάβη την Κυβέρνηση γενόμενος μάγιστρος, που έσήμαινε πρωθυπουργός.

Ο Θεοφιλίτας είχε πεθάνει. Ο Βάρδας έμίσησε τὸν Βασίλειον και τὸυ κήρυξε τὸν πόλεμο. Ο Βασίλειος δὲν θέλησε να τὸν κακομεταχειρισθῇ από εὐλάβεια. Όταν όμως άνακάληψε ότι ό Βάρδας συνωμοτούσε με σκοπό ν' ανατρέψει τὸν Μιχαήλ επαναστατικώς, ό Βασίλειος διέταξε να πιασουν τὸν Βάρδα και να τὸυ κόψουν το κεφάλι χωρίς δισταγμό. Η θεληματικότης του άνδρός προκάλεσε τὸν θαυμασμό του Μιχαήλ.

Ο Αυτοκράτωρ υιοθέτησε τὸν Βασίλειον για να τὸυ άπονέμονται βασιλικές τιμές.

Και λίγο άργότερα μέσα στο ναὸ της Αγίας Σοφίας, ό Μιχαήλ συνώδευσε τὸν Βασίλειον με χρυσά άμάξια, εκάλεσε τὸν Πατριάρχη Φώτιο να δώση την εὐλογία της εκκλησίας, κι' ανακήρυξε τὸν Μακεδόνα επίσημως συμβασιλέα του!

★

Ο λαὸς ελάτρευε τὸν Βασίλειον, ό όποιος έντελὼς μόνος έδασίλευε, αφού ό Μιχαήλ ήταν μέθυσος και εκδοτος σε κάθε άνομολόγητη ήδονη και δὲν έβδινε διάρα για τα δημόσια πράγματα. Η Αυτοκρατορία είχε βρή το δυνατό πρόσωπο που της χρειαζότανε για να επιβληθῇ στους Βουλγάρους και να τὸυς ανακόψη κάθε όρμη στις άτελείωτες λεηλασίες τους. Κόλακες ποιηται για να κερδίσουν την εὐνοιά του τὸυ θάρηαν φανταστικὸς τίτλους θεϊκής καταγωγής. Τ' όνομά τὸυ είχε γίνει θρύλος.

Ο γυιός της Δανιηλίδος Ίωάννης έκοιγε στην Πάτρα τη φήμη για τὸν καινούργιο συμβασιλέα του Βυζαντίου, και ένθουσιώδης, σάν νέος, έπανηγύριζε για τα κατορθώματά του. Τόσο που τα διηγήθηκε και στην μητέρα του. Εκείνη, σάν να ξυπνούσε από κάποιο όνειρο, στο έ-

κουσμα τὸυ όνόματος Βασίλειος Μακεδὼν, άναταράχθηκε. Χρόνια και χρόνια τώρα δὲν είχε μάθει, στην έφημιά της, τίποτα γι' αὐτόν. Καί, ενώ της μιλούσε το παιδί της, χαυνωμένη από τη δυνατή συγκίνηση τὸν άναμνήσεων έμονολόγησε:

—Ο Βάρδας, λοιπόν, μούλεγε ψέματα ότι ό Μακεδὼν ήταν άπλὸς Ιπποκόμος του!

—Ποιὸς Βάρδας; είπε ό Ίωάννης. Ο Κουροπαλάτης; Άλλ' αὐτὸν τὸν έθανά-

τωσε ό συμβασιλεὺς Βασίλειος! Η Δανιηλίσ τὸυ διηγήθηκε, όσο μπορούσε πιο ψύχραιμα, ότι ό Βάρδας και ό Βασίλειος είχαν περάσει από την Πάτρα και ότι ήσαν στενοί γνώριμοι του οικογενειακού κύκλου της.

—Και τότε, τί καθόμαστε, λοιπόν, εδώ, μητέρα, αφού ό συμβασιλεὺς του Βυζαντίου είναι φίλος μας;

Ο νεαρός είχε μέσα του φλόγα φιλοδοξίας. Ακατανίκητος πόθος τὸυ ήταν ν'



ἀφῆσθαι τὰ ἐμπόρια καὶ νὰ γλῆ στρατιωτικὸς. Ἡ Δανιηλὶς τὸν κῆρυξε στὰ μάτια—τὰ δικά της δοῦρκωναν—κι' ἐβλεπε μέσα βαθειά στὶς κέχες ν' ἀστράφει ἡ λάμψη ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ φυσικοῦ πατέρα του! Ἀλλά, δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τοῦ φανερώσῃ τίποτα.

—Καὶ ποῦ θ' ἀφήσουμε, παιδάκι μου, τὸ δῖός μας νὰ τρέχουμε στὰ ξένα; εἶπε καὶ τὸν ἀπογοήτευσε.

Ὅλες τὲς νύχτες ἀπὸ τότε ἄλλο τίποτα ἢ Πατρὶνὴ χῆρα δὲν συλλογιζότανε. Καὶ κάθε φορὰ δοκίμαζε μεγάλη δυσκολία νὰ πνίξῃ τὴν καρδιά της ποὺ τὴν πρόσταζε ἐπιμονὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν βρῇ. Τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ τόση ἀλήθεια τότε. Θυμῶ-τανε τὴν κορμωστασιά του, τὲς στιγμὲς ποὺ πέρασε μαζί της. Κι' ὅλο ἐκλαίει.

Στὸ μεταξύ, νέα γεγονότα ἀναγγέλλθη-καν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι.

Ὁ Μιχαὴλ εἶχε παραγίνει μὲ τὴν σκαν-δαλώδη κραιπάλη του. Διαρκῶς ἐτρέιχκε ἀπὸ τὸ μεθύσι. Δὲν ἄκουγε καθόλου τὲς συμβουλὲς ποὺ τοῦδινε ὁ Βασίλειος. Ἐ-θύμωνε μάλιστα μαζί του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ νὰ βάλῃ στὴ θέσι τοῦ συμβασιλέα τὸ Βασιλικίνο, ἕνα θαρκάρη ποὺ τραβοῦσε κουπί ὅταν τὸν ἐβγαζε περιπατοὶ στὸ Βύζαντο.

Ἡ Συγκλήτος ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ὁ Βασίλειος εἶχε ἀποδρασυνθῇ καὶ διέταξε κατ' ἐντολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸν Πατριάρχη Φώτιο νὰ ἐτοιμάσῃ τὴ στέ-ψη του!

Ὁ Βασίλειος εἰδοποίησε στρατὸ καὶ λαὸ. Μυριάδες δαδοῦχοι μαζεύθηκαν κά-τω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον. Δῆμοι εἰσέβαλαν στὸν κοιτῶνα, ὅπου ὁ Αὐτοκράτωρ Μι-χαὴλ κοιμότανε μαζί μὲ τὸν ἐρέτη καὶ τοὺς ἐσφαζαν ἀπάνω στὸ κρεβάτι καὶ τοὺς δού!

Στὴν Πάτρα, καθὼς καὶ πρὸς ὅλη τὴν ἐ-πικράτεια, διαδόθηκε σὲ ἐκκλησίαις τὸ διάγγελμα ὅτι μόνος Αὐτοκράτωρ ἀνηγο-ρεύθῃ Βασίλειος ὁ Μανεδών. Μαρκιῶνες τῆς Ἀσσεως ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Πάτρα ἀ-πεσταλμένοι τοῦ σπῆδος τῆς Φραγκίας καὶ τοῦ Πάπα πηγαίνοντες στὸ Βυζάντιο νὰ προσφέρουν προσκυνήματα στὸν νέον Αὐ-τοκράτορα.

Ὁ Ἰωάννης—κόντευε πιά τριάντα χρο-νῶν—πῆγε σὰν τρελλὸς στὴ μητέρα του:

—Ὁ Βασίλειος ἔγινε Αὐτοκράτωρ! Ἐκείνη δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ποὺ τὴν ἐλημύριζαν. Ἐκύτταξε τὸ γυῖο της κατὰμματα. Σκέφθηκε ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τοῦ κρύψῃ τὸ πρᾶγμα περισσότερο:

—Ἰωάννη—τοῦ εἶπε. Ὁ Αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Μανεδών εἶνε ὁ πατέρας σου!

Ὁ γυῖος τῆς χῆρας τᾶχασε. Ζήτησε νὰ μάθῃ τὰ πάντα, ὡς τὴν παραμικρότερη λε-πτομέρεια, γιὰ τὸν θάνατόν της ἀπορία πῶς ὁ πατέρας του δὲν ἔγινε σύζυγος τῆς μητέρας του. Ὑστερὰ θυγῆκε ἔξω. Μὲ τρόπο μάζεψε πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκο-γενειακὴ κατὰστασι τοῦ Αὐτοκράτορος ἀ-πὸ τὸν ἑπαρχο. Ὁ Βασίλειος ὁ Α' εἶχε νυμφευθῇ διὸ φορὲς. Ἀπὸ τὸν πρῶτο του γάμο ἔμεινε ἄτεκνος. Ἀπὸ τὴν δεύτερη γυναῖκα του εἶχε τέσσερα ἀγόρια. Ἀλλά, ἐκείνη πέθανε σὺν παλάτι τῆς Μαγάννας ἐδῶ καὶ λίγον καιρό.

—Εἶνε χῆρος... ὁ πατέρας μου! εἶπε μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ στὴν μάνα του.

Ἡ Δανιηλὶς ἐξετόλησε διαστῆναι τὴν παρουσίαν της. Ἐδῶσε δύο-δύο σὲς ἱ-δίες τὲς θογαλῆρες τῆς χιλιάδας ἀργαλει-οῦς. Πόδησε χέρι μὲ χέρι τὰ ἀπέρηστα

περιδόλια της, μὲ τὲς μουρὲς ποὺ δια-τηροῦσε γιὰ τροφὴν τοῦ μεταξοκώλκους. Τὴν ἀνεκτίμητην πραγματεία της τὴν στοί-δαζε σὲ σειρὰ μπόγους. Ὅσο χροιάφι καὶ ἀσπὶς εἶχε τὸ ἀμπαλλάρισε σὲ κιβώ-τια. Ἀγόρασε ὅλα τὰ μούλαρια ἀπὸ τὰ γύρω χωριά. Θάφενε. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ θὰ πῆγαινε.

Ἀλλά, φοβόταν τὴ θάλασσα. Ἐτρεμε καὶ ποὺ τὴν ἀντίκρυε. Ἐννοοῦσε νὰ φθά-σῃ στὴν Πόλι διὰ ξηρᾶς.

Παρέλαβε πεντακόσιους ἀπὸ τοὺς δού-λους της. Διάλεξε τοὺς πῶς γερούς. Μὲ τὰ ὅπλα τους. Καὶ πῆρε καὶ ἐκατὸ εὐνού-χους νὰ τὴν ὁδηγήσιν. Καὶ ἐκατὸ ἀπὸ τὲς ὠραιότερες κοπέλλες, τὲς ἐκκοσμημέ-νες κεντήστρες της. Καὶ μὲ τὸ γυῖο της, τὸν Ἰωάννη, τὸ γόθο Αὐτοκρατορικὸ πλῆγ κηπὰ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἀκριβοῦσα τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου γιὰ τὸν Ἰσθμό.

Νέα βασίλισσα τοῦ Σαβὰ δάδισε πρὸς τὸν Βυζάντιο, καθὼς ἐκείνη εἶχε πάει μὲ παρόμοια συνοδεία νὰ βρῇ τὸν Σολωμόν-τα!

Πέρασε στὴν Ἀττικὴ, ἀνέβηκε στὴ Στερεὰ, διέσχισε τὴ Θεσσαλία, παρέκαμ-ψε τὸν Ὀλύμπο, στάθηκεν στὴ Θεσσα-λονίκη, συνέχισε γραμμὴ τὴν προέκτασι τῆς Ἑγγατίας, καὶ μετὰ ἀπὸ μῆνες καὶ μῆνες ἕνα σούρουτο μπροστὰ στὴν πόλιν τὸν τευχῶν εἶδε τὴν Πόλι μὲ τὸ θάμβος της!

Τὸ παραδῶνι σταμάτησε ἐκεῖ καὶ κατα-σκήνωσε. Μάνα καὶ γυῖος στολιστηκαν καὶ προχώρησαν μόνοι τους. Ἡ Δανιη-λὶς μῆκε νὰ προσκυνήσῃ στὴν Ἁγία Σο-φία καὶ θὰ περῖμενε τὸ γυῖο της ἐκεῖ. Ὁ Ἰωάννης πῆγε κατ' ἐξουσίαν στὸ Ἱε-ρόν Παλάτιον. Τὸν παρουσίασαν στὸ μάρ-τυρο.

—Τί τὸν θέλεις τὸν Αὐτοκράτορα; Ποῖος εἶσαι; τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ τι-τλοῦχος.

—Εἰμαι γυῖός του! εἶπε μὲ θάρρος ὁ νέος.

Ὁ Βασίλειος δύσκολα θυμήθηκε.

—Ἄν ὄντε τὴ μητέρα μου... πατέρα, δὲν θὰ τὴν ἀναγνωρίσετε;

Ὁ Βασίλειος τραβῆξε ἄμέσως μαζί του.

Ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητικὴ. Μία γυναι-κα γονατισμένη προσήγγετο. Στὴν ἀπεραν-τωσύνη τοῦ ἁγίου χώρου, ὁ Βασίλειος τὴν εἶδε σὰν ἁγία ἀνάμεσα στὰ εἰκονίσματα. Βγήκαν καὶ οἱ τρεῖς. Στὴν εἰσοδο τῆς πόλεως, ἡ Δανιηλὶς εἶδε στὸν Αὐτοκρά-τορα τὴν ἀκολούθια της.

Ἡ χῆρα ἀπὸ τὴν Πάτρα ἐγκατεστάθη στὸ Παλάτιον!

Ὁ Ἰωάννης κατετάχθη στὸ στρατεύ-μα.

Στὸν πόλεμο κατὰ τὸν Βουλγάρων ἔ-δειξε ἀνδρεία ποὺ τὴν ἐθαύμασε κι' ὁ πα-τέρας του. Ἀπάνω στ' ἄλογο ἐμοιάζε μὲ τὸν Βασίλειον στὰ νεῖατά του.

Ἀπὸ τὰ τέσσερα παιδιά τοῦ Αὐτοκρά-τορος, τὸ πρῶτο, ὁ Κωνσταντῖνος, πέθανε. Ὁ δεύτερος γυῖος τοῦ Λέων εἶχε ὀρίσθῃ διάδοχος. Ὁ τρίτος, ὁ Ἀλέξανδρος, συμ-βασίλευς. Καὶ ὁ τέταρτος, ὁ Στέφανος θὰ γινότανε Πατριάρχης.

Ὁ Ἰωάννης ἦταν ἀπ' ὅλους μεγαλύ-τερος. Ὁ Βασίλειος τὸν ὠνόμασε πρωτο-σπαθάριο, ὑπαπιστὴν του καὶ ἀρχιστρά-τηγον.

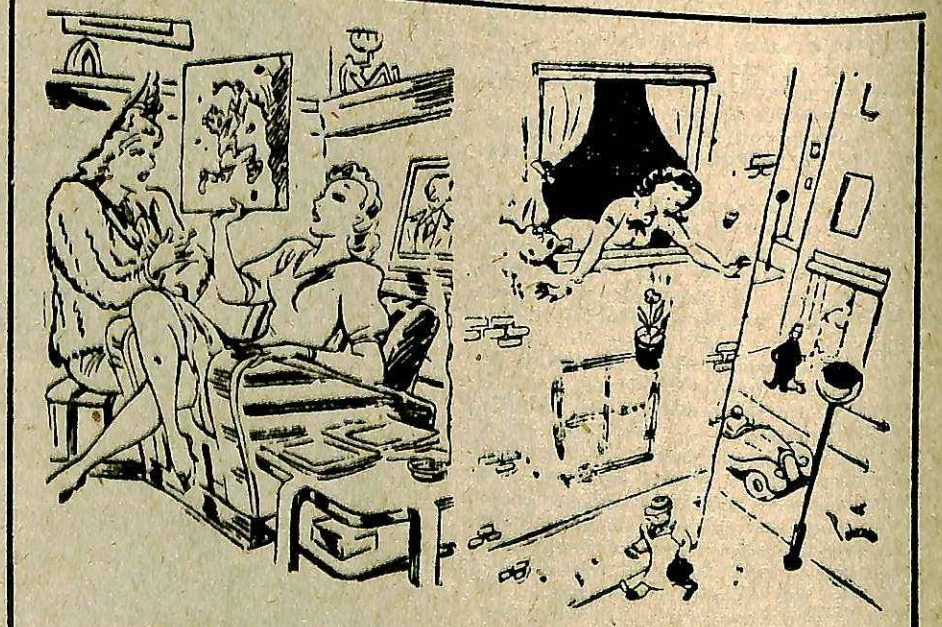
Ἡ Δανιηλὶς, εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὸ ἐδόξαζε τὸ Θεό, καὶ δὲν θέλησε νὰ χερ-σῇ Αὐτοκρατορία γιὰ νὰ μὴ κακοφανῇ αὐτὸ στοὺς βασιλόπαιδας. Γιὰ νὰ τοὺς διαθήσῃ μάλιστα φιλικὰ μαζί της, τοὺς κάλεσε μαζί μὲ τὸ δικό της γυῖο καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν εὐλογία της:

—Εἰσθε ἀδέρφια καὶ κράτει ν' ἀγα-πώσατε. Σὰς μοιράω ἀπὸ τώρα καὶ στοὺς τέσσαρες σὲ ἴσια μερίδια τὴν κλη-ρονομία μου.

Ὁ Λέων πρῶτος τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ πρότεινε στὸν πατέρα του νὰ τῆς ἀ-πονέμουν τίτλο «βασιλομήτορος» γιὰ νὰ εἶναι ἀπ' ὅλους σεβαστὴ. Ὁ Πατριάρχης Φώτιος εὐλόγησε τὴν τελετὴ.

Καὶ ὅταν ὁ Βασίλειος ὁ Α', ὁ ἰδρυτῆς τῆς Μακεδονικῆς Δυναστείας, ἔλειψε τὰ μάτια, ὁ νέος Αὐτοκράτωρ Λέων ὁ ἕκτος ὁ Σοφὸς τῆς φίλησε πάλι τὸ χέρι καὶ τὴν κράτησε στὸ Παλάτι σὰν πραγματικὴ μη-τέρα του.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ



ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

—Αὐτὴ, ποὺ λές, ἀγαπητὴ μου εἶ-ναι ἡ τελευταία φωτογραφία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου.

—Μάρκο! Μάρκο! Βγάλε γρήγορα τὸ καινούργιο σου καπέλλο!



ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Μέσα σ' ἕνα χρόνο μόνον εἶχε μετα-μορφωθῇ ὁ Ἄριστείδης. Ἐκάρυνε. Ὀμόρφη. Ἐγινε ἐξυπνότατος. Ἡ συν-τροφία του ἦταν περιζήτητη. Ἐθεωρεῖτο ἀπ' ὅλους ὁ εὐνοούμενος τῶν θεῶν κι' ὅλοι τὸν ἐμακάριζαν.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ὑπέμενε μὲ στωικότητα τὴν δυστυχίαν, τ' ἀτυχή-ματα, τὲς λαχτάρες, τὰ παθήματα, τοὺς διασυρμούς, τὰ ρεζιλίκια, τὲς ἀπενταγίες, καὶ ὀλοκλήρη τὴν ἀτελείωτη σειρὰ τῶν τραγικῶν περιπετειῶν ἐπέπρωτο, φεῖ! νὰ πεθάνῃ ἀπὸ εὐτυχίαν.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἰδιότροπη, μέχρι σημείου νὰ παρουσιάζεται πολλές φορὲς εἰς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν εἰρωνικὴν διάθεσι φαρ-σέρ. Τὴν δυστυχίαν του τὴν ὑπομένει κα-νεὶς. Ὁ πάσσοφος Θεὸς ἔδωκε τὸ ὅπλον τῆς ὑπομονῆς στὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόνοησε καθόλου γιὰ τὴν εὐτυχίαν. Ἀ-τὴ σκότωσε, φεῖ!... σκαιότερα.

Κλάψε πταχὴ μὴν πέννα τὸν Ἄριστεί-δη. Κλάψε τὸν δυστυχὴ αὐτὸν ἥρῳα ποὺ ἤξερε ν' ἀντέχῃ στὸν πόνο. Κλάψε τὸν ἄνδρα ποὺ ἐδέχετο μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη τὰ τραγικὰ τοῦ ἀτυχήματος καὶ τοὺς κατατρογμούς τῆς τύχης. κλάψε τὸν ἀγα-θὸν Ἄριστείδη ποὺ ἐπερίμενε μὲ ἐγκαρ-τέρησιν τὴν πῶς ἀπρόσπτη συμφορὰν, σὰν ἕνα ἀγαπημένο φίλον.

Οὐδέποτε ἐδαρυνκόμηνε. Οὐδέποτε ἐ-ξέφρασε παράπονα γιὰ τὴ ζωὴ του. Εἶχε πάρει τὴν ἀτυχίαν του σὰν μιὰ κατὰστα-σιν φυσικὴν κι' ἐβρίσκει ἀφύσικες τὲς εὐ-τυχίες του. Πολλὲς φορὲς, ἐπάνω στὸ ἀ-ποκορύφωμα τῆς λάμπειάς του, ἐπάνω στὸ ἀπόγειον τῆς δόξης του γινόταν μελαγχο-λικὸς κι' ἔλεγε ὅτι καὶ ἡ μάνα τοῦ Να-πολέοντος γιὰ τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου γυιοῦ της:

— Ἀρκεῖ νὰ διαρκέσῃ.

—Γιὰτὶ νὰ μὴ διαρκέσῃ; τὸν ρωτοῦσαν —Ἐξέρω κι' ἐγώ;

Κι' ἐκάρυζε φιλοσοφικὰ τὸ ποῦρο του ὁ Ἄριστείδης. Ἐφανταζόταν ὅτι θὰ ξα-ναγύριζε ἡ δυστυχία δριμυτέρα καὶ τώρα ποὺ ἐσυνήθισε στὴν εὐτυχίαν δὲν θὰ μπο-ροῦσε νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Οὕτε περνοῦσε ἀ-πὸ τὸ μυαλό του ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ εὐτυ-

χία θὰ τὸν ἐσκότωνε.

Ἦταν ἕνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα χει-μῶνος ποὺ ὁ Ἄριστείδης ἐκαθόταν στὸ γραφεῖο του κι' ἐκάρυζε ὅπως συνήθως τὸ ποῦρο του. Τὸν ἐπεσκέφθη ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνας φίλος του.

—Κύριε Ἄριστείδη, τοῦ εἶπε. Βρίσκο-μαι σὲ πολλὴ δύσκολη θέσι. Ἐγὼ νὰ ἀναγ-γείλω σὲ κάποιο γνωστὸ μου ἕνα τρομερὰ εὐτυχὲς γεγονός καὶ φοβάμαι.

—Γιὰτὶ;

—Εἶναι καρδιακός.

—Λοιπόν;

—Πρόκειται περὶ μιᾶς κολοσσιαίας κληρονομίας ποὺ παίρνει καὶ δὲν τὸ ξέ-ρει ἀκόμη. Εἶναι ἕνα ἑκατομύριο ἀγ-γλικῆς λίρας. Ἄν τοῦ τὸ πῶ θὰ τοῦ ἐλ-θῇ συγκοπή.

—Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ εὐτυχής;

—Εἶναι ὁ κ. Κουτῆς. Τὸν ξέρετε;

—Πῶς! Καὶ κληρονομεῖ τόσα πολλά;

—Μάλιστα. Εἶχε ἕνα ἀδελφὸ χαμένο στὰς Ἰνδίας. Καὶ ξαφνικὰ μαθαίνομε ὅτι ἀπέθανε μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ ἔ-φησε αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴν κληρονομία στὸν κ. Κουτῆ. Εἶναι ὁ μοναδικὸς του κληρονόμος. Ἄν τοῦ τὸ ποῦμε ὅμως ὅ-πάρχει κίνδυνος νὰ μείνῃ στὸν τόπο.

Ὁ Ἄριστείδης προσέφερε ποῦρο στὸν συνομιλητὴν του καὶ θυσιάζοντες στοὺς κα-πνοὺς τοῦ δικοῦ του ποῦρου. Ὑστερὰ ἀ-νέλαβε νὰ ἀναγγείλῃ τὸ εὐτυχὲς γεγονός στὸν κ. Κουτῆ, μὲ τρόπο. ἤξερε ἀπὸ εὐτυχίας καὶ ἐθεβαίωσε πῶς ὅταν ἕνα τόσο μεγάλο εὐτύχημα λέγεται μὲ τέχνην μπορεῖ θανατῶσαι νὰ μεταδώσῃ εὐτυχίαν καὶ ὅχι ὀλεθρον. Ὁ φίλος του τὸν εὐχα-ρίστησε καὶ ἔμειναν σμίλωνοι.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἄριστείδης ἐτεσέ-φθη τὸν κ. Κουτῆ στὸ σπίτι του. Ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ τὸν περιποιηθῇ ἀρκετὰ ἐκπλη-κτὸς γιὰ τὴν ἐπισκεψὶ τοῦ Ἄριστείδη. Ἀπὸ ἐκουθέντιασαν ἀρκετὴ ὥρα ὁ Ἄ-ριστείδης ἔφερε τὴν κουβέντα σὲς κληρονο-μίες:

—Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητὴ μου Κουτῆ, ἂν τυχὸν καὶ ἕνας συγγενὴς σου σοῦ ἄφηνε κληρονομία πενήντα χιλιάδες δραχμῆς ἢ θάκωνες;

—Τίποτε.

—Πῶς τίποτε;

—Μὰ τί εἶναι πενήντα χιλιάδες δραχ-μῆς; Ἀστὲία πράγματα. Πρόκειμένου γι' κληρονομίαν εἶναι κομικὸ τὸ ποσόν.

—Ἐκατὸ χιλιάδες;

—Τίποτε.

—Διακόσιες;

—Ἐ, μποροῦσα ν' ἀγοράσω ἕνα οἰκο-πεδο.

—Πεντακόσιες;

—Θάφτιχνα ἕνα σπίτι.

—Ἐνα ἑκατομύριο;

—Ἐμ ποῖος μοῦ τὸ ἀφήνει;

—Ἄν σοῦ τ' ἀφῆναν;

—Θ' ἀγόραζα καὶ αὐτοκίνητο, θάκανα ταξίδια, θὰ περνοῦσα χρυσὴ ζωὴ. Ἀλλὰ δὲ θαρρεύσαι. Μία κληρονομία πρέπει νὰ

εἶναι σεβαστὴ. Πρέπει νὰ σ' ἀφήσῃ κα- νένας πολλὰ ἑκατομύρια.

—Πόσα;

—Ἐκατό, διακόσια...

—Ἄν σοῦ τ' ἀφῆναν;

—Μὰ τί κουβέντα εἶν' αὐτὴ, ἀρχισε ν'

ἀπορῇ ὁ ἄνθρωπος. Ὑποθέσεις θὰ κάνω-

με τώρα στὸν ἀέρα;

Ἀλλά ὁ Ἄριστείδης ἐπέμεινε:

—Ἄν σοῦ ἀφῆναν πεντακόσια ἑκατομύ-ρια;

Ὁ κ. Κουτῆς ἐσπρώχθηκε ἐπάνω, ἐπῆρε ὕψος σοβαρὸ κι' ἀπήντησε:

—Ἄν εἶχα συγγενὴ καὶ μοῦ ἄφηνε πεν-τακόσια ἑκατομύρια δραχμῆς, σοῦ δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, δριμύζομαι στὸν Θεό, θὰ σοῦ ἐχάριζα τὰ μισά!

Ὁ Ἄριστείδης ἐκπνέει:

—Ὁ κ. Κουτῆ, στὰ μάτια. Ἐκανε νὰ πε-ταχθῇ ἐπάνω ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό του ἄλ-λά...

ἔμεινε στὸν τόπο. Τοῦ εἶχε ἔλθει συγκοπή.

Δὲν ξέρω, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα, ἂν ἔχη συμβῇ καὶ σ' ἄλλον ἢ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἱστορία. Μοῦ τὴν διηγήθηκαν ὅμως οἱ συγγενεῖς τοῦ Ἀτυχῆ ὅπως καὶ ὀλοκλή-ρες τὲς περιπέτειες τῆς ζωῆς του κι' ὅσο κίστηκαν πῶς εἶναι ἀλήθεια. Δὲν πιστοῦσα νὰ μοῦ εἶπαν ψέματα. Ἐγγραφα μὲ ἄσυ-νειδησία ὅτι ἀκούσα καὶ ἐλπίζω πῶς ἐ-κατάφερα νὰ σὲ συγκινήσω μὲ τὴν δρα-ματικὴν ζωὴν του. Ἄν ἐγέλασε, ἀναγνώ-στα, πολλὰ καλὰ ἔκανες. Δυστυχῶς ἐστὶ εἴμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς. Ὅ-ταν γράφουμε δράματα πάντα γελά ὁ κό-σμος. Τὸ ξέρουμε, λοιπόν, ὅλοι ὅσοι γρά-φουμε συγκινητικὰς ἱστορίας—δὲν σὲ πα-ρεξηνοῦμε.

Μεγαλοπρεπὲς ἔγινε ἡ κηδεὶα τοῦ Ἀ-τυχῆ. Ἐντύθησε στὰ μαῦρα ἡ Λουλοῦ κι' ἔκλαψε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες τὸν ἀγαπημένο της ἄντρα. Τὴν τεσσαρακο-στὴν πρώτῃν ὅμως παντρεύθηκε, νομίζω, ὅπως συμβαίνει πάντα.

Ἐνας ὥραίος τάφος ὑπάρχει σήμερα στὸ νεκροταφεῖο. Ὅπου ἕνας φίλος τοῦ Ἄριστείδη, δυστυχῆς, ποιητῆς, ἐχάραξε τοῦτο τὸ ἐπιτύμβιον:

Ἐνθάδε καίται Ἀτυχῆς ὅστις ὑπῆρξεν εὐτυχῆς ἐντὸς τῆς δυστυχίας ἀλλ' ὅταν ἔγιν' εὐτυχῆς ἀπέθανε ὁ δυστυχῆς ἀπὸ εὐδαιμονίας.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΔΥΟ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟΙ ΤΥΠΟΙ

νέα σειρά αὐτοτελῶν εὐθυμογρα- φημάτων

Σά μεσαιωνικός πύργος ύψωνό-
ταν ή έπαυλι επάνω στο λό-
φο. Καθώς ήταν ολόφωτη, έ-
κεινη τη χειμωνιάτικη νύχτα, ξεχώ-
ριζε σαν δράμα φανταστικό μέσα
στα μαύρα δέντρα του δάσους. Τά
ευννεφα έτρεχαν τρελλά στον ούρα-
νό, τότε έσμιγαν και έσθυναν όλα
κάτρη, τότε σκίζονταν κι' άφηναν
μιά φέτα φεγγαριού να ρίχνη ένα
παράξενο, άσπρο, άγριο φώς στο έ-
ρημικό τοπίο.

Μιά εύθυμη μουσική άκουγόταν μέ-
σα από τά ολόφωτα παράθυρα, και
κοιμωμένοι σιλουέτες περνού-
σαν κάθε τόσο πίσω από τά φωτέρá
τζάμια.

Στίς πελώριες αίθουσες, καμμιά
πεινηταριά νέα ζευγάρια, χόρευαν
σφιχταγκαλιασμένα. Χέρια σφίγγον-
ταν, χείλη σμίγανε κλεφτά, λαμπο-
κοπούσαν τά μάτια των νέων, και
των κοριτσιών τά πρόσωπα, ήταν ξα-
ναιμένα. Άστραφτε μέσα στο άση-
μένιο λαμέ φουστάνι της ή Ντιάνα,
ή κόρη του Βρανίδη, του ιδιοκτήτη
της παλιάς άρχοντικής έπαύλεως,
κι' έρχιχνε άνησυχες ματιές στο
Σπύρο, τον άρραβωνιαστικό της. "Α-
Ψυγος μέσα στο καινούργιο του φρά-
κο, ή Σπύρος ή Λούντας, καθώς χό-
ρευε με την άμορφη άρραβωνιαστι-
κιά του, φαινόταν λιγάκι χλωμός.

Σάν τέλειωσε ή χορός, όλη ή συν-
τροφιά τριγύρισε πάλι το νέο ζευ-
γάρι με φωνές :

— Έκτακτοι είσαστε κι' οι δυο,
ταϊριασμένοι !

— Ντιάνα, είσαι άπόψε σά νεράιδα
του παραμυθιού ! φώναξε ένας νεα-
ρός, χαϊδεύοντας θαρρετά τους γυ-
μνούς ώμους της κοπέλλας.

— Και τί όμορφο κόσμημα !, έκανε
ένas άλλος, πιάνοντας την καρφίτσα
που λαμποκοπούσε στο στήθος της
άρραβωνιασμένης.

— Καλά είνε αυτά ! Με στενεύει
δμως το παπούτσι μου, έκανε εύθυ-
μα αυτή, κι' άκουμπώντας ολόκληρη
στον ώμο ενός άλλου νεαρού, σήκω-
σε το πόδι της τολμηρά, κι' έβγαλε
το παπούτσι της.

— Άκούμπω σ' έμένα !, φώναξε ή
Λούντας, ξαφνα με τραχειά φωνή ή Σπύρος ή

Τά γέλια των νεαρών κόπηκαν για
μιά στιγμή. Ξαφνιασμένοι γύρισαν
όλοι στον άρραβωνιασμένο.

— Τί κυριαρχικό ύφος ! έκανε μιά
κοπέλλα.

Κι' ένας νεαρός φώναξε :

— Για στάσου, για στάσου, Σπύρο,
μονοπώλιο το θέλεις δηλαδή !

— Μου φαίνεται, είπε ή Λούντας, σι-
γά, πως από άποψη άλλάζουν κάπως
τά πράγματα. Μιά και άρραβωνια-
στήκαμε με τη Ντιάνα...

— Καλέ, ποιος θά' το πίστευε πως
θα είχε τόσο καθυστερημένες ιδέες
ή Σπύρος !, έκανε με ξεψυχισμένο
ύφος μιά νόστιμη κοπελίτσα.

Δάγκωσε τά χείλη του ή Λούντας,
και σε λίγο, με τρόπο, τραβήχτηκε
από τη συντροφιά, αφήνοντας την
άρραβωνιαστική του τριγυρισμένη
από τους νεαρούς που ξεκαρδίζονταν
στά γέλια.

Η μουσική ξανάρχισε το χορό. Ό
Σπύρος χώθηκε στο μικρό γραφείο-
κι της Ντιάνας. Ήταν ένα δωμάτιό-
κι άπόμεινο, χωμένο μέσα σε γαλά-
ξεις κουρτίνες, που μοσχοβολούσε
πάντα, χειμώνα-καλοκαίρι από για-

σεμιά. Κάθισε ή νέος στο ντιβάνι,
στήριξε το κεφάλι του στα χέρια του.
Τό μυαλό του χόρευε. Με μάτια άφη-
ρημένα κύτταζε τη βέρα στο δάχτυ-
λό του.

— Έτσι λοιπόν ! Αυτό ήταν τ' όνει-
ρο που τον βασάνιζε τρία χρόνια...
Η Ντιάνα, ένας πλούσιος γάμος, το
ξελάσπωμα...

Τά μάγουλά του έγιναν κόκκινα
φωτιά, καθώς είπε μέσα του αυτή
τη λέξη.

Τό ξελάσπωμα... Να σηκωθεί με
μιας από τη φτώχεια, από τη μυζέ-
ρια της συνηθισμένης ζωής... Να μην
αισθάνεται τό έδαφος να κλονίζεται
κάτω από τά πόδια του, στα αιώνια
μοιρολόγια της χήρας μητέρας του.

— Ένα έκατοστάρικο μου μένει ά-
κόμα, κι' είνε πέντε μέρες για να
τελειώσει ή μήνας.

Νά μην άναγκάζεται να στέκη ώ-
ρες άτέλειωτες έξω από το δικαστή-
ριο, κάνοντας ύποκλισεις στους χον-
τρούς μπακάληδες που δικάζονταν
για αλοχροκέρδεια, και λέγοντας τα-
πεινά :

— Έχετε δικηγόρο ; Άναλαμβάνω
έγώ πολύ οικονομικά.

Νά μην αισθάνεται τά πόδια του
να παγώνουν στίς ύγρες πλάκες του
πεζοδρομίου και στα πλακάκια της
κάμαράς του. Τά πόδια του τώρα ή-
ταν ζεστά, έκαιγαν καθώς βουτού-
σαν στο γαλάζιο χαλί με τά μικρά
κίτρινα και ρόδινα λουλούδια. Κι'
αυτά τά χαλιά, από σήμερα, ήταν
δικά του. Μοναχοκόρη ή Ντιάνα, έ-
παιρνε την παλιά άρχοντική έπαυλι
της Κηφισιάς για προίκα, κι' άλλα
δυο-τρία σπίτια στην Άθήνα. Το αυ-
τοκίνητο που περίμενε έξω από τον
κήπο, για να γυρίση τους καλεσμέ-
νους που δεν είχαν δικά τους αυτο-
κίνητα, ήταν δικό του από άποψη. Ό
πελώριος κήπος με τίς κερασιές, τίς
ευσινιές και τ' άπειρα λουλούδια.

Κι' όχι μονάχα αυτά... Μά, από αυ-
ριο, δε θαχε πιά να κάνει με τους
αλοχροκέρδεις χοντρομπακάληδες.
Στο γραφείο που θα έπιπλωνε με τά
λεπτά του Βρανίδη, θα έρχονταν οι
παραλήδες φίλοι του πεθερού του,
κι' οι νεαροί φίλοι της Ντιάνας. Τά
χιλιάρικα θα μαζεύονταν πιο εύκολα
παρά τά είκοσάρικα άλλοτε.

Ξελάσπωμα...

Τά συλλογιζόταν όλα αυτά τά εύ-
χάρια ή Σπύρος. Μά παράξενο έ-
νοιωθε ένα τριβέλισμα στην καρδιά.
Κάτι τον πονούσε, κάτι. Τό μυαλό
του γύριζε τόσο, που δε θάξερε να
πη...

Πόση ώρα πέρασε έτσι, δεν κατά-
λαβε. Ξύπνησε σαν από όνειρο, όταν
άκουσε τη φωνή της Ντιάνας.

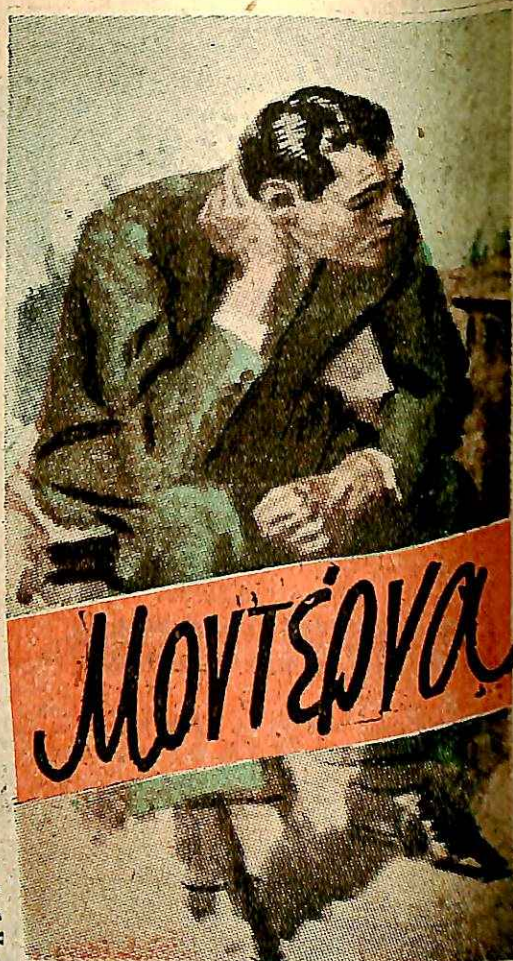
— Ω ! Έδώ είσαι ; Και ψάχνω
τόση ώρα.

Ήταν άκουμπισμένη στο μπράτσο
ένος νεαρού, τά χείλη της χαμογε-
λούσαν, μά τά μάτια της είχαν εκεί-
νη την παράξενη άνησυχη φλόγα. Δί-
χως να σηκωθεί την κύτταζε ή Σπύ-
ρος με μάτια ζαλισμένα.

— Μου φαίνεται πως πρέπει να με-
νω λίγο μόνη με τον άρραβωνιαστι-
κό μου, έκανε ή Ντιάνα γυρίζοντας
με νάζι στον καθάλλιό της.

— Με δίνω ; ψιθύρισε ή νεα-
ρός, μωτρωμένος. Χωρίς άποζημι-
ωση !

— Παληόπαιδο ! φώναξε γελώντας
ή Ντιάνα, και δίνοντας του ένα γρή-
γορο φιλή στο μάγουλο, τον έσπρωξε
άπαλά, κι' έκλεισε πίσω του την πόρ-
τη.



Μοντέρνα

Πρωτότυπο
Της συνεργατίδος μας

τα του γραφείου.

Χλωμός, άκίνητος καθόταν ή Σπύ-
ρος στο ντιβάνι.

— Τι έχεις άπόψε, αγάπη μου ; ρώ-
τησε ή Ντιάνα άκουμπώντας το ξαν-
θό της το κεφάλι στα καστανά μαλ-
λιά του.

— Ω ! τίποτε, άποκρίθηκε ή Σπύ-
ρος, σαν άφηρημένος.

Κάθισε ή κοπέλλα πλάϊ του.

— Είπα κι' έγώ !, έκανε με την ά-
παλή, άριστοκρατική φωνή της. Νά
μιά στιγμή μου φάνηκε σά να ζή-
λεις, σά να είσαι θυμωμένος.

— Και επιτρέπεται νάμαι θυμωμέ-
νος ;

Τά χείλη του Λούντα χαμογελού-
σαν, τά μάτια του σπίθιζαν σκληρά.
Παραξενεύτηκε ή κοπέλλα. Όστόσο,
πιάνοντας του το χέρι, ψιθύρισε :

— Και θέβαια δεν επιτρέπεται. Τό
μόνο που σου επιτρέπεται άπόψε είνε
νάσαι εύτυχισμένος και να με αγα-
πάς.

— Κι' εσύ ; Τί σου επιτρέπεται εσε-
να άπόψε ; ρώτησε ή νέος γρήγορα,
κυττάζοντας την σκληρά.

— Μά τό ίδιο, μουμούνισε σαστι-
σμένη ή άρραβωνιαστική του. Τί άλ-
λο ; Νάμαι εύτυχισμένη και να σ' αγα-
πάω.

— Είσαι εύτυχισμένη άπόψε, Ντιάνα,
άληθεια ; ρώτησε ή Σπύρος, κυττά-
ζοντας την θαθεία.

— Γιατί με ρωτάς ; έκανε ή κοπέ-
λλα γρήγορα. Τί άμφιβολίες περνούν ά-
πό τη σκέψι σου ; Θά σ' έπαιρνα άν
δε σ' αγαπούσα ; Κι' άφού σ' αγα-
πώ, μπορώ να μην είμαι εύτυχισμέ-
νη ;

— Ναι, μά δεν σε τρομάζει που θα



Άρραβωνιαστικά

αισθηματικό δραματικό διήγημα
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

δυσμενής... Θέλω να πώ, όταν παν-
τρευτούμε.

— Δεν πιστεύω να μου παρουσια-
σθής κανένας Όθέλλος ; φώναξε ή
Ντιάνα, κυττάζοντας τον με ματιά
παράξενη.

— Όχι θέβαια, άποκρίθηκε ή νέ-
ος, γελώντας κι' αυτός βιασμένα.
Είμαστε μοντέρνοι άνθρωποι, πο-
λιτισμένοι βέβαια.

— Αυτή την έντύπωσι μούδωκες
πάντα. Θυμάμαι όταν πρωτογνωρι-
στήκαμε, στής Νίνας, της συμφοι-
τηριάς σου έδώ και τρία χρόνια.

Ήταν μιά οικογενειακή φιλία που
μ' έδενε, είχα πάει κι' έγώ. Ένα
κορίτσι με παλιές άρχες, που κοκ-
κινίζει όταν της μιλούσαν άντρες,
κι' άς ήταν φοιτήτρια νομικής. Έ-
να σπύτι σαράβαλο, φτωχικό. Θυμά-
σαι τί μου είπες ; « Πώς ξεχωρίζε-
ς έδώ μέσα... Κι' έγώ άσφυκτιώ σ'
αυτό τό περιβάλλον. Τότε σ' έκά-
λεσα στο σπίτι μου έδώ. Θυμάσαι ;

— Όλα τά θυμάμαι ! άποκρίθη-
κε ή Σπύρος, κυττάζοντας σαν ά-
φηρημένος τίς μύτες των παπου-
τσιών του.

— Θυμάσαι τον ένθουσιασμό σου
έδώ ; Θυμάσαι, πως, όταν την πρώ-
τη κιόλας μέρα, πήγες να με φιλή-
σης, και δε σ' άφησα, μου είπες :

— « Μά τάχα ήσαστε καμμιά σεμνό-
τυφη ; »

— Ναι, τό είπα αυτό ! ψιθύρισε ή
Σπύρος.

— Και πως ξεφώνιζες κάθε τόσο
« Έδώ ζή κανείς, ζή ! » ;

— Γιατί ήταν τόσο αντίθετα με
τον δικό μου κύκλο, με τό δικό μου
περιβάλλον. Θαύμασα τό θάρρος

σου, την ειλικρίνεια σου.

— Θέλεις μήπως ν' αλλάξω τώρα ;
Νά μην είμαι θαρραλέα ; Νά μην
είμαι ειλικρινής ;

— Ειλικρινής θέλω νάσαι ! έκανε
ή Σπύρος γρήγορα.

Και σά να του ήρθε μιά ξαφνική
ιδέα :

— Μάλιστα, άπόψε, τη βραδυά
των άρραβώνων μας, Ντιάνα, είπε,
κυττάζοντας την στα μάτια, νομίζω
πως πρέπει να συζητήσω με ειλι-
κρίνεια για όλη μας τη ζωή. Πώς
σκεπτεσαι τό μέλλον ;

— Εύτυχισμένο !, φώναξε ή κο-
πέλλα, γρήγορα.

Ναι... μά θέλω να πώ, είσαι
συνθησισμένη σε μιά ζωή έντελώς έ-
λευθερη.

— Στή ζωή που σ' ένθουσίασε τό-
σο, ε ; έκανε ή Ντιάνα, κυττάζον-
τάς τον άνησυχά στα μάτια.

— Θάβαια να ξέρω που έβθαναν
άκριβώς οι έλευθερίες σου.

Πρόφερε αυτά τά λόγια ή νέος
γρήγορα, ψιθυριστά, σά να τάχε
έκτρος στην καρδιά του.

Γέλασε ή κοπέλλα με ένα μικρό,
άνησυχο γέλιο.

— Δεν είνε μοντέρνα έρώτησις, ά-
ποκρίθηκε με τον πιο κοσμικό τόνο
της φωνής της. Μά, άφού τό θέλεις,
κι' άφού θέσαμε ως θάσι νάμαστε
ειλικρινείς, κι' άφού, άνάμεσα σ'
άλλα προτερήματα που μου θρί-
σκες, σ' άρσσει και τό θάρρος μου,
έτσι, θα σου πώ δίχως περιστροφές.
Οι έλευθερίες μου ήταν άπεριόρι-
στες.

— Δηλαδή, επέμεινε ή Σπύρος, έ-
νψ στο πρόσωπό του χυνόταν μιά

παράξενη χλωμάδα, θέλεις να πής
ότι είχες φίλους ;

Με άφάνταστη προσπάθεια κα-
τώρωσε ή φωνή του ν' άκουστή
στον ίδιο, αδιάφορο, κοσμικό τόνο.
Τον κύτταζε στα μάτια ή άρραβωνι-
στική του, σαν τρομαγμένη μιά
στιγμή. Μά της χαμογέλασε ένθαρ-
ρυντικά, κι' ή άπόκρισις ήλθε, τσα-
χινική, έλαφρά.

— Δεν είμαστε άνθρωποι πολιτισμέ-
νοι ; Είνε δυνατόν μιά κοπέλλα σαν
κι' έμένα, νάχη παλιές ιδέες ; Είχα
φίλους, δεν έδίστασα καθόλου να
χαρώ τη ζωή μου.

Σά να τον δάγκασε φίδι, πετάχτη
κε ή νέος. Τό πρόσωπό του πήρε μιά
χλωμάδα νεκρική, τά μάτια του ά-
στράψαν σά νάχε πυρετό, και πόν
προφάση ή Ντιάνα να καταλάβη
την πρόεσί του, το χέρι του έπεσε
θαρή στο θάμμένο, άβρό της μά-
γουλο.

Κλονίστηκε ή κοπέλλα. Ζαλισμένη
είδε τον άρραβωνιαστικό της να
κλονίζεται κι' αυτός, σαν νάταν με-
θυμένος, έπειτα, κινήσεις τρελ-
λού, ν' άνοίγη τη μπαλκονόπορτα,
και να προχωρή έξω, στο μπαλκόνι,
στο παγωμένο σκοτάδι.

Κάρφωσε ή Σπύρος τά μάτια του
βολά στη σειρά των αυτοκινήτων που
περίμεναν έξω. "Όλα άνηκαν στους
φίλους της Ντιάνας, στους νεαρούς
που θάταν αύριο και δικοί του φί-
λοι, που θα τούφερναν μάτσο τά χι-
λιάρικα, τό ξελάσπωμα. Κι' είδε
μπροστά του τη Ντιάνα, σε άσμενη
στάσι, άνάμεσα σ' όλους αυτούς...
Ένας κυγμός άνέβηκε άπ' τό στή-
θος του. Έκρυψε τό πρόσωπό του
στα χέρια του.

Όταν ένοιωσε τό χεράκι της πα-
γωμένο στο λαιμό του, τινάχθηκε σά
να περνούσε ήλεκτρισμός άπάνω του.
— Μή μ' έγγίζεις !, ξεφώνισε πνι-
χτά.

— Νομίζω πως έχεις δυο ύποχρεώ-
σεις, είπε ή Ντιάνα σιγανά. Μά μού
ζητήσης συγγνώμη που μού φέρθη-
κες άσχημα, και να κλείσης τό τζά-
μι, για να μη πεθάνω από τό κρύο.
Έκτρος άν έβρισκες άπαράτητο πλα-
στο στην καρδιά σου διαθέσι, τά συν-
νεφα που τρέχουν σαν παλαβά στον
ουράνο.

— Έκλεισε με λύσσα τό μπαλκόνι ή
νέος. Έπειτα, ένψ ένοιωσε τά χείλη
του να τρέμουν, είπε κοφτά :

— Σου ζητώ συγγνώμη, δεν έπρε-
πε να παραφερθώ...

Τά δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια
του. Τόνοιωσε με λύσσα, κι' έκρυψε
πάλι τό πρόσωπό του στα χέρια του.

— Τί τρέχει ; ρώτησε ή κοπέλλα
άπαλά. Φταίω έγώ σε τίποτα ;

— Δεν φταίς ! άποκρίθηκε ή Σπύ-
ρος με κομμένη φωνή. Μά είνε άνώ-
τερο από τη δύναμί μου, Ντιάνα.

Είσαι έξυπνη κοπέλλα, πρέπει να κα-
ταλάβεις... Γελάστηκα... Έπαιξα μιά
κωμωδία, δίχως να τό νοιώθω στην
άρχη... Την πρώτη μέρα, όταν σε
γνώρισα, ήσουν τόσο φωτερή, τόσο
αλθέρια στο σπύτι της Νίνας. Νόμισα
πως ταίριαζες στην ψυχή μου. Πώς
ήμουνα πλάσμενος άκριβώς για μιά
γυναικα μοντέρνα, πλούσια, όμορφη,
δίχως άστικές προλήψεις. Μιά γυ-
ναίκα που θα με βοηθούσε να τινά-
ξω τό ζυγό της διοπάλης, της κατα-
θλιπτικής συνηθισμένης ζωής. Από-

(Τό τέλος στή σελ. 62)

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ

Ραλλού



η άπιστη αρχοντοπούλα

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ)

Τό μίσος πού χωρίζει τίς δύο μεγάλες ελληνικές οικογένειες, τού Φαναριώτου Βουγά, τιτλούχου τής 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τών Πελοποννησίων Θεοχάρηδων, παληών αγωνιστών τής 'Εθνικής 'Ανεξαρτησίας, όφείλεται στό δι' οι πρόγονοι τών Βουγάδων ύπηρετούντες τούς αθέοντας τούς έξωλόθρευσαν τούς προγόνους τών Θεοχάρηδων, οι όποιοι είχαν τολμήσει ν' αποτινάξουν τόν ζυγό τής δουλείας. Καί τό μίσος αυτό παραδίδεται σάν ιερή παρακαταθήκη έν μέρους τών Θεοχάρηδων από πατέρα σέ γυιό και διατηρείται άσβεστο. Μιά μοιραία σύμπτωση όμως φέρει τίς δύο οικογένειες αντιμετώπιες: 'Ο γυιός τού πρώην αξιωματικού και δουλεντού Θεοχάρη, Κώστας συναντά στην Πελοπόννησο τήν κόρη τού Βουγά Ραλλού, μιá πεντάμορφη νεράιδα, μιá νέα μέ διαλεκτή μόρφωση και εξαιρετικά ψυχικά χαρίσματα, πού συντροφεύμένη από τή Γαλλίδα παιδαγωγό της, κάνει μιá έκδρομη άναψυχής στην Παλαιά 'Ελλάδα. 'Ενα φλογερό αίσθημα συνδέει τούς δύο νέους μέ δέν άργεί νά συναντήση γιά τήν πραγματοποίησή του τόν γρανιτινό θράχο τής άρνήσεως τού πατέρα τού νέου. 'Ικετεύει ό Κώστας, κλαίει, έκλιπαρεί τή συνγκατάθεσι τού γέρον Θεοχάρη νά αυτός, μένει άνένδοτος. Καί ό νέος φεύγει άπ' τό πατρικό του άπορροισμένος νά πραγματοποιήση τό αίσθημά του και νά διεκδικήση από τόν πατέρα του τή μητρική περιουσία του γιά νά ζήση. Αυτό όμως θά επιβραδύνη τήν ένωσή τους και γι' αυτό ό Κώστας τρέχει στην άνασπόμενη του και πειθεται έν τέλει ότι εκείνη θά τού μείνη πιστή στην άγάπη του όσο νά τελειώση τίς ύποθέσεις του).

8ον

Πέρασαν ήμέρες θλιβερές. Πιό θλιβερές άκόμα γιά τούς δύο έρωτευμένους, έπειδή ό Βουγάς, εύγενικά αλλά και σταθερά, εδήλωσε στό Θεοχάρη ότι δέν είναι δυνατόν νά ρχεται κάθε μέρα νά βλέπη τή Ραλλού.

— Μά δέν είναι μνηστή μου; έπέμεινε ό νέος.

— Κατά θάθος, είναι. 'Αλλά γιά τά μάτια τού κόσμου όχι. Δέν έχετε άλλάξει δοχτυλίδι, δέν έγιναν έπίσημοι άρραβώνες.

— 'Αν είναι έτσι, όπως θέλετε, έίπε ό Κώστας, άναστενάζοντας.

Κι' άραίωσε τίς έπισκέψεις τού. Στό τέλος κόνονισαν, νά πηγαίνη κάθε Πέμπτη νά τή βλέπη στό ξενοδοχείο, και κάθε Κυριακά νά συναντώνται στό Σύνταγμα, όπου έπαιζε κι' ή μουσική.

— Έκλαψε ή Ραλλού άρκετά, γι' αυτή τήν άυστηρότητα τού πατέρα της. 'Αλλά, όσο μαλακός ήταν ό Βουγάς, τόσο και άκαμπτος σέ πολιτικά πράγματα. 'Εξ άλλου κι' ό Κώστας δέν ήθελε νά έξωθήση τά πράγματα. Δέν τό θεωρούσε λεπτό έκ μέρους του, μιá κι' ή θέσις του ήταν

“Ενα άνάγνωσμα έρωτος, αúτοδυας και ήρωϊσμών
Κατά διασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

τόσο άνώμαλη άκόμα, νά έκθέτη (κατά τήν αντίληψη τού πατέρα της τούλάχιστον) τήν κοπέλλα.

— 'Η ζωή όμως γινόταν όλο και πιό δύσκολη γιά τό νέο. 'Ο άγωνας μέ τόν πατέρα του, όλο και τραβούσε σέ μακρος. 'Ο Χρήστος Χρησιδής, έτριβε τά χέρια του, κύτταζε λοξά, κι' όλο και γύρευε προκαταβολές άπό τόν Κώστα. Μιά μέρα, καθώς μέτρησης τά χρήματα πού τού περισσεύαν, ό νέος, χλώμιασε. Ούτε και γιά δύο εβδομάδες δέν θά τού άρκούσαν.

Τό αίμα άνέβηκε στό κεφάλι του. — Όχι τόσο από στενοχώρια, όσο από ντροπή.

— Είμαι γιά περιφρόνησι, έλεγε μέσα του. Νά μή μπορώ νά κερδίσω τή ζωή μου, όπως τήν κερδίζουν χιλιάδες νέοι, πού τούς θεωρώ χειρότερούς μου!

Στή σκέψη αυτή, πετάχτηκε.

— Γιατί νά μή τήν κερδίσω; Μόρφωσι έίχε, όλα τά έφόδια. Γιατί νά μή διοριστή σέ κανένα ύπουργείο, νάχη ένα μισθό κι' αυτός;

Πετώντας από ένθουσιασμό, άρχισε τά τρεχάματα, παντού όπου φανταζόταν ότι κάτι μπορεί νά πετύχη. 'Ο ένθουσιασμός όμως δέ θάτάζε περισσότερο από δύο-τρεις μέρες. Γρήγορα, κατάλαβε, πώς όλα του τά τρεχάματα ήταν μάταια. 'Η δυσκολία τώρα παρουσιαζόταν εκεί πού δέν τήν είχε προβλέψει. 'Ο πατέρας του, είχε φροντίσει γιά όλα αυτά. Νά μή τόν δεχθούν πουθενά. Είχε έξασκήσει όλη του τήν έπιρροή ως βουλευτής, είχε παραστήσει τά πράγματα όπως ήθελε αυτός, και όλοι οι ιθύνοντες, πού ήταν φίλοι του, είχαν φανατιστή γιά τίς άπόψεις του.

κι' έβρισκαν πώς χρειαζόταν ένα μαθηματάκι στό νεαρό πού νόμιζε ότι έτσι μπορούσε ν' άψηφήση τή θέλησι τού πατέρα του.

— Όταν τά κατάλαβε αυτά ό Κώστας, έγινε έξω φρενών. 'Ηταν Πέμπτη άκριδώς, όταν ένοιωσε πώς άδικά τρέχει γιά νά πετύχη μιá θέσι. 'Απελπίστηκε τόσο, πού δέν είχε τό θάρρος νά πάη ούτε και στό ξενοδοχείο νά ιδή τή Ραλλού. Δέν παραξενύτηκε, όταν τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί τού είπαν ότι τόν ζητεί ή δεσποινίς Ραμώ.

Κατέθηκε στό φτωχικό σαλονάκι τού ξενοδοχείου του.

— Τι γίνετε χθές, κύριε Θεοχάρη; ρώτησε ή Γαλλίδα μέ παράπονο.

— 'Ανησύχησε και στενοχωρήθηκε. Κώστας.

— 'Ανησύχησε και στεναχωρήθηκε. — Καί σάς έστειλε νά ιδήτε τί γίνονται.

— Καί νά μή μ' έστελνε, έγώ θάρχομουν.

Τά είπε γρήγορα, μέ σιγαλή φωνή αυτά τά λόγια ή δασκάλα. 'Ο Κώστας παραξενεύτηκε, και πιό πολύ άκόμα, από τή ματιά πού τού ρίχνε.

Δέ μπορούσε νά πη πώς ήταν τρυφερή, ούτε προκλητική. Κι' όμως, κάτι άπ' όλα αυτά. Τό διαισθάνθηκε άόριστα, χωρίς νά μπορή νά τό καθορίση. Πάντως, ήταν τόσο άπσχολλημένος από τή δική του έννοια, πού δέν έδωσε περισσότερη σημασία, κι' άρχισε νά διηγείται τίς στενοχώριες του.

— Καί τώρα τί θά κάνετε; ρώτησε στό τέλος ή Γαλλίδα.

— Κι' έγώ δέν ξέρω, μουμούρισε ό Κώστας, κι' άρχισε νά πηγαινόρχειται, σάν φυλακισμένο θηρίο στό μικρό σαλόνι. Τό μόνο πού ξέρω είναι, πώς ό πατέρας μου, δέ θά πετύχη τό σκοπό του. Μέ κάθε τρόπο, θά κατορθώσω νά κερδίσω τή ζωή μου.

— Καί τί νά πώ τής Ραλλούς;

— 'Ακριδώς αυτό. Κι' ότι, δέν θά τήν ιδώ λίγες μέρες, όσο είμαι τόσο στενοχωρημένος, γιά νά μή τής μεταδώσω τή μελαγχολία μου. 'Ελπίζω σέ δύο-τρεις μέρες, κάτι νά κατορθώσω, και τότε θάάλω άμέσως νά τής τό άναγνέλω.

— Τό θάρρος νικάει πάντα στή ζωή, έίπε ή Γαλλίδα φεύγοντας.

Και τούρριξε πάλι μιá από τίς άκαθόριστες εκείνες ματιές, πού καναν τό νέο νά παραξενεύεται.

Μόλις έφυγε ή Σουζάννα Ραμώ, ό Κώστας χαμογέλασε. — Έπειτά, τό χαμόγελο έγινε γέλιο δυνατό. Παραξενεμένο τόν κύτταζε τό γκαρσόνι τού ξενοδοχείου.

— 'Απορείς γιατί γελάω μοναχός μου; ρώτησε ό νέος. Μού ήλθε μιá ιδέα πού μέ ένθουσιάζει. Γι' αυτό γελάω.

Και γελώντας πάντα, τράβηξε γρή-

γορα στό δρόμο.

— Ότε τήν Κυριακή δέν είδε τή Ραλλού ό Κώστας. Τή Δευτέρα τό πρωί, ένώ ή Σουζάννα μέ τή Ραλλού έπιναν τό πρωινό τους σέ μιá θεράντα πού ξενοδοχείου, ήλθε ένας θαλαμηπόλος και τίς είπε ότι κάποιος πωλητής κανατιών είναι κάτω, και ζητεί νά ιδή τή δεσποινίδα Ραμώ.

— Πωλητής κανατιών; Κανατάς;

— Ναί, μέ τό γαβούρι του και μέ κανάτια.

— Πήγαине νά ιδής τί θέλει, έίπε ή Ραλλού.

Κι' ή Σουζάννα κατέθηκε.

— Πού είναι ό άνθρωπος πού μέ ζητεί; ρώτησε τό θυραρό.

— Έξω στό δρόμο. Δέ θέλει ν' ά-

νεβή.

Παραξενεμένη κατέθηκε ή δεσποινίς Ραμώ τά μαριμαρένια σκαλοπάτια. Μόλις όγηκε στό δρόμο, άκουσε μιá γνώριμη φωνή, νά φωνάζει:

— Κανάτια! Καλά κανάτια!

— Ένα νεανικό γέλιο συνώδευσε αúτ ή τή φωνή. Μέ τό στόμα άνοιχτό ή Σουζάννα, άνεγνώρισε τόν πωλητή.

— Σείς... σείς είστε κύριε Θεοχάρη; ρώτησε τραυλίζοντας.

— Σάς έκπληττει; Έκανε ό Κώστας, γελώντας πάντα. Δέν είναι έν-

τιμο τό έπάγγελμα πού διάλεξα;

— Πωλητής κανατιών;

— Γιατί όχι; 'Επάγγελμα πού κερ-

δίζει άρκετά. 'Αφού ό κύριος πατέρας μου μοδκλείσε όλες τίς πόρτες τών ύπουργείων, δέν πιστεύω νά

δυσχερεστηθή άν μέ ιδή μέ τό γαβούρακι νά τριγυρνά στούς δρό-

μους.

— Σοβαρά;

— Σοβαράτατα. Μήπως θά τήν έν-

διέφερε και τή Ραλλού νά μέ ιδή στην καινούργια μου ιδιότητα;

— Δέν... ξέρω... τραύλισε ή Σου-

ζάνα. Μήπως τής φωνή άσχημο;

— Γιατί; Έκανε ό Κώστας. Πηγαί-

νετε νά τής τό πητε.

— Τι παράξενα πράγματα γίνονται στόν κόσμο! φώναξε ή Γαλλίδα, κι' έφυγε τρέχοντας.

Σέ λίγο κατέθηκε μέ τή Ραλλού.

Τέ πρόσωπο τής μικρής Φαναριώτισ-

σας ήταν σοβαρό, σχεδόν θλιμμένο.

— Πώς σου φαίνεται τό έπάγγελμα μου; ρώτησε ό Κώστας χαρούμενος.

— 'Αγάπη μου, είπε στενοχωρημέ-

νη, κρύα μάλλον ή Ραλλού... άμένα δέ

μου κακοφαίνεται.

Τί θά πη όμως ό κόσμος; Καί τό ντύσι-

μό σου;

— Δέ θά ήθελες νά τριγυρνά στούς δρόμους μέ τό γαβούρακι, ντυμένος

μέ φράκο...

— Όχι βέβαια μέ φράκο, έίπε ή κα-

πέλλα κοκκινίζον-

άλλ' έτσι πάλι...

Κι' έδειξε τά φτω-

χικά ρούχα τού παλ-

ληκαριού.

— Γιατί δίνεις ση-

μασία στό έξωτερι-

κό; ρώτησε ό Κώ-

στας εύθυμα. — Όσοι

μέ ξέρουν, δέν έ-

χουν άνάγκη νά μέ

κρίνουν από τά ρούχα μου. — Όσοι πάλι δέ μέ ξέρουν, άς σχηματίσουν όποια ιδέα θέλουν γιά μένα. Θά μέ περνούν γιά ένα από τούς τόσοι και τόσοι κανατάδες. — Έγώ, πάντως, άγάπη μου, είχα καιρό νά αισθανθώ τόση χαρά όση σήμερα. Μούλειψε ή άγωνία τού ψωμιού.

— Ό πατέρας σου, τί θά πη;

— 'Η χαρά μου είναι πιό μεγάλη δέ-

σο τόν συλλογίζομαι. — Από τό ένα μέ-

ρος κερδίζω τή ζωή μου, κι' από τό

άλλο χτυπάω τήν ύπερηφάνειά του.

Φαντάσου ό γυιός τού παληού αξιωματικού, τού βουλευτού 'Αργολιδοκο-

ρινθίας κ. Θεοχάρη—κανατάς!

Γέλασε, και μαζί του κι' ή Σου-

ζάνα.

— Αυτό είναι θαυμάσιο!, φώναξε ή

Γαλλίδα, χτυπώντας τά χέρια. Δέν τό

είχα σκεφθή. Πώς πάει τό έμπόριο;

— 'Ε, σήμερα μόλις άρχισα, άπο-

κρίθηκε ό Κώστας. — Άλλά, άν κρί-

νω από τήν άρχή, θά πάω θαυμάσια.

— Θά γίνετε τής μόδας! έίπε ή Σου-

ζάνα. — Όλος ό κόσμος θά θέλη νά-

χη γι' άνάμνησι ένα κανάτι τού κ.

Θεοχάρη.

— Μά θά γυρίσης έτσι άλήθεια, όλη

τίν 'Αθήνα; ρώτησε ή Ραλλού, μέ

στενόχωρο χαμόγελο.

— Όλη τήν 'Αθήνα, άγάπη μου, ά-

ποκρίθηκε μ' ένθουσιασμό ό Θεοχάρης.

Μάλιστα τώρα πρέπει νά σάς ά-

φήσω, γιά νά προσθάσω νά πουλήσω

πολύ έμπόρευμα ως τό μεσημέρι.

— Μά θ' άγοράσω κι' έγώ! φώναξε

ή Σουζάννα. Δέν πιστεύω νά μέ άπο-

κλείετε από πελάτισσα;

— Κάνάτια! Καλά κανάτια!

Μά όσο προχωρούσε, τόσο έναιωθε

σαν ένα δάγκωμα στην καρδιά του.

— Όσο άναπολούσε τή Ραλλού, τόσο ή

έκφρασις τής τού φαίνονταν δυσάρε-

στη, τόσο τό χαμόγελό της έκανε τή

λάμψη του. — Όταν μάλιστα τήν συνέ-

κρινε μέ τή Σουζάννα... Τά μάτια

τής Γαλλίδος άσπαρταν εύθυμα. Εί-

χε καταλάβει αúτ ή άμέσως και τή

σοβαρή πλευρά, και τήν εύθυμη αú-

της τής μεταμόρφωσης του. — Ένώ ή

Ραλλού...

Σήκωσε ό ίδιος τούς ώμους, και

προχώρησε πιό γρήγορα.

— Θά τό συνηθίσω, ψιθύρισε μονα-

χός του. Καί, στό κάτω-κάτω, δέν

πρέπει νά βασίζεται στό τί θά πη ό

κόσμος...

— 'Ηταν ένα θαυμάσιο κυριακάτικο

άπόγευμα. 'Ο Βουγάς, ή κόρη του, κι'

ή δασκάλα, κάθονταν στό Σύνταγμα.

Κόσμος πολλός καθόταν στά γύρω

τραπέζακια, και πολλοί περνούσαν

και τούς χαιρετούσαν. Μά σπάνια

άνταπέδιδαν τό χαιρετισμό ό Βουγάς

κι' οι δύο κοπέλλες. — Όχι γι' άλλο

λόγο. Μόνο έπειδή δέν έπαρναν εί-

δσαι πώς τούς χαιρετούσαν. 'Ο νοός

πάν τριών αúτων ανθρώπων, έτρεχε

μακριά.

— 'Η Ραλλού κύτταζε μέ μάτια ά-

στραφτερά όλο τήν ίδια γωνιά τού

δρόμου. — Από εκεί ξεπρόβαλλε πάντα

ό Κώστας. Κ' ήταν ώρα πιά νάρθ...

— 'Η Σουζάννα γεμμένη πίσω στην κα-

ρέκλα της, μισόκλειε τά μάτια κι' ά-

κουγε τή μουσική πού παιάνιζε. Σιγο-

αναστέναζε κάθε τόσο, και φαίνονταν

θυσιμένη σέ σοβαρές σκέψεις. Σ'

άλλη περίπτωση, θά τή ρωτούσε σί-

γουρα ή Ραλλού τί έχει, άλλ' αúτ ή

τι στιγμή, ήταν ύπερβολικά άπσχο-

λημένη κι' ή ίδια, περιμένοντας τόν

άρραβωνιστικό της.

— 'Ο Βουγάς διάβαζε ένα γράμμα.

Δέν ήταν ή πρώτη φορά πού τό διά-

βαζε. Μά ήθελε νά τό ψυχολογήση

καλά-καλά. — 'Ηταν από τό Φώτη-

Μπή, τό διοικητή Χίου και ξάδελφό

του, κ' έλεγε:

— 'Αγαπητέ μου ξάδελφε,

— 'Από τόν καιρό πού φύγατε, περι-

μένα μέ καρτερία — δέν πρέπει βέ-

βαια ν' απαιτήτε από μένα τήν άνυπο-

— Έτσι, σέ είστε κύριε Θεοχάρη; ρώτησε ή Σουζάννα

μονησία του κ. Θεοχάρη — την επισημη ἀγγελία των γάμων της Ραλλούς. Δόξα σοι, ο Θεός όμως που ἀργοπόρησαν, κι' έτσι θάχω κι' ἐγώ την ευχαρίστηση να παρευρεθῶ.

»Με δύο λόγια, αὐτὰ εἶνε τὰ νέα μου. Ἡ Λ. Μ. ὁ Σουλτάνος με διορίζει πρεσβευτὴ στὰς Ἀθήνας, καὶ σὲ λίγες μέρες φθάνω αὐτοῦ. Βέβαια ἀναλαμβάνω λεπτότατα καθήκοντα. Γιατί ἀφ' ἐνός πρέπει νὰ υπηρετήσω καλὰ τὴν κυβερνήσι μου, κι' ἀφ' ἑτέρου νὰ μὴ δυσαρρεστήσω τοὺς ἄλλους, πού εἶνε συμπατριῶτες μου. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι κινδυνεύω νὰ δυσαρρεστήσω καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δέ.

»Νὰ πῆτε στὴν εὐαδέλφη μου ὅτι τὴ θεωρῶ θεοῦτοιο, ἂν μου παρουσιασθοῦν διπλωματικές περιπλοκές. Γιατί: Ἀπλούστατα, βασιζόμενοι σ' αὐτὴν γιὰ νὰ με βοηθήσει. Ἐπειδὴ ξέρω καλὰ ἐκ πείρας ὅτι δὲν ὑπάρχει πολυτιμότερο πράγμα στὴν πολιτική, παρὰ τὰ θέλγητρα μιᾶς γυναίκας ὁμορφῆς, νέας, ἐξυπνῆς καὶ κοσμικῆς. Τὴν ὥραια πού θάπαίξε ἡ Ραλλοῦ τὸ ρόλο τῆς πρεσβείρας...

»Ἰέλος, σε θέλησε. Ὁ κ. Θεοχάρης εἶναι εὐτυχής. Κι' ἐγὼ ἐπίσης, γιατί ἔρχομαι κοντὰ σας.

»Ὡστε καλὴ ἀντάμωσις... Τὸ μέταπο τοῦ Φαναριώτου ἦταν αὐλακωμένο ἀπὸ τὴ σκέψι:

—Δὲν εἶναι καὶ δύσκολο νὰ καταλάβω τί σκεπτεται ὁ ἀγαπητός μου Φώτης, συλλογιζόμενος. Ἐμαθε γιὰ τὴν προσβολὴ πού μοῦκανε ὁ γέρο-Θεοχάρης, βλέπει ὅτι ὁ γάμος δὲ γίνεται, κι' ἀρχισε πάλι νὰ ἐλπίζει. Στοιχηματίζω πὼς μ' αὐτὸ τὸ σχέδιο θὰ ζητήσει τὴ θέσι τοῦ πρεσβευτοῦ στὴν Ἀθήνα.

Σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, χαμογέλασε μόνος του ὁ Βουγᾶς. Κι' ὅσο τὸ συλλογιζόταν, τὸ γράμμα αὐτὸ, τοῦδινε μεγάλη χαρὰ. Ναι, αὐτὴ ὄντως ἡ καλὴ τερὴ λύσι. Γιατί, ὁ ἀρραβὼνας τῆς Ραλλοῦς με τὸ Θεοχάρη, μόνον πίκρες πούς εἶχε φέρει. Κι' ἔπειτα, ὡς πότε; Ἡ ὑπόθεσις τραβοῦσε σὲ μακρός... Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησις στὴν προσβολὴ τοῦ Θεοχάρη...

Ναι, καὶ ἡ Ραλλοῦ;... Τὴ θάλεγε ἦταν ὁμῶς ἀλήθεια τόσο ἐρωτευμένη ἀκόμα με τὸν Κώστα της; Χμ... δὲν ἦταν καὶ τόσο σίγουρο αὐτὸ, συλλογιζόμενος ὁ πατέρας. Τὴν Πέμπτη πού τὸν βλέπει «καστὰ», σὰ νὰ κρεμᾶ τὰ μοῦτρα της. Τὴν Κυριακὴ δ' ἔμεινε, πού συναντῶνται στὴν Πλατεία, καὶ φορεῖ αὐτὸς τὰ γιορτινά του, τὸν κυττάζει στὰ μάτια. Δὲν εἶναι κακὸ πάντως νὰ τὴν προετοιμάσω... —Ἐρεῖς τί γράμμα διαβάξω, Ραλλοῦ; λέει ἄσφαινα ὁ Βουγᾶς.

—Πὼς θέλεις νὰ ξέρω, πατέρα; ἀπαντᾷ ἡ κοπέλλα, ρίχνοντας πάντα ἀνήσυχες ματιές, στὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ δρόμου.

—Εἶναι ἀπὸ τὸ Φῶτη, διωρίστηκε πρεσβευτὴς τῆς Πύλης ἐδῶ, —Πρεσβευτὴς ἐδῶ; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ἡ μικρή.

—Ναι, κι' ἔρχεται σὲ λίγες μέρες. —Ἐχει σημασία γιὰ μᾶς αὐτό; ρωτᾷ ἡ Σουζάννα.

—Σημασία; γέλασε ὁ Βουγᾶς. Ἄρκετὴ, ὅ' ἀναγκασθῇ νὰ κάνετε κάμποσες τουαλέτες.

—Γιατί; ρωτᾷ ἡ Ραλλοῦ με ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον.

—Δὲ μοιτεύετε; Ἐπειδὴ θὰ πηγαί-

νοῦμε στὴν πρεσβεῖα, Σίγουρα θὰ κά- νη δεξιώσεις.

Οἱ δύο κοπέλλες κυττάζονται καὶ χαμογελοῦν. Τὰ μάτια τους ἀστράφτουν, καὶ πὰ πρόσωπά τους φαίνον- ται χαρούμενα.

—Ὁραῖα! λέει μόνος του ὁ Φαναριώτης, καὶ τρίβει τὰ χέρια του.

—Νά, ἔρχεται ὁ κ. Θεοχάρης, λέει ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ Σουζάννα. Καὶ προσθέτει, πειρακτικὰ στὴ Ραλλοῦ,

—Ἐγὼ τὸν εἶδα πρώτη. Ἐσένα σ' ἀπασχολοῦ ἡ προσεχὴς ἀφίξις τοῦ εὐαδέλφου σου.

Ἡ μικρὴ κοκκίνισε καὶ ψιθύρισε: —Ὁ, ὄχι αὐτό... Ἀφαιρέθηκα μιὰ στιγμὴ.

Ὁ Κώστας ἦλθε χαρούμενος, ἀστραφερός στὴν ὥραια του φορεσιά με τὴν κατάλευκη φουστανέλλα καὶ τὸ ἄλικο φέσι.

—Τὴ νέα; ρώτησε καθὼς κάθησε στὸ τραπέζακι.

—Θάχουμε μουσαφिरαίους, πέταξε γρήγορα ἡ Σουζάννα.

—Μουσαφिरαίους; ρώτησε ὁ νέος.

—Ναι, ἔκανε ἀδιάφορα τάχα ὁ Βουγᾶς. Διπλαρὴ ὄχι ἀκριβῶς μουσαφिरαίους, γιατί πρόκειται γιὰ ὀριστική ἐγκατάστασι ἐδῶ, θάρρη κάποιος συγγενὴς μας πού τὸν γνωρίζεις κι' ἐσύ, ὁ Φώτης Μπέης. Διωρίστηκε πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐδῶ.

—Αἱ, ἔκανε ὁ Θεοχάρης κι' ἔνα σύννεφο πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ πρόσωπό του. Ἐπειτα, κύταξε κατὰ μάτια τῆς Ραλλοῦ, κι' εἶπε ἀσχετα φαινομενικὰ με τὴ συζήτησι.

—Δὲν πιστεύω νύχθι σήμερα ἀντιρρήσεις γιὰ τὴν περιβολὴ μου, ἡ ὁμορφὴ μνηστὴ μου.

Κοκκίνισε ἡ κοπέλλα, κι' ἀποκρίθηκε πειραγμένη:

—Δὲν ξέρω, τί θέλεις νὰ πῆς...

—Προχώρησαν τὰ πράγματα με τὸν πατέρα σου; ρώτησε ὁ Βουγᾶς.

—Ὁχι!, ἀναστάνεσε ὁ Κώστας. Εἶναι ἔξω ορεῶν. Ὅπως τὸ περιμένα, τὸν πείραξε πολὺ πλῆγμα κανα- τὰς. Μάλιστα ἡ γρηὰ Κωνσταντινιά, ἡ παλιὰ μας ὑπηρετριά, μούλεγε ὅτι τοῦκρυψε δὴ τὰ ὅπλα στὸ σπῆτι, τὸ- σο τὸν φοβήθηκε κάποιον καιρὸ.

Ἡ κληρονομία τῆς μητέρας σου; —Στάσιμο κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αὐ- τὸς ὁ Χρηστίδης ὁ δικηγόρος μου μού φαίνεται σαγαπώντης.

—Μὰ τί θὰ γίνῃ; ἐπέμεινε ὁ Βου- γᾶς. Ὡς πότε;

—Δὲν μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ, ἀποκρίθηκε μ' ἔξαψι ὁ νέος. Κάνετε ἀκόμα λίγη ὑπομονή. Θὰ κινήσω πάλι οὐρανὸ καὶ γῆ.

Κύτταξε πάλι τὴν ἀρραβωνιαστι- κιά του. Ἡ Ραλλοῦ τοῦ χαμογέλασε. Μὰ τοῦκανε ἐντύπωσι πὼς τὸ χαμό- γελὸ τῆς ἦταν θλιμμένο. Τοῦκανε ἀ- κόμα ἐντύπωσι πὼς τὰ μάτια τῆς Σουζάννας Ραμῶ σπιθίζαν εἰρηνικά.

Ὅταν χωρίστηκαν ἐκεῖνο τὸ βρά- δυ, ὅλοι ἦσαν συλλογιζόμενοι. Τὸ στο- ματάκι τῆς Ραλλοῦς σοῦφρωνε σὰν πεισιμωμένο, τῆς Σουζάννας τὰ μά- τια ἦσαν ἀνήσυχτα, ὁ Βουγᾶς χαμογε- λούσε μέσα ἀπὸ τὰ γένεια του. Κι' ὁ Κώστας Θεοχάρης ἐνοιῶσε κάποια λύπη βαθειὰ στὴν ψυχὴ του, κάποια λύπη, πού δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐξη- γήσει.

Ὁλόφωτη ἡ τουρκικὴ πρεσβεῖα. Στὴ γλυκεῖα ἀπριλιάτικη θραυσά, κάμποσο ἀνεργοί, μαζεμένοι παρα- κολουθοῦν τοὺς καλεσμένους πού φθά- νουν. Μαγάλας στολές, παράσημα, γα-

λόνια, ἔξωμες τουαλέτες, κοσμήμα- τα ἀστραφετέρ, γούνες... Ὅ, τι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ σὲ ὁμορφιά καὶ σὲ πολυ- τέλεια ἡ Ἀθήνα τοῦ 1865.

Στὸ θάθος τοῦ μεγάλου χῶλλ, ὁ Φώτης Μπέης ὑποδέχεται τοὺς καλε- σμένους του. Φορεῖ ἀμφογὴ εὐρωπαϊκὴ φορεσιά, καὶ μόνον τὸ φέσι μαρτυρεῖ πὼς εἶναι Ὁθωμανὸς ὑπὴκοος. Τὰ ἔ- ζυπνα μαῦρα μάτια του σπιθίζουν εὐ- τυχημένα, κι' ὅλη του ἡ μελαχροινὴ ἴ- φουσ οὐνοῦμα δείχνει ξεχωριστὴ ἰ- κανοποίησι. Πλάς του, τὸν βοηθοῦν στὴν ὑποδοχὴ, ἡ εὐαδέλφη του δεσποι- νὴς Βουγᾶ. Ὁ πατέρας τῆς, πέρα- πέρα, σὲ ὕψος σίγουρο κι' εὐχαριστη- μένο, συζητᾷ με σοβαροὺς κυρίους, κι' ἡ Σουζάννα, πεταχτὴ, τσαχπῖνα, ἀρκετὰ νόστιμη με τὴν τριανταφυλ- λία τουαλέττα τῆς πού πάει ὁμορφα- στὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς, περιποιεῖται μερικὲς ἡλικιωμένες κυρίες.

★

Ἡ Ραλλοῦ ἀστράφτει ὁλόκληρη. Τὸ λυγρὸ, λεπτοφτιασμένο κορμί της, φαίνεται κομψότερη μὲ αὐτὸ μέσα- στὸν θαλάσσι ταφτῆ, με τίς πολλὰς σοῦρες. Ὁ λαϊμὸς τῆς καὶ τὰ χέρια τῆς, γυμνά, ἀμφογὰ στὸ σχῆμα, θάμ- πὰ, χρυσομελάχρονα, φαίνονται θαυμάσια ἀπὸ τὴ σμίλη ἐπιδέξιου γλύ- πτη. Κόκκινα λουλούδια στολίζουν τὴ μέση τῆς καὶ σχηματίζουν ἕνα ἀνθέ- νιο πλαίσιο γύρω ἀπὸ τὸ λαϊμὸ τῆς. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ λουλούδια τῆς φω- τιάς, τὸ προσωπάκι τῆς φαίνεται ἕνα παράξενο, ἔξωτικό, μελαχροινὸ λου- λούδι, με χεῖλια πὸ κόκκινα καὶ πὸ δροσερὰ ἀπὸ κεράσια, καὶ μάτια μα- ῦρα, ὑγρά, νοσταλγικά.

Οἱ ξένοι ἔρχονται, χαιρετοῦν με σε- βασμὸ τὸν πρεσβευτὴ, κι' αὐτὸς τοὺς συσταίνει.

Ἡ εὐαδέλφη μου, δεσποινὴς Βου- γᾶ.

Στοὺς πὺλ δικούς του, ἐξηγεῖ:

—Εἶναι ἡ πὺλ κοντινὴ συγγενὴς μου. Ἀφοῦ δὲν εἶμαι παντρεμένος, τὴν παρακάλεσα ν' ἀναλάβῃ τὰ χρέη τῆς οἰκοδεσποίνης γι' ἀπόψε.

—Καὶ τὰ καταφέρνει θαυμάσια, με- τόσο κόσμο, ἀποκρίνονται φιλόφρονες ὄλοι, καὶ ρίχνουν ματιὲς γεμάτες θαυ- μασμὸ στὴν ὁμορφὴ κοπέλλα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, πού ἡσυχάζει κά- πως ἡ κίνησις, πλησιάζει ἡ δεσποινὴς Ραμῶ τὴ φύλη τῆς, καὶ τῆς ψιθυρίζει:

—Εἶσαι θαῦμα, Ραλλοῦ, ἀπόψε, χωρίς κολακεία.

Χαμογελάει ἡ μικρὴ, μ' ἕνα σίγου- ρὸ χαμόγελο.

—Φαίνεται γεννημένη γιὰ τὸ μεγα- λὸ κόσμο, ἐξακολουθεῖ ἡ Γαλλίδα.

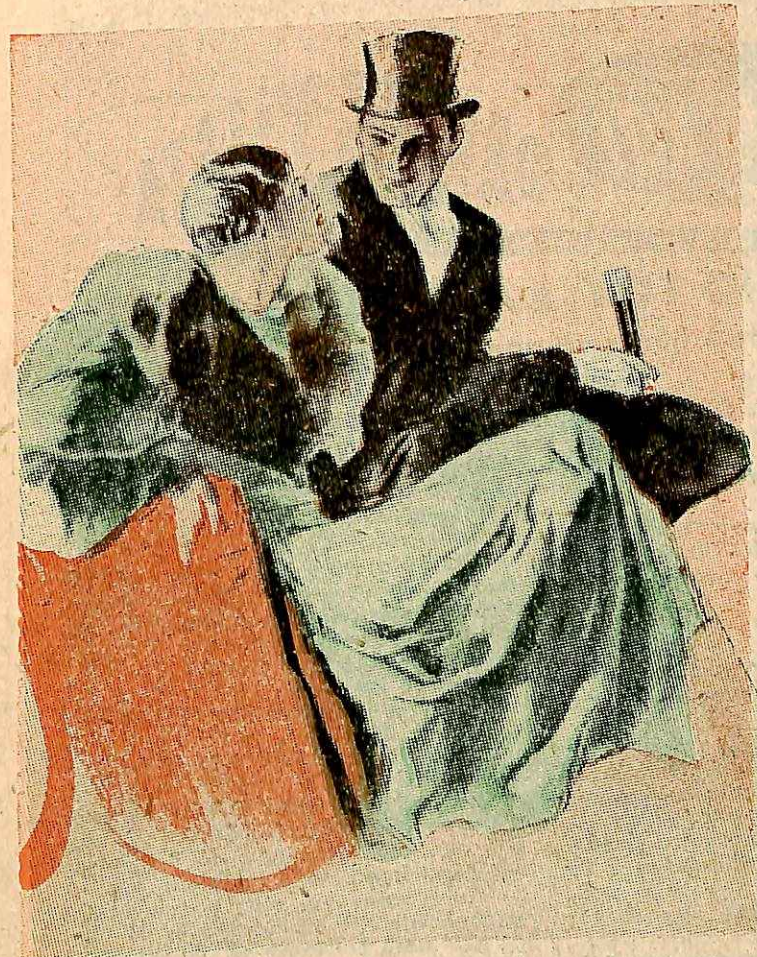
—Εἶναι ἀλήθεια πὼς αἰσθάνομαι ὅ- τι εἶμαι εὐτυχημένη, λέει σιγὰ ἡ Ραλλοῦ.

—Ὁ Κώστας θάρρη; ρωτᾷ ἡ Σου- ζάννα.

—Πιστεύω. Εἶναι καλεσμένος μιὰ φορὰ.

—Νά τος! λέει ἡ δεσποινὴς Ραμῶ, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ. Κύτταξε τί ὁμορφὸς πού εἶναι κι' αὐτὸς ἀπόψε.

Τὸ κ. ο. μ. φ. ε. τ. ι. (κάπως σκεπτικὰ): Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο. Νά, ἐγὼ τί εἶμαι; Ἐφοπλιστής; Τραπεζίτης; Μεγαλοκτη- ματίας; Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἀπλού- στατα, μόνον ἕνα μικρὸ, ἀσήμαντο, ρόζ κομφετί ἐξάγων, πού ἔνα πάτημα με- δίπλωσε καὶ μ' ἔκανε τετράγωνο. Κι' ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲ γνωρί- σα τὴν εὐτυχία ἀπόψε. Ἐξήσα ὄρε-



Ἱστορία ἑνὸς κομφετί καὶ μιᾶς σερπαντίνας

Ἀποκρητῆτικὸς διάλογος τοῦ συνερνάτου μας ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐξημερώματα. Στὸ ρειθρο ἑνὸς πεζο- δρομίου, μιὰ σερπαντίνα κι' ἕνα κομ- φετί τρεμουλιάζουν ἀπ' τὸ κρύο. Ἐνα ξεροβόρι ἔχει παγώσει κάποια νερά γύρω. Καρναβάλι. Ἀπὸ μακριὰ φτά- νουν ἀδύνατες οἱ φωνὲς κάποιων μεθυ- σμένων ἀρλεκινῶν καὶ μιᾶς θραχνια- σμένης κολομπίνης. Τὸ κομφετί παρ' ὅλο τὸ τραγικὸ τῆς θέσεώς του, ἔχει καταλήθῃ ἀπὸ ἀκατάσχετη φλυαρία. Ἡ σερπαντίνα τὸ ἀκούει κάπως σκε- πτικῶς).

Τὸ κ. ο. μ. φ. ε. τ. ι.: Ἔτσι πού λές. Ὁ- λες οἱ εὐτυχίες τοῦ κόσμου αὐτοῦ εἶνε πρόσκαιρες. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἔρωτα, τοῦ μεθυσιοῦ, τῆς ζέσης. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ ὅρος «εὐτυχία» χρησιμοποιοῦται πάντο- τε γιὰ νὰ χαρακτηρίσῃ μιὰ μεγάλη χαρὰ. Ἄν ἡ χαρὰ ἦταν κατὰστασις διαρκῆς, τότε ἡ εὐτυχία θὰ ἦταν διαρ- κὴ καὶ ἴσως πολυτιμώτερη με τὴν ὁκᾶ- στὰ μαγαζιά. Βλέπεις ὅμως πὼς ἡ εὐ- τυχία δὲν ἀγοράζεται κι' οὔτε πουλιέ- ται. Κι' ἐτσι κατήχησε εἶδος πολυτε- λείας...

Ἡ σ. ε. ρ. π. α. ν. τ. ι. ν. α.: Εἶδος ὅμως πολυτελείας πού μπορεῖ τὸ ἴδιο νὰ ἀ- ποκτήσῃ ὁ φτωχὸς ὅσο κι' ὁ πλούσιος.

Τὸ κ. ο. μ. φ. ε. τ. ι. (κάπως σκεπτικὰ): Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο. Νά, ἐγὼ τί εἶμαι; Ἐφοπλιστής; Τραπεζίτης; Μεγαλοκτη- ματίας; Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἀπλού- στατα, μόνον ἕνα μικρὸ, ἀσήμαντο, ρόζ κομφετί ἐξάγων, πού ἔνα πάτημα με- δίπλωσε καὶ μ' ἔκανε τετράγωνο. Κι' ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲ γνωρί- σα τὴν εὐτυχία ἀπόψε. Ἐξήσα ὄρε-

σὸ πέτο τοῦ φράκου ἑνὸς σοβαροῦ

ὁλόκληρες ἀπάνω σ' ἕνα θελουδένιο ντεκολτέ, με ζέστα- νε ἡ θαλπωρὴ τοῦ καλοριφέρ καὶ τὸν ἐρωτικὸν βλεμμα- των, με ζάλισε ἡ μουρουδιά τὸν ἀκρι- βῶν ἐσάνας, με να- νούριζαν λόγια τρι- φερὰ καὶ στὸ τέλος ἔκανα μιὰ ὀνειρώδη διαδρομὴ πάνω σ' ἕνα ὀκτακύλινδρο ἀμάξι.

Ἡ σ. ε. ρ. π. α. ν. τ. ι. ν. α. (κάπως δηκτι- κά): Διπλαρὴ, με ἄλλα λόγια κράτη- σες φανάρι. Κι' αὐ- τὸ ἐπιμένεις νὰ τὸ ὀνομάζεις εὐτυχία...

Τὸ κ. ο. μ. φ. ε. τ. ι.: Εἶσαι πρόθυγη καὶ θὰ σοῦ ἀξίσει νὰ στη- σω ἕνα γερὸ καυγά- μαζί σου. Ἀλλὰ με κρατᾷ ἡ ἰδέα ὅτι τὸ πρᾶγμα θάνατι ἀ- νόημο. Μᾶς δίνει ὁ φόβος τοῦ ἴδιου θανάτου. Μπροστὰ- μας ἀνοίγεται κατὰ- μαυρο τὸ στόμα τῆς ὑπνόνου. Δίνω λοι- πὸν τόπο τῆς ὀρ- γῆς.

Ἡ σ. ε. ρ. π. α. ν. τ. ι. ν. α.: Καὶ δὲν κάνεις

διπλωματικὸ ὑπαλλήλου ἀπὸ τὰ ὀ- ψη τοῦ θεωρεῖται ἀπ' ὅπου προερχό- μουν, εἶδα κι' ἐπαθα. Αἰσθάνθηκα ζαλάδα, καὶ παρὰ λίγο νὰ με πιάσῃ ναυτία ἀπ' τὰ στριφογυρίσματα. Στὸ τέλος σκάλωσα. Ὁ διπλωμα- τικὸς ἀκόλουθος καθόταν σ' ἕνα τραπέζακι, με παρέα δυὸ σαραντάρες κι' ἕναν κουτομούνι ὡς εἰκοσιτριῶν χρονῶν με γυαλιά. Ἡ παρέα μού προκάλεσε καλπάζουσα ἀγρία... Μι- λοῦσαν σοβαρὰ γιὰ τὴν εἰρήνη τῆς Ἑυρώπης κι' ὁ διπλωμάτης ἀνακάτεψε πού καὶ πού γαλλικὲς, ἀγγλικὲς καὶ γερμανικὲς λέξεις στὴν κουβέντα του. Ὑστερα, σηκώθηκε καὶ χόρεψε με μιὰ ἀπ' τίς δυὸ γρηές. Τότε κι' ἐγώ, ὀρθῶς εὐκαιρία, σὲ κάποιο στρί- μαγμα τῶν ζευγαριῶν μέσ' στὴν πί- στα, καὶ γλύστρησε ἀπ' τὸ ἐκνευρι- στικὸ φράκο, στὸ δάσος ἑνὸς ἐξαί- σιου ἀρωματισμένου ντεκολτέ, πού περνοῦσε δίπλα μου. Ἐνοιῶσα ὅτι τὸ ντεκολτέ πιεζόταν πολὺ, σφιγμένο σὰ μιὰ ἀνδρική ἀγκυλιά, κι' αἰσθάνο- μουν ἀσφυξία, μὰ ἤμουν τόσο ἀπέ- ροντα εὐτυχισμένο, πού ξεχνοῦσα τὸ ζούλιγμα καὶ συλλογιζόμουν ὅτι δυὸ ἐρωτευμένα κορμιά μοιάζουν με δυὸ ἀντίθετα ηλεκτρισμένους πόλους, κι' ἀντίθετα δὲν ἀρκεῖ παρὰ ἡ ἀπλή ἐπαφὴ γιὰ νὰ παραχθῇ ηλεκτρισμός. Κι' ἀ- πορούσα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς ἐγώ, ἕνα ἀσήμαντο ἐξάγων χαρτάκι, μποροῦσα ν' ἀντιμετωπίζω τόσο ἡ- λεκτρισμὸ χωρίς νὰ γίνωμαι στά- χτη.

Ἡ σ. ε. ρ. π. α. ν. τ. ι. ν. α.: Νά τώρα ποῦ

ἀνακάτεψες καὶ τὴν ηλεκτρολογία στὴ συζήτησι. Ἄν εἶχες στόμα, θὰ ὀρκίζομουν ὅτι ἦπες κι' ὅτι εἶσαι στοῦπι στὸ μεθόσι.

Τὸ κ. ο. μ. φ. ε. τ. ι.: Λέγε σὺ ὅτι θὰ- λεις. Ὑστερα, ἀφοῦ τὸ ζευγάρι χόρε- ψε δυὸ, τρεῖς, τέσσερις χορούς, ἐκεῖ- νος ὠδήγησε τὴν ἑαυτοῦ στοὺς μπάρ- γιὰ νὰ τῆς προσφέρει μιὰ σαμπάνια. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ ἔδαφος ἐ- δονεῖτο κάτω ἀπὸ μένα, σὰν ἀπὸ φο- βερὸ σεισμό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐκεῖνης τὸ ντεκολτέ ἀνεδοκατέβαινε ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα κούρασι, κι' ἀπὸ μιὰν, ἀκόμη πὺλ γλυκεῖα συγκίνησι. Ὑστερα, ἐκεῖνος ἀρχισε νὰ τῆς ψιθυ- ρίζει κάτι πολὺ σιγὰ σι' αὐτὴ. Χωρὶς νὰ θέλω, τ' ἀκούσα ὅλα.

Ἡ σ. ε. ρ. π. α. ν. τ. ι. ν. α.: Φατάσου ἀδιακρισία.

Τὸ κ. ο. μ. φ. ε. τ. ι.: Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν ἔρωτά του. Αὐτὴ στὴν ἀρχὴ γε- λοῦσε. Τὸν ρώταγε πὼς μποροῦσε ἕνας ἔρωτας νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπὶ ἀπό- τομα, χωρὶς τίποτα πού νὰ προηγη- θῇ καὶ νὰ τὸν προκαλέσῃ. Ἐκεῖνος τότε τῆς ἀράδεξαισε ἕνα σωρὸ πολὺ σωστὲς κουβέντες: Τῆς εἶπε πὼς ὁ ἔρωτας γεννιέται ἀπὸτομα, σὰ μιὰ ἀλόγα, καὶ σὰ μιὰ φλόγα ὀδύνει, ὅ- ταν φθονοῦν στάχτες στὸ πέρασμά του. Δὲν εἶναι ἀνάγκη, τῆς εἶπε, νὰ προ- ηγηθῇ ὀρισμένος, με μαθηματικὴ ἀ- κριβεία καιρὸς, γιατί τότε ὁ ἔρωτας θὰ ἦταν στρατιωτικὴ θητεία κι' οἱ ἐ- ρωτευμένοι στρατεύσιμοι, ὑπάρχοντες τριμήνη, τετράμηνη ἢ δεκαοχτάμηνη στρατιωτικὴ ὑποχρέωσι. Τῆς εἶπε ἀ-

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

κόμη, ότι το καρναβάλι είναι μία ε-
ποχή πολύ περιεργή, που ευνόει όλες
τις συγκινήσεις, και φέρνει πιο γρή-
γορα τ' αποτελέσματα. Νά, της
προσέθεσε, μία γυναίκα που μπορεί
να μην πέσει ποτέ, αν την κυνηγήσει
πριάντα καλοκαιριάτικα μεσημέρια,
κατά σειράς, μπορεί όμως να πέσει σε
μία στιγμή αποκριάτικου μεθύσιου,
την ώρα που οι σφυρίχτρες και οι
ροκάδες δημιουργούν τις πιο φριχτές
τις πιο χαρούμενες παραφωνίες, την
ώρα που τα κομψά γελίζουν με πο-
λύχρωμες νιφάδες τα καλοχτενισμέ-
να κεφάλια— ελέπει μίλησε για μέ-
να κι' οι σερπαντίνες δένουνε τα ζευ-
γάρια με δεσμά πιο δυνατά κι' απ'-
τις πιο δυνατές αλυσίδες— ελέπει:
μίλησε και για σένα.

Η σερπαντίνα (ειρωνικά):
Τον ευχαριστώ εκ μέρους της σερ-
παντικής δόξης. Είναι πολύ κα-

Τό κομψοί: Σ' αυτά τα λό-
για εκείνη φάνηκε να κλονίζεται. "Ι-
σως σ' αυτό να συνετέλεσε κι' η λο-
γική των επιχειρημάτων. "Εγώ όμως,
αν με ρωτήσει, νομίζω πως συνετέ-
λεσε μάλλον μία δεύτερη συμπερί-
φορα. Τό ζευγάρι έφερε το ποδο-
τό ντεκόρ που ήμουν κρυμμένο, εί-
πα το κεφάλι της ν' ακουμπάει α-
π' εκείνον να της ξεχτενίζουν τα μαλ-
λιά, εκεί πάνω απ' το δεξί αυτί.
Φαίνεται πως τα ίδια χείλη είχαν και
κάποια άλλη συνεννόηση με το ίδιο
αυτί, γιατί σε λίγο, όταν ο χορός
τέλειωσε, άκουσα εκείνη να ψιθυρί-
ζει ένα «ναι» γεμάτο από μία τόσο
χαριτωμένη εγκατάλειψη. "Εκείνος
δεν περίμενε τίποτα άλλο: Την
παρέσυρε προς την γκαρταρόμπα,
πήρε το παλτό του, κι' ύστερα την
τράβηξε προς το εξαίσιο άμαξι του
που περίμενε έξω απ' το κέντρο, με
το σωφέρ του στο θολάν. Καί, μαζί
μ' "Εκείνην, τράβηξε φυσικά και
μένα, που απ' την θαλπωρή του θε-
λουδένιου ντεκόρ έζωσα κι' εγώ,
χωρίς να θέλω— κι' ως τότελα τό-
σο...— την ύπεροχη αυτή αποκριά-
τική περιπέτεια, κι' άκουγα τους
χτύπους της μικρούλας γυναικείας
καρδιάς, που σπαρταρούσε πολύ κον-
τά σε μένα, μα και πολύ σε κείνον.
Και ξεκίνησε το άμαξι άπαλά, σά να
γλυστρούσε, και πέρασε μέσα από
δρόμους κομισμένους που δεν τους
εμπνύουσε παρά— που και πο...—
το θραχιασμένο ξελαργύγισμα κα-
νενός μεθυμένου, πιερότου, και,
στο τέλος σταμάτησε μπροστά σε
μιάν εξαώροφη πολυκατοικία. Κατέ-
θηκε τότε εκείνος πρώτος, της έδωσε
το χέρι του, έβγαλε ύστερα ένα κλει-
δί και τώθαλε σε μία κλειδαριά. Και
τότε, ξαφνικά, έγινε η καταστροφή:
"Ένας βαθύς διαστεναγμός εκείνης
μ' έφερε στην άκρη του ντεκολτέ, έ-
να άποτομο κίνημα της μ' έριξε έ-
ξω, κι' ένα παγωμένο φύσημα του
θορηά με κουβάλησε σ' αυτό το
ρείθρο, δίπλα στην ύπνομο και δι-
πλα σου!

Η σερπαντίνα: Μεγάλη μου
ή τιμή να με θάξω μαζί με την ύ-
πνομο. Μη σκοτάνεσαι να με κοι-
μιμεντάρης.

Τό κομψοί (μελαγχολικά):
Μα την προσβάλλεις αυτή την ύπνο-
μο.

Τό κομψοί (μελαγχολικά):
Μα την προσβάλλεις αυτή την ύπνο-
μο.

Τό κομψοί (μελαγχολικά):
Μα την προσβάλλεις αυτή την ύπνο-
μο.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΤΟΥ ΛΕΪΛΑ

Ο άραρης που ήθελε να πάη τον φανταράκο δωρο
σε μία νεράιδα

Συνταρακτικό ρεπορτάζ υπό Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

ΤΟΝ δόξαμεν άμνηστο, χαλμένο χάμο,
σε μεγάλη άναστασία τ' άμπεχόνου
του.

Οι τραυματιοφορείς, που δεν είχαν δου-
λειά, πόλεμο δεν είχε το 1916—τόν πήραν
και τον μετέφεραν στο νοσοκομείο των
Σερρών.

—Τί έχει; ρώτησε ο έφημερεύων για-
τρός.

—Μα δεν ξέρουμε. Τόν δόξαμεν στο
δάσος του Λεϊλά, έτσι όπως τον βλέπε-
τε.

—Δεν τον είδε ο γιατρός του λόχου;
—Όχι, κ. άνθυπίατρος. Είπε πως έ-
ζωσε κι' επειδή ο λόχος προχωρούσε, μάς
διέταξε να σάς τόν φέρουμε.

—Κι' είναι δεμένο παλληκάρι. Είπεν ο
γιατρός, ρίχνοντας μία ματιά άκόμη. Τό
κακόμοιρο.

Και γυρίζοντας, φώναξε:
—Νοσοκόμοι...
Ο νοσοκόμος, που περνούσε, σταμάτη-
σε:

—Διατάξετε...
—Ένα κρεβάτι γρήγορα για τόν φαν-
ταρά. Έρχομαι άμέσως να τόν κιντάξω.

—Μάλιστα, κ. άνθυπίατρος.

Μου. Ξεχνάς, πως άργα ή γρήγορα θα
μάς καταπιεί και τους δυό μας;
(Σιγή για λίγο). Έσύ όμως δε
μύητες: Πώς δρέθηκες έδω;

Η σερπαντίνα: Τί να σου
πώ; "Όλες οι αποκριάτικες ιστορίες
είναι άμοιροί και κινέες. Τί κι
αν παρακολούθησες το είδύλλιο ενός
κυρίου με φράκο και μιάς κυρίας με
μπάτσους, και γώ την περιπέτεια
ένός κυριακάτικου φουκαρά με μιά
μοδιούλα σ' ένα χοροδιδασκα-
λείο; Ότι, τόσο έγω όσο κι' έσύ,
κάναμε τό καθήκον μας, και άπέναν-
τι της κοινωνίας και άπέναντι της 'Α-
ποκρήας. Τώρα, όλα τέλειωσαν, μαζί
με τη νύχτα. Είναι τίποτα αιώσιο; Κι'
ύστερα θάταν κουτό να επιθυμούσα-
με, έγω και σ'ε, την αλυσιοτήτα:

Φαντάσου θαλασσομηνία μιά σερπαν-
τίνα, η διατηρημένο σε άλκοολ ένα
κομψοί σαν την καρδιά του Κανά-
ρη! "Ε! Μα θάτανε για γέλια.

(Η σερπαντίνα σωπαίνει. Τό κομ-
ψοί δέ μιλάει και κείνο. Έχει έφη-
ρώσει για καλά. Η πρώτη παγωνιά
γεμίζει κρύσταλλα τις γωνίες των
δρόμων. Ένας οδοκαθαριστής σπρώ-
χνει με μιά τεράστια σκούπα ένα σά-
β από σκουπίδια. Πριν όμως φτάση τό
κομψοί και την σερπαντίνα, ένα από-
τομο φύσημα του θορηά ρίχνει και
κείνο και κείνη στην ύπνομο, σώζον-
τας πάντως την αξιοπρέπειά τους.
Κι' έτσι, η φλυαρία τους πνίγεται
για πάντα στα θρόμικα νερά).

ΧΡ. Κ. ΚΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο γιατρός είπε στους τραυματιοφο-
ρείς:
—Πηγαίνετε μαζί.

Όταν ο γιατρός πήγε στην αίθουσα
του Αγίου Ιωάννου, δόξαμεν τόν μετακο-
μισμένο στρατιώτη, σε μία κατάσταση, που
δεν μπορούσε να την καθορίση.

Η διάγνωση ήταν δύσκολη
Σφυγμός κανονικός.
Αναπνοή κανονική.
Πυρετός 36,7°.

Μα τί έχει; ρώτησε ο ίδιος τόν έαν-
τό του. Τί νάχη;

Έσκυψε πάλι, έβγαλε τό αυτί του στην
πλάτη του άσθενούς, άκουάστηκε την καρ-
διά του, τού έβαλε πάλι τό θερμόμετρο
και ξαναμέτρησε τούς σφυγμούς του.

Αν έγραφαν για τούς φανταράδες (α-
κριά δελτίο, θα σημείωνε πάλι τό ίδιο.
"Αλλ' αυτό δεν έκανε τό νέο γιατρό νά
ήσυχάζη.

Στάθηκε και είπε στο νοσοκόμο:
—Έφυγαν οι τραυματιοφορείς;
—Όχι. Περιμένουν να υπογράψετε τό
χαρτί.

Πέστους νάρθουν στο γραφείο...
Ο νοσοκόμος έφυγε για να εκτελέση
τη διαταγή του άνθυπίατρου, ενώ ο ίδιος
πήγε στο γραφείο.

Τού είχε γεννηθή μιά συμπάθεια γι'
αυτό τό «Γιαννάκι», μόλις τό είδε χαλμέ-
νο στο φορείο και παραξενεύτηκε τόσο
από την προσεκτική εξέταση, που τού έ-
καμε, ώστε δεν άφησε έτσι τό πράγμα:
στην τύχη.

Κάτι θα συμβαίνει, είπε. "Ισως οι
τραυματιοφορείς να ξέρουν κάτι που νά
λυσή τό μυστήριο.

Ηλθαν και οι τραυματιοφορείς.
Τους άρχισε την κουθέντα πρώτα—έτσι
νά να ξεθαρεύουν—τους έδωσε και τόι-
γάρο, τούς ρώτησε από πού είναι.

Τά «παιδιά» εύχαριστήθηκαν με τόν
«καλό» γιατρό και ήσαν έτοιμα να κάνουν
κάθε θυσία προς χάριν του.

Τότε τούς ρώτησε:
—Βρε παιδιά, τόν ξέρετε αυτό τό φαν-
ταρά;

—Όχι—είπε ο ένας.
Ο άλλος όμως τόν ήξερε:
—Είναι τού 37ου. Μάλαμα παιδί...
Κατατάχθηκε πρό δύο μηνών... κληρωτός,
βλέπετε. «Γιαννάκι»... Τόν ξέρω καλά,
γιατί είναι πατριώτης μου.

—Πατριώτης σου;
—Ναι, από την Νάξο... Είναι γινός
αγρού... Κι' αυτός είναι φοιτητής.
—Τότε αφού τόν ξέρετε και αφού είναι
ορφανό παιδί, μήν ξέρης πως έλαβε;
—Κύριε άνθυπίατρος... Τό παιδί τό
οράκαμε χάμο, όπως προχωρούσε ο λό-
χος... Ο λόχος του, πήγαμε μπροστά δυό
ώρες. Πώς έμεινε «δραδυπορών» ο θεός

ξέρει...
Ο τραυματιοφορέας, στάθηκε για μιά
στιγμή, και ρώτησε:
—Μά μήπως είναι βαριά;
—Όχι... δεν έχει τίποτα.

—Τότε γιατί είναι σ' αυτά τό χάλια...
Ο άνθυπίατρος πήγε να ελπή ότι κι'
αυτός είχε την ίδια άπορία, μα θυμήθηκε
ότι αυτό δεν έστειλε σ' ένα γιατρό και
μάσησε τό λόγια του.

—Αντε στο καλό, παιδιά... Θα γίνη
καλά ο φανταράς...
Οι τραυματιοφορείς χαιρέτησαν κι' έ-
φυγαν, και ο γιατρός έμεινε στο γραφείο
κι' έπεσε σε σκέψεις.

Τί νάχη ο φανταράς κι' έχει περιπέ-
σει σε «άφραση», αφού παρουσιάζει γεγι-
κή κατάσταση πρώτης τάξεως;
—"Ας περιμένω, σκέφθηκε, τόν κ. δι-
ευθυντή... Μπορεί αυτός, με την πείρα
που έχει, κάτι να θυλή.

Περασμένες δυό, έφθασε ο διευθυ-
ντής.
Παλμός άρχίατρος, είχε ένα «μάτι» δι-
αβολέμενο και έκανε «διάγνωση» σαν κα-
θηγητής.

—Τί γίνεται; ρώτησε τόν έφημερεύον-
τα γιατρό.

—Έφεραν ένα φανταρά...
—Τί έχει;
—Αυτό, κ. διευθυντά, δεν μπορώ να τό
καταλάβω και ακριβώς σάς περιμένα μ'
άησυχία, για να τόν ιδήτε.

—Πυρετός... άναπνοή... σφυγμός...
—Έν τάξει...
—Είναι γνωστός σου; ρώτησε ο άρχία-
τρος.

—Όχι... άλλ' είναι ένας παιδαρος που
είναι κρέμα να πάη έτσι... είναι και φοι-
τητής.

—Ας τόν ιδούμε... είπε ο διευθυντής.

Ο άνθυπίατρος προπορεύθηκε και ο κ.
διευθυντής τόν ήκολούθει, ως πού έφθα-
σαν στο κρεβάτι του.

—Αυτός είναι, κύριε διευθυντά, είπε ο
άνθυπίατρος.
Ο νοσοκόμος ήταν κοντά.
—Κινήθηκε; Μίλησε... τόν ρώτησε ο
διευθυντής.

—Όχι... "Όπως τόν άφησε ο κ. άν-
θυπίατρος.
Ο άρχίατρος τόν κτύπησε με προσοχή.
Κι' όσο ή εξέτασις προχωρούσε, τόσο τό
μυτούρο του ξύνιζε. Κι' όταν τέλειωσε,
δεν μπόρεσε να κρατηθή:

—Περίεργο, είπε. Πρωτοφανές!...
—Ωστε...
—Τίποτα... άπολύτως τίποτα...
Και στρέφοντας προς τόν νοσοκόμο:
—Θά μείνης κοντά του, είπε. Θα τόν
παρακολουθής.

—"Αν παρατηρήσης πυρε-
τό, κι' αν επανέλθη στις αισθήσεις του,
θα τρέξης να φωνάξης τόν κ. άνθυπία-
τρο... Νάρθη κι' άλλος νοσοκόμος, για
τούς άλλους άσθενείς. Κατάλαβες;

—Μάλιστα, κ. διευθυντά...
Οι ώρες περνούσαν και τό κακόμοιρο
τό παιδί, δεν έδειχνε καμιά μεταβολή...
"Αλλ' ούτε πυρετό είχε... Ξαφνικά τό με-
τάνυχτα, έβγαλε μιά φωνή:

—Όχι... δε θέλω... δεν θέλω νάρθω
μαζί σου...
Και τό πρόσωπό του, πήρε μιάν εκ-
φρασι τέτοια, σαν να πάλευε, σαν να ήθε-
λε να απαλλαγί, από κάποιον που τόν
κρατούσε.

Ο νοσοκόμος, είπε στο συνάδελφό του,
που είχε μάθει τό «ένδιαφέρον» τού κ.
διευθυντού, να τρέξη να φωνάξη τόν έ-
φημερεύοντα και όταν ήρθε ο άνθυπίατρος,
δόξαμεν τόν νοσοκόμο να παλεύη με τόν
άρρωστο:

—"Ησύχασε τώρα, τόν είπε ο γιατρός.
"Ησύχασε παιδί μου... Μόνο γύρισε λίγο,
να ιδώ πού πονάς...
—Εδώ, πατέρα... είπε πάλι με δόγγο
ο νέος—που μέσ' στον πυρετό του, πίστε-
ψε ότι βρίσκεται στο σπίτι του, κοντά
στον πατέρα του.

Ο γιατρός κτύπησε εκεί που έδειχνε ο
φανταράς και είδε πραγματικά, ένα μαύ-
ρο σημάδι, σαν από γραθιάς ή ξύλου κτύ-
πημα.

Αν και όλα τό λόγια που είχε ειπεί ο
άρρωστος, τά έπαιρνε τόν πυρετό άπο-
τέλεσμα, τώρα με τόν μάλωπα που τόν
ώδηγηση ο νέος να βρή, άναστατώθηκε.
Συνέλασε την κανονική του κατάσταση
την έσπερινή με την άφραση του και όσα
είπε και άρχισε πάλι να πέφτει σ' άπορίες.

Μα σε λίγο, έδωξε μακριά τις κα-
κές σκέψεις, τις «άνητες», όπως τις έ-
χαράκτηρισε και ξανακτύπησε τόν άσθενή.
Ο πυρετός του είχε ανέβει τώρα στα
40 και δεν μιλούσε. Σφυγμοί και άναπνο-
ές, άκολουθούσαν τόν πυρετό.

Διέταξε ένα φάρμακο άντιπυρετικό,
τού έδωσε ο ίδιος την πρώτη δόσι κι' ύ-
στερα είπε:

«Κάθε ώρα μιά κουταλιά...»
Και συνέχισε φειδοντας:
—Κι' αν παρατηρήσετε μεταβολή στο
χειρότερο, να με φωνάξετε άμέσως... μα
άμέσως.

—Μάλιστα, κ. άνθυπίατρος... "Αν, ο μη
γένοιτο, παρουσιάσθι κάτι τό έκτακτο,
θα σάς φωνάξω στο λεπτό.

"Η νύχτα όμως πέρασε ήσυχα.
Ο άρρωστος, με τό γιατρικό, που είχε
κυραμιντόν κάμαρε. Ο πυρετός άρχισε
να τού πέφτη δέκατο προς δέκατο, και τό
επιμερίατα είχε σχεδόν, κανονική θερ-
μοκρασία.

Και όχι μόνον αυτό, άλλα άνοιξε τό
μάτι του και κτύπησε γύρω του, ρω-
τώντας.

—Πού βρίσκομαι; Τ' είν' έδω;
—Νοσοκομείο, τού άπάντησαν ο νοσο-

—"Ασε με, φώναξε... άσε με... Δεν θέ-
λω νάρθω... "Όχι...
Και τραβιότανε και προσπαθούσε να
τού φύγη από τό χέριο.

Ο άλλος νοσοκόμος και ο γιατρός έ-
τρεξαν και δόθησαν τόν στρατιώτη, που
λίγο και θάφηνε τόν άρρωστο να κατέ-
βη από τό κρεβάτι, χωρίς να ξέρη τί
μπορούσε να κάμη, άμα τό πετύχαινε να
τού φύγη από τό χέριο.

"Αλλ' ο άνθυπίατρος, αν και τόν κρα-
τούσε γερά, άρχισε να τού μιλάη γλυκά:
—Μη φοβάσαι Γιαννάκι, παιδί μου. Δεν
θα σ' αφήσουμε να σε πάρη κανείς... "Ε-
δώ είσαι στο σπίτι σου... Στη Νάξο... Δε
με γνωρίζεις; Είμαι ο πατέρας σου... Τώ-
ρα θάρρη κι' η μητέρα σου... "Ελα... ήσυ-
χάσε...

Αυτά τό λόγια, έπέδρασαν άμέσως στον
άσθενή.
—"Αλήθεια; ρώτησε... αλήθεια... "Αχ
τί καλά... Σώθηκε από τό στοιχείο...
Κι' έσώπασε για λίγο κι' ήσυχάσε.

—Έχει πυρετό, είπε ο γιατρός... "Α-
φήστε τον, θα ήσυχάση...
—Τί καλά που θεθήκα κοντά σας, συ-
νέχισε ο άρρωστος, την ώρα που νύχτα
ότι είμαι χαμένος... Τί καλά... Κι' ήταν
ένα στοιχείο τρομερό... "Όπως πήγαίνα
πίσω από τό λόγο, βγήκε από τό δάσος.

"Ολόμυρος ήταν, ένας άράπαρος έως έ-
κει έπάνω και μ' άρπαξε... "Ηθελε λεί-
ναι με πάη στις νεράιδες... Και τότε
μαζί τού τόση ώρα... φώναζε να νανεί-
σεν μ' άκουσε... "Ως πού μουδωσε μιά
γροθιά κι' έπεσα κάτω... Νά έδώ... έδώ
πονάω, κι' έδειξε τόν τρώχλό του.

—"Ησύχασε τώρα, τόν είπε ο γιατρός.
"Ησύχασε παιδί μου... Μόνο γύρισε λίγο,
να ιδώ πού πονάς...
—Εδώ, πατέρα... είπε πάλι με δόγγο
ο νέος—που μέσ' στον πυρετό του, πίστε-
ψε ότι βρίσκεται στο σπίτι του, κοντά
στον πατέρα του.

Ο γιατρός κτύπησε εκεί που έδειχνε ο
φανταράς και είδε πραγματικά, ένα μαύ-
ρο σημάδι, σαν από γραθιάς ή ξύλου κτύ-
πημα.

Αν και όλα τό λόγια που είχε ειπεί ο
άρρωστος, τά έπαιρνε τόν πυρετό άπο-
τέλεσμα, τώρα με τόν μάλωπα που τόν
ώδηγηση ο νέος να βρή, άναστατώθηκε.
Συνέλασε την κανονική του κατάσταση
την έσπερινή με την άφραση του και όσα
είπε και άρχισε πάλι να πέφτει σ' άπορίες.

Μα σε λίγο, έδωξε μακριά τις κα-
κές σκέψεις, τις «άνητες», όπως τις έ-
χαράκτηρισε και ξανακτύπησε τόν άσθενή.
Ο πυρετός του είχε ανέβει τώρα στα
40 και δεν μιλούσε. Σφυγμοί και άναπνο-
ές, άκολουθούσαν τόν πυρετό.

Διέταξε ένα φάρμακο άντιπυρετικό,
τού έδωσε ο ίδιος την πρώτη δόσι κι' ύ-
στερα είπε:

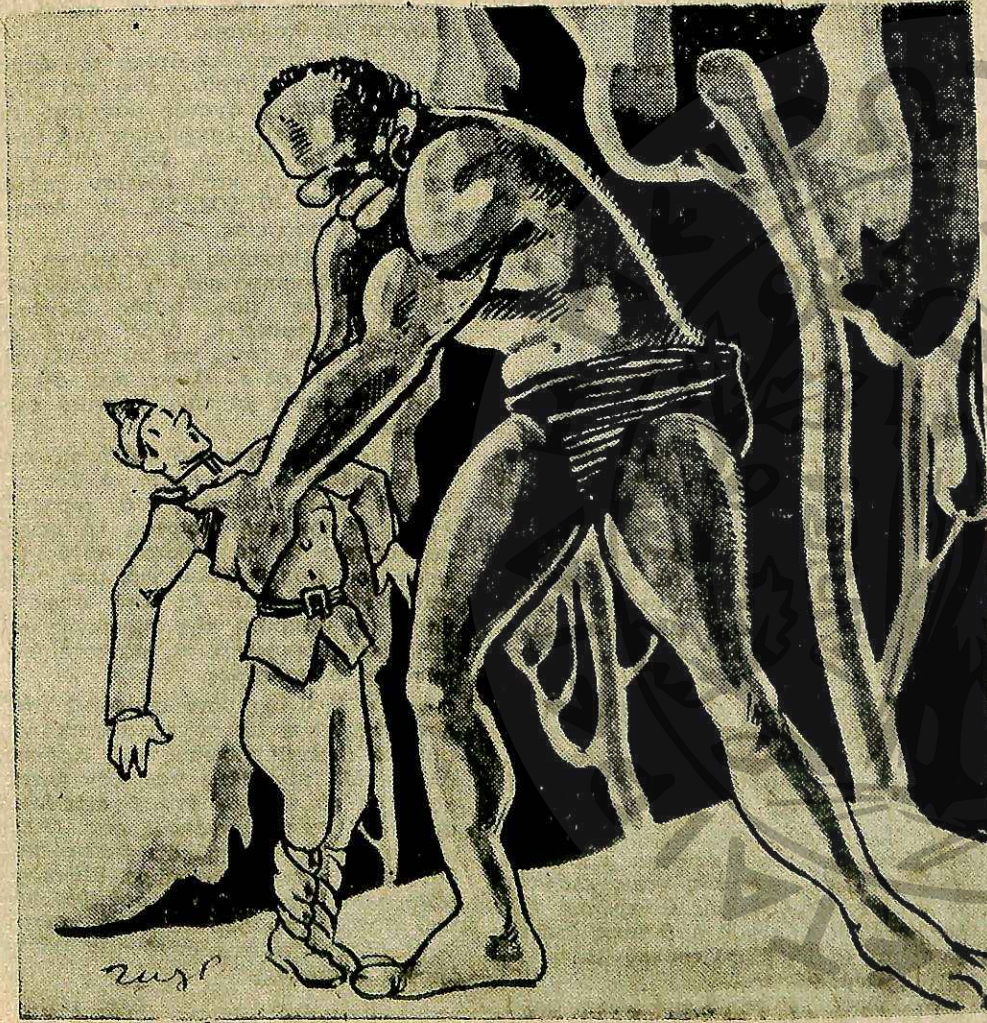
«Κάθε ώρα μιά κουταλιά...»
Και συνέχισε φειδοντας:
—Κι' αν παρατηρήσετε μεταβολή στο
χειρότερο, να με φωνάξετε άμέσως... μα
άμέσως.

—Μάλιστα, κ. άνθυπίατρος... "Αν, ο μη
γένοιτο, παρουσιάσθι κάτι τό έκτακτο,
θα σάς φωνάξω στο λεπτό.

"Η νύχτα όμως πέρασε ήσυχα.
Ο άρρωστος, με τό γιατρικό, που είχε
κυραμιντόν κάμαρε. Ο πυρετός άρχισε
να τού πέφτη δέκατο προς δέκατο, και τό
επιμερίατα είχε σχεδόν, κανονική θερ-
μοκρασία.

Και όχι μόνον αυτό, άλλα άνοιξε τό
μάτι του και κτύπησε γύρω του, ρω-
τώντας.

—Πού βρίσκομαι; Τ' είν' έδω;
—Νοσοκομείο, τού άπάντησαν ο νοσο-



κόμος... Νά μή παραχθής... Έδω είσαι
σαν στο σπίτι σου.
—Κι' εγώ νόμιζα πως ήμουν στο σπίτι
μου... Πως ήταν κοντά μου ο πατέρας
μου...
—Ήταν ο γιατρός μας, που ξενόη-
σε για χάρι σου... Ήθελε και ο διευθυ-
της.
—Κι' όμως, εγώ είδα τον πατέρα μου.
—Θα ώνειρευθήκες... Μά τώρα είσαι
καλά... Έ...
—Καλά είμαι... Άλλά εκεί πάνω, δεν
ξαναπαύω...
—Γιατί;
—Ο νοσοκόμος είχε δρεξί για να φλυα-
ρήσει... Εντύχημα όμως για τον άρρω-
στο ήταν, ότι ο γιατρός είχε ξετυλίξει
και θέλοντας να ιδεί τι κάνει το «Γιαννά-
κι», πήγε στο θάλαμο...
Γελαστός, τον ρώτησε:
—Ωστε, δέλεο, πάμε καλά...
—Ναι, γιατρέ μου... και σ' εγχαρι-
στώ, για ό,τι κάματε για μένα.
Τούτισσε το σφυγμό, τον θερμομέτρη-
σε...
—Καλά, είπε κατόπιν... Τώρα κοιμή-
σου. Δώσε μια κουταλιά γιατρικό άκο-
μη, Νίκο... Κι' ο άρρωστος θέλει ήσυχία.
Με καταλαβαίνεις;
—Μάλιστα, κ. άνθρωπάτρε.
—Ορβουάο — ελπε στον άσθενή, θα
ξαναρθώ στην επίσκεψι.

★
—Ο φανταράκος όταν ξύπνησε, ήταν
πολύ καλύτερα. Ήταν σχεδόν καλά. Και
τό είπε στο γιατρό.
—Κάθισε μερικές ημέρες να ξεκουρα-
σθής... Ύστερα από το τραύμα που έπαθες,
θέλεις ήσυχία...
—Όπως νομίζετε...
—Αύριο θα σε σηκώσω...
—Ευχαριστώ και πάλι για τις περι-
ποιήσεις σας.
—Ο γιατρός — είναι αλήθεια — πως
ήθελε να μάθω την περιπέτεια του νέου.

—Δεν θυμάσαι τίποτ' άλλο;
—Όχι! Τό μόνο που θυμάμαι, γιατρέ,
ήταν ότι φώναξα: άφ'σέ με... Άφ'σέ
με... Δεν θέλω να πάω στην νεράιδα. Και
όταν έπεσα κάτω, τότε αυτός μούδωσε μια
στόν τραχύλο από κάτω κι' έφυγε... Έτσι
με βρήκαν στο χώμα έσπασμένο ύστερα,
ανάμικτα, τραηγμένο και μ' εφε-
ραν, όπως έμαθα, οι τραυματιοφορείς στο
νοσοκομείο...
—Ο γιατρός τον κύτταξε σαν να μη πί-
στευε...
(Τό τέλος στη σελ. 62)



ΓΕΥΜΑ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ

—Η πρόποσις του XXX-017, αντιπρο-
σώπου της «Αεροτουριστικής Λέ-
σχης» του Κρόνου, μόλις είχε τελειώ-
σει και σχεδόν άμέσως, μαζί με το
μακρόστενο χάρτινο τραπέζι-άνδρα,
δλα τα επίσημα χάρτινα διαφανή έπι-
τραπέζια σκεύη: πιάτα, μαχαιροπή-
ρουνα, ποτήρια, καράφες, μπουκάλια,
ρουφήχτηκαν αυτόματα στο στρογγυ-
λό άνοιγμα του κέντρου του γυάλινου
τραπέζιού που σε μια στιγμή ξανά-
κλεισε άστράφτοντας από καθαριότη-
τα.

Περίεργος ο XXX-017, καθώς έ-
βλεπε τώρα μπροστά του άδειαν το
πρό μιας στιγμής κατάμεστο άπεραν-
το τραπέζι, δεν μπόρεσε να μὴν έκ-
φράση την άπορία του στον 407.902.
559, πρόεδρο της «Αεροτουριστικής
Λέσχης» της Γης, που τον φιλοξενού-
σε:

—Χμ! Δεν ξέρω αν επάνω στο ζή-
τημα αυτό ελθε έσοεις ή έμεις πιο

—Άλλά να τον κουράσει ή να του θυμήσει
την περιπέτεια του, φρονούσε ότι δεν
ήτο καλό... Θα μπορούσε να πάθη κάτι
πάλι ο άρρωστος... Γι' αυτό ανέβαλλε.
—Έπειτα από δυό-τρεις ημέρες όμως,
που ήταν έντελώς καλά, τότε είπε:
—Έρχεσαι να φάμε έξω...
—Ο φανταράκος, που είχε πιστή φίλος
έν τω μεταξύ με τον γιατρό, δέχτηκε ευ-
χαριστώντας και το βράδυ, τον άκουσε
να του άφηγγιται την περιπέτεια του:

—Βραδυπορούσα, γιατρέ μου—άρχισε—
από τον λόχο μου. Είχα κουρασθή από τις
συνεχείς πορείες και είχα βγει στο για-
τρό, που μου επέτρεψε να μὴν πηγαίνω
με την παράταξι. Ξαφνικά, όμως, στο πιο
πυκνότερο μέρος του δάσους, άκουσα μια
βουή, σαν να φουούσε άγέρας τρομερός.
Μά τα πανύψηλα δένδρα δεν κουνιγανε
καθόλου κι' αυτό μούκανε έντύπωση.
—Πως το είδες αυτό;
—Δεν ξέρω πως, γύρισα ψηλά το κε-
φάλι μου, άμα άκουσα τη βουή. Μά έτσι
είναι... το θυμάμαι πολύ καλά... Όπως,
λοιπόν, παραξενεύομαι, είδα εμπρός
μου, να θγαίνει σαν μέσα από το χώμα,
ένας άράτης ψηλός, που μ' άπαξε, λέγον-
τάς μου: Γήγορα, άνδρέ μου... Σε θέλει
η νεράιδα... Ήταν τόσο καταπληκτικό το
πράγμα, που έχασα τις αισθήσεις μου, ά-
φ'ρ'υ πρώτα πάλεψα όσο μπορούσα με το
«στοιχείο».

—Δεν θυμάσαι τίποτ' άλλο;
—Όχι! Τό μόνο που θυμάμαι, γιατρέ,
ήταν ότι φώναξα: άφ'σέ με... Άφ'σέ
με... Δεν θέλω να πάω στην νεράιδα. Και
όταν έπεσα κάτω, τότε αυτός μούδωσε μια
στόν τραχύλο από κάτω κι' έφυγε... Έτσι
με βρήκαν στο χώμα έσπασμένο ύστερα,
ανάμικτα, τραηγμένο και μ' εφε-
ραν, όπως έμαθα, οι τραυματιοφορείς στο
νοσοκομείο...
—Ο γιατρός τον κύτταξε σαν να μη πί-
στευε...
(Τό τέλος στη σελ. 62)

—Είμαι το πανομοιότυπο του άερο-
πλάνου με το όποιον, έδώ και χίλια
χρόνια, ένας πρόγονός μας από την
πεμπτη περιοχή, έπεχείρησε για πρώ-
τη φορά την άπ' τη δική του στήν
πρώτη περιοχή, κατ' ευθειαν πτήσι,
άπ'ήντησε ο 407.902.559, με κάποιαν
δόσι υπερφάνειας.
—Ναι, διόσθηκε να προσθέσι, με
την ίδια υπερφάνεια, ή 308.404.666,
ο πρόγονός μας αυτός λεγόταν
Τσάρλς Λίντμπεργκ, όπως συνήθιζαν
να ονομάζουν τότε, και το ταξίδι αυ-
τό το έκαμε σε 33 ώρες και 30 λε-
πτά σύμφωνα με την χρονική τους
διαίρεσι...

—«Ίσως σήμερα που και ή πιο κοι-
νη άεροβολίδα μας κάνει το ίδιο τα-
ξίδι σε λιγώτερο από μια ώρα, με
την τότε χρονική διαίρεσι, να φαίνε-
ται άσπετο το κατόρθωμα αυτό του
πρόγονου μας, αλλά για μ'ας δεν
παύει να θεωρηται ως μια άπαρχή,
έστω και μακρινή, της σημερινής μας
εξελεύσεως, συμπλήρωσε, πάντοτε ύπε-
ρήφανος ο πρόεδρος.

—Κι' εγώ όχι μόνο συμφωνώ μαζί
σας, άπ'ήντησε με συγκαταβατικό χα-
μόγελο ο αντιπρόσωπος του Κρόνου,
αλλά και προσθέτω πως δεν έλειπε
καθόλου το θάρρος και ο ένθουσια-
σμός άπ' τους πρόγονους σας. Άκό-
μη πρέπει να σ'ας πώ ότι εκείνο που
θαυμάζω περισσότερο τώρα δεν είναι
αυτό καθ' έαυτό το κατόρθωμα που
μου αναφέρατε, όσο το τόσο πρωτό-
γονο αυτό ίπτάμενο μηχανήμα με το
όποιον επέταξε...

—«Όπως άλλωστε και δλα μας τα
έσώρρουχα, από κάπως λεπτότερο
βέβαια χαρτί, επενέβη χαμογελώντας
ή νεαρά 308.404.666, ο πρώτος άν-
θρωπος της Γης που πρό τινος επεχεί-
ρησε το ταξίδι Γης-Κρόνου με τουρι-
στική άεροβολίδα.
—«Όστε κι' αυτά μια μόνη φορά»

τά χρησιμοποιείτε; άπόρησε ο XXX-
—017.

—Μά βέβαια, επρόσθεσε ή 308.404.
666, χαϊδεύοντας το σήμα της άγνό-
τητός της που άσπραποβολούσε έπί-
νω στη φόρμα της. Είναι ζήτημα ύ-
γείας και καθαριότητος, βλέπετε. Φυ-
σικά αυτό δεν συμβαίνει και με τις
φόρμες μας, που είναι πολλαπλής
χρήσεως. Αυτές μεταβάλλονται αυ-
τόματα, χωρίς να θγουν από πάνω
μας, αναλόγως της θερμοκρασίας που
μας περιβάλλει.

—«Ε, αυτό βέβαια δεν συμβαίνει
σ' έμάς, είπε ο αντιπρόσωπος του
Κρόνου, γιατί έμεις έχομε πάντα την
ίδια θερμοκρασία, έκτος φυσικά, ό-
ταν έπισκεπτόμαστε άλλους πλανή-
τες, όποτε αυξάνομε τη θερμοαντική
δυναμικότητα της φόρμας μας.
Και καθώς όρθιοι, συζητούσαν οι
καλεσμένοι στο επίσημο γεύμα του
προέδρου της «Αεροτουριστικής Λέ-
σχης» της Γης, που δόθηκε προς τιμήν
του αντιπροσώπου της παρομοίας Λέ-
σχης του Κρόνου, έφθασαν σιγά-σιγά
στην «Αΐθουσα Μοντέλλων», όπου μέ-
σα στις άπεραντες από διαφανή έρύ-
θριον προθήκες της ήσαν εκτεθειμένα
μικρά μοντέλλα των από άρχαιοτά-
των χρόνων χρησιμοποιηθέντων άερο-
πλάνων.

—Οι περισσότεροι άπ' τους προσκε-
κλημένους ήσαν σταματημένοι εμπρός
σ' ένα μικρότερο σχετικώς μοντέλλο
κάτω άπ' το όποιον άστραφτε ή έπι-
γραφή «Μονοπλάνον Ρυάν, Ν-Χ-211,
Πνεύμα Άγίου Λουδοβίκου—Νέα-
—Υόρκη—Πάρισι, Μάιος 1922».

—Και γιατί ή προσήλως αυτή δ-
λων επάνω στο παιχνιδάκι αυτό; ρώ-
τησε ο XXX-017, βλέποντας τους
συνδαιτημένους του, να το περιεργά-
ζονται με θαυμασμό.

—Είμαι το πανομοιότυπο του άερο-
πλάνου με το όποιον, έδώ και χίλια
χρόνια, ένας πρόγονός μας από την
πεμπτη περιοχή, έπεχείρησε για πρώ-
τη φορά την άπ' τη δική του στήν
πρώτη περιοχή, κατ' ευθειαν πτήσι,
άπ'ήντησε ο 407.902.559, με κάποιαν
δόσι υπερφάνειας.

—Ναι, διόσθηκε να προσθέσι, με
την ίδια υπερφάνεια, ή 308.404.666,
ο πρόγονός μας αυτός λεγόταν
Τσάρλς Λίντμπεργκ, όπως συνήθιζαν
να ονομάζουν τότε, και το ταξίδι αυ-
τό το έκαμε σε 33 ώρες και 30 λε-
πτά σύμφωνα με την χρονική τους
διαίρεσι...

—«Ίσως σήμερα που και ή πιο κοι-
νη άεροβολίδα μας κάνει το ίδιο τα-
ξίδι σε λιγώτερο από μια ώρα, με
την τότε χρονική διαίρεσι, να φαίνε-
ται άσπετο το κατόρθωμα αυτό του
πρόγονου μας, αλλά για μ'ας δεν
παύει να θεωρηται ως μια άπαρχή,
έστω και μακρινή, της σημερινής μας
εξελεύσεως, συμπλήρωσε, πάντοτε ύπε-
ρήφανος ο πρόεδρος.

—Κι' εγώ όχι μόνο συμφωνώ μαζί
σας, άπ'ήντησε με συγκαταβατικό χα-
μόγελο ο αντιπρόσωπος του Κρόνου,
αλλά και προσθέτω πως δεν έλειπε
καθόλου το θάρρος και ο ένθουσια-
σμός άπ' τους πρόγονους σας. Άκό-
μη πρέπει να σ'ας πώ ότι εκείνο που
θαυμάζω περισσότερο τώρα δεν είναι
αυτό καθ' έαυτό το κατόρθωμα που
μου αναφέρατε, όσο το τόσο πρωτό-
γονο αυτό ίπτάμενο μηχανήμα με το
όποιον επέταξε...

Γράμματα

—Ένα τρυφερό διήγημα του ΤΣΕΖΑΡΕ ΜΕΑΝΟ

—Έχτύπησε δυό φορές,
τρεις-τέσσερις εκράτησε το
δάχτυλό του στο κουμπί του
κουδουνιού και τό έπίεσε μ'
όλη τη δύναμή του, ώρα
πολλή... Και τό χέρι του
πόνεσε στο τέλος. Και ο
ήχος του κουδουνιού από
μέσα, έπιμονος και μονότο-
νος, του χτύπησε στα νεύ-
ρα.

—Έπειτα εκόλλησε τ' αυτί
τι του στην πόρτα κι' έστά-
θηκε ν' άκροασθ... Τίπο-
τε, κανείς! Ούτε κρότος
θμημάτων, ούτε τό τρίξιμο
μιάς πόρτας, τίποτε.

—Στό σπίτι, λοιπόν, δεν ή-
ταν κανείς, άπολύτως κα-
νείς. Έκείνη την ημέρα
(Τετάρτη) και αυτήν την
ώρα (τρεις και τέταρτο) το
σπίτι ήταν έντελώς άδειανό.
Και όμως, εκείνη την ήμέ-
ρα και αυτήν την ώρα, έ-
κείνη έπρεπε να τον περι-
μένει.

—Την Τετάρτη, αγαπητέ
μου, στις τρεις και τέταρ-
το, θα σε περιμένω όπως
πάντα, του είχε γράψει.
Και τώρα στο σπίτι δεν ή-
ταν κανείς.

—Είχε πή την αλήθεια, λοι-
πόν, μια φίλη της, που την
είδε στο δρόμο, καθώς έρ-
χόταν.

—Μην κάνετε τον κόπο
να πάτε. Σήμερα ήρθε ο
ύπολοχαγός της. Δεν θα
την βρήτε στο σπίτι.

—Καλέ, τί ύπολοχαγός
και πρσών' άλογα! Με πε-
ριμένει στις τρεις και τέ-
ταρτο.

—Δεν θα την βρήτε.
Και δεν την βρήκε...

—Έκατέβηκε τις σκάλες
άργά, με κομμένα τα γό-
νατα, με τό στόμα πικρό,
σαν να είχε κλάψει. Άλλά
δεν έκλαψε, δεν ήθελε να
κλάψει, γιατί δεν αξίζει τον
κόπο.

—Ενοιωθε μόνο ένα μεγα-
λο μίσος γι' αυτήν που τον
άπατούσε, και την επιθυμία
να διακόψει άμέσως κάθε
σχέσι μαζί της, να έλευθε-
ρώση τα νιάτα του από
τον δεσμό αυτόν που τον έ-
ταπεινωνε.

—Δεν θα με ξαναβδθ...
σκεφτόταν. Δέν θα μάθω
πιά τίποτε για μένα. Και

θα με περιμένει. Και ή σι-
γή μου θα είναι ή προσθο-
λή που της αξίζει, γιατί δεν
είναι άξια πιά ούτε μιάς
καλημέρας...

—Έβγηκε στο δρόμο. Έ-
προχώρησε προς τό σπίτι
του, με τό κεφάλι σκυφτό,
και τά χέρια θυσιμένα
στις τάσες.

—Ξάφνου, όμως, κάτι τον
έκαμε να σταματήσει και
άρχισε να τρέμει. Ήταν το
άρωμα της! Έσήκωσε τό
κεφάλι, την άναζήτησε
παντού με τό βλέμμα... Δεν
ήταν αυτή, ήταν μια άλ-
λη... Άλλά τό άρωμα ήταν
τό ίδιο, τό δικό της, κι' έ-
ξακολουθούσε να πλανάται
στον άέρα, γύρω του, συ-
πλώντας τόσες άναμνήσεις,
τόσες νοσταλγίες και μιά
άπεραντη θλίφι.

—Έξακολούθησε τό δρό-
μο του, καθώς σκεφτόταν:
«Ίσως δεν κάνω καλά να
την εγκαταλείψω κατ' αυ-
τόν τον τρόπο. Μπορεί να
μη με καταλάβει. Θα της
γράψω...»

—Τό άρωμα τον άκολου-
θούσε πάντα, σάμπως να
τάχε στα ρούχα του. «Θα
της γράψω τά έξης: «Κυ-
ρία, δλα έχουν τελειώσει
μεταξύ μας. Δεν θα ξαναεί-
δαθούμε πιά...»

—Εφθασε σε μια πλατεία
κι' έσταμάτησε. Νά, εκεί
κάτω, το μικρό ζαχαροπλα-
στείο, όπου τόσες φορές εί-
χανε πάει μαζί κι' είχαν
καθήσει σ' ένα τραπέζακι
του βάθους, ανάμεσα σε δυό
καθρέφτες. Νά, και ο δρο-
μάκος, όπου περπατούσαν
κοντά-κοντά, και αυτός ή-
ταν ύποχρεωμένος να κοντή-
νη τό θήμα για να μὴν την
κουράξει που ήταν κοντού-
λα και δεν μπορούσε να
κάνη μεγάλα βήματα. Κι'
αυτή, ένα θραδάκι, ένα
χλωμό δειλινό του φθινοπό-
ρου, είχε άκουμπήσει τό κε-
φάλι στον ώμο του...

—Τινάχτηκε. Έπροσπάθησε
να στρέψει άλλοι τη σκέψι.
«Άρχισε να σφυρίζη. Και
περπάτησε ακόμα, καθώς
σκεφτόταν:

—«Όχι, δεν πρέπει να της
γράψω αυτά. Πρέπει να
μάθω το κακό που μου κά-
νε. Θα της γράψω λοιπόν...

«Σουζάννα, κανέναν άν-
θρώπινο νους δεν θα μπο-
ρέσει ποτέ να φαντασθί τον
σπαραγμό μου. Τώρα πιά
δλα τελείωσαν μεταξύ μας.
Δέν πρόκειται να με ξα-
ναιδήτε...»

—Περπατούσε τώρα μέσα
στο πάρκο, όπου είχαν άνθι-
σει οι φιλιές. Έπηρε ένα
μονοπάτι, πέρασε μιά γε-
φυρίτσα, πέρασε δίπλα από
μιά λιμνούλα. Και έξαφνα
εκατάλαβε πως είχε χάσει
τον δρόμο, ότι δεν πήγαινε
πιά στο σπίτι του.

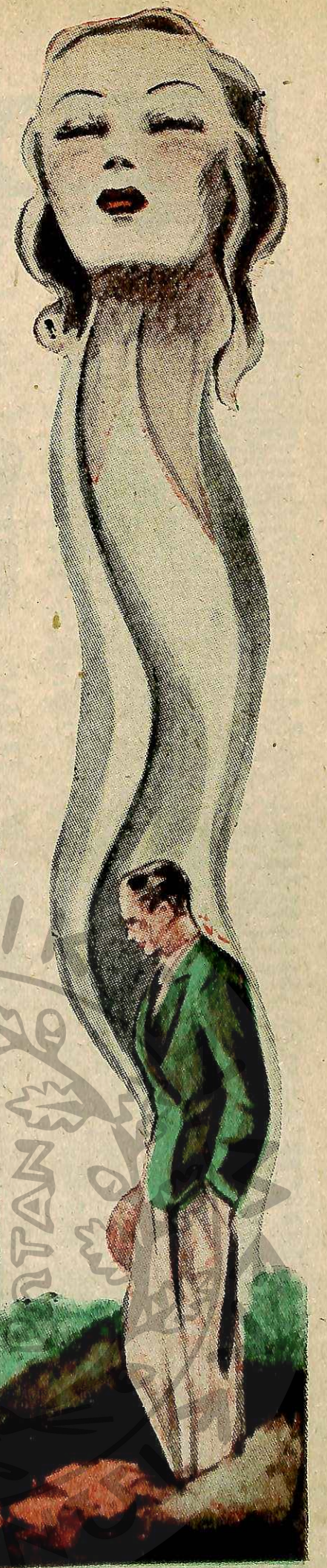
—Τέσσερις λευκές ύφαναν
τά κλωνάρια τους ψηλά
προς τον ουράνο, φορτωμέ-
να σπουργίτια. Έκει άκρι-
θώς συναντήθηκαν την πρώ-
τη φορά, κάτου άπ' τις
φλύαρες εκείνες λευκές, με
τον άπαλώτατον ίσκιό. Έκει
της έμίλησε για πρώτη φο-
ρά, κι' έπειτα εκάθισαν σ'
αυτό το παγκάκι, και δεν
κατάλαβαν πως είχε άπλω-
θι τό θράδυ, ούτε τά ηλεκ-
τρικά που είχαν ανάψει και
τις πυγολαμπίδες που πε-
τούσαν...

—Εστρεψε τά νώτα στις
τέσσερις λευκές, ξανάκαμε
τον ίδιο δρόμο και σκεφτό-
ταν:

—«Όχι, όχι! Πρέπει να της
τά γράψω δλα, να της τά
ειπώ δλα, πρέπει να στενο-
χωρηθί πολύ γι' αυτό που
έκαμε και να μετανιώσω.
Θα της γράψω λοιπόν: «Κα-
κιά! Κακιά! Δεν ήσουν ά-
ξια της αγάπης μου. Δεν
αξίζεις παρά τό μίσος, αυ-
τό τό μίσος που νιώθω για
σένα, και την περιφρόνησι
και την άπελπισία και δλα
τά μαρτύρια που μ' έκαμες
να δοκιμάσω, και ακόμη
φοβερότερα. Θα με κα-
λέσεις, αλλά εγώ δεν θα πά-
νω κοντά σου, ενώ θα σ' έ-
χω ξεχάσει, γιατί τό θέλω,
και προτιμώ να ύποφέρω
όποιοδήποτε μαρτύριο, άρ-
κεί να μη σε ξαναβδθ...»

—Όταν έπηρε στο σπίτι
του, της έγραψε: «Αγάπη
μου, σήμερα δεν σε βρήκα
στο σπίτι. Γιατί αυτό; Θά-
ρω αύριο την ίδια ώρα. Σε
παρακαλώ να είσ' εκεί. Σ'
έχω επιθυμήσει τόσο πο-
λύ!...»

ΤΣΕΖΑΡΕ ΜΕΑΝΟ



αυτό, του κόμητος Ντ' Ουζέντ και της κομίσσης Ντ' Αλταμέρα.

— Είναι δυνατόν; είπε κατάχλωμος ο Πικουίλλο στο άκουσμα των διοματών αυτών. Κι' αυτό έρχονται να παρηγορήσουν την Μεγαλειότητά σας;

— Προσπαθούν, μά δεν το κατορθώνουν, άλλωστε έχουν κι' αυτοί την ίδια γνώμη με τον δούκα Ντ' Αλταμέρα. — Ισχυρίζονται πως αυτός θα είναι η καταστροφή μου, πως ο γάμος μου με μιά Μαυριτανή, θα επιστρέψει απάνω μου του, κεραυνούς της Εκκλησίας και θα υστερήσει τον Παράδεισο. Μετά λόγια τους αυτά με θασανίζουν, δεν βλέπεις πως έχλωμωνα; Κινδυνεύω να χάσω το λογικό μου.

— Κι' εγώ έρχομαι να καθουχάσω την συνείδησή σας και να σας αποδώσω την γαλήνη, γιατί νομίζω πως δεν υπάρχει πιά έλλειψ να ξαναδητή την 'Αϊζά.

Και διηγήθηκε στον Βασιλέα όσα του είπε ο Περάλβη.

Η λύπη του Βασιλέως ήταν απεριγράφτος και μόνη ή ιδέα ότι είχε για πάντα τη δούκισσα Ντ' Σανταρέμ, έκαμε το πάθος του πιο σφοδρό. Αν εκείνη τη στιγμή παρουσιαζόταν ξαφνικά μπροστά του, ήταν ικανός να την πάρη άμέσως γυναικά του, περιφρονώντας και τον πρωθυπουργό του και την αντίδραση των ευγενών κι' αυτήν ακόμα την Αύλη της Ρώμης.

Από τα μάτια του τα δάκρυα έτρεχαν άφθονα κι' ο Πικουίλλο συγκινημένος από την τόση λύπη του Βασιλέως, εδάκρυσε κι' αυτός. Έμειναν για κάμποση ώρα έτσι σιωπηλοί κι' αδελφωμένοι στον πόνο τους κι' ύστερα ο Βασιλεύς άρχισε να λέη στον Πικουίλλο ότι ο δούξ Ντ' Αλταμέρα του ανήγγειλε πρό ημερών την αίσχυαλώσιά του Μεγάλου Ίεροεξεταστού και τον φόνο του από τους Μαυριτανούς.

Ο Πικουίλλο εκείνη τη στιγμή φαντάστηκε πως ο Περάλβη δεν κράτησε τον λόγο που του έδωσε να προστατεύση τη ζωή του Σαντοβάλ.

— Τι τα θέλετε, είπε στον Βασιλέα, άνθρωποι που τους έρριξαν σε τέτοια άπελπισία είναι άξιοι να κάμουν το κάθε τί. Έπρεπε με την έπιείκεια κι' όχι με την βία να τους καθυποτάξετε.

— Ο δούξ, απεναντίας λέγει, πως έπρεπε να διπλασιάσωμε την αυστηρότητά μας. Γι' αυτό διέταξε πόν Λούγουστινο Ντι Μίν-

τζία να μη λυπηθή καθόλου τους επαναστάτες. Συγχρόνως για ν' αντικαταστήση τον αδελφόν του με ιεράρχην ικανό να εκδικήση τον φόνον του, μου έπρότεινε να διορίσω και διάρισά στην θέσι του τον αρχιεπίσκοπο της Βαλέντσι.

— Ω, Θεέ μου! και τό κάματε αυτό; Μά ο Ριβιέρα είναι ο πιο άσπονδος έχθρός των Μαυριτανών κι' αν ο Θεός μας εανάφερνε πίσω μιά μέρα την Αϊζά, αυτός θα ήταν το μεγαλύτερο εμπόδιο στον γάμο σας.

— Ίσως έχης δίκαιο, είπε καταλυπημένος ο Φίλιππος, αλλά σ' έλειπε και έν είχα κανένα φίλο να συμβουλευθώ. Κι' έπειτα ζ' ήξερες... σε σένα όμως μπορώ να το πώ, είσαι ο μόνος φίλος μου. Αυτό, λοιπόν, τον δούκα Ντ' Αλταμέρα, τον πρωθυπουργό μου... τον φοβούμαι, ναι, σε σένα το λέω, τον φοβούμαι γιατί σ' ότός έδηλητηρίασε την Βασιλεία. Το έμαθα...

— Από ποιόν; — Από τον πάτερ 'Ιερώνυμο, πρό καιρού. Έπηρε όρκο πάνω στο 'Ιερόν Ευαγγέλιον. Μά το ξέρουν κι' άλλοι αυτό το φρικτό μυστικό, μου το ώμολόγησαν έδω ένα θράδυ.

— Ποιός; — Η κόμισσα Ντ' Αλταμέρα κι' ο κόμης Ουζέντ.

— Αυτοί; ρώτησε με φρίκη ο Πικουίλλο.

— Ναι, το ξέρε κι' ο γυιός του ο ίδιος. Η κόμισ-

σα μάλιστα Ντ' Αλταμέρα με πιέζει ν' αντικαταστήσω τον δούκα Ντ' Αλταμέρα με τον κόμητα Ντ' Ουζέντ. Κι' αλήθεια, είναι πως θ' άπιθυμούσα πολύ ένα τέτοιο πράγμα, γιατί ο κόμης Ντ' Ουζέντ είναι φίλος μου, κι' έπειτα μιά τέτοια μεταβολή δε θα προκαλούσε μεγάλη θόρυβο, όφου το 'ύπ' ργημα θ' έμεινε πάντα στην οικογένεια του δούκός. Πως όμως να πάρω την απόφασί; Και δεν είναι μόνον αυτό που με άπασχολεί, ο κόμης Ντ' Ουζέντ και η κόμισσα Ντ' Αλταμέρα μου ζητούν κάθε μέρα ν' απομακρύνω τον δούκα Ντ' Αλταμέρα από την έξουσία κι' αυτός πάλι μου ζητά από προχθές να διατάξω την έξορία ή την φυλάκισι του γυιού του. Πρέπει, έπί τέλους, να πάρω μιά απόφασί και δεν τολμώ. Προχθές πήρα ένα ανώνυμο γράμμα, γραμμένο με το ίδιο χέρι, που κι' άλλες φορές αού ξανάγραφε ανωνύμως, ένα γράμμα που, όπως πάντα, το θρήκα εκεί πάνω στο τραπέζι μου και με το όποιο με είδοποιούν ότι το χέρι που έθανάτωσε τη βασιλίσσα, άπειλει τώρα και την δική μου ζωή.

— Τι τόλημ! φώναξε με θυμό ο Πικουίλλο.

— Αγανακτείς, βλέπω, όπως κι' εγώ. Έμένα όμως μέχουν ταραχές τόσο θλα αυτά που δεν μπορώ το θράδυ να κοιμηθώ, φοβάμαι μήπως χάσω το λογικό μου. Έσύ μονάχα, αδελφέ

μου, μπορείς να με σιδήσης από την κόλασι αυτή που βρίσκομαι. Σε σένα μόνον έχω έμπιστοσύνη και τις δικές σου συμβουλές θ' ακολουθήσω. Είπαμε μόνιμας αυτή τη στιγμή, πές μου ποιόν άπ' τους δυο πρέπει να κρατήσω κοντά μου: Τον πατέρα ή τον γυιό; Αποφάσισε, ή τι μου πής θα κάμω.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ο Πικουίλλο σκέφθηκε για λίγο. Ο δούξ Ντ' Αλταμέρα δεν θ' άσγκατένευε ίσως στην ανάκλησι του διατάγματος της έξορίας των Μαυριτανών, για την όποια τόσο είχε έγγραφη αυτός και ο αδελφός του ο 'Ιερώνυμος. Απεναντίας, ο κόμης Ντ' Ουζέντ δεν είχε άναμικτή διόλου σ' αυτή την υπόθεσι. Διοριζόμενος λοιπόν άπ' αυτόν, θ' ήταν πάντα υποχρεϊός του, γιατί μπορούσε να τον καταστρέψη, άφου είχε στα χέρια του την έγγραφη όμολογία του πάτερ 'Ιερώνυμου και του 'Εσκοβάρ, από την όποια προέκυπτε η συνενότης του στη δηλητηρίασι της Βασιλίσσης.

— Μεγαλειότατε, είπα στον Φίλιππο, μετά τις σκέψεις του αυτές, αν θέλετε ν' ακολουθήσετε την συμβουλή μου, πρέπει άμέσως να πάρετε μιάν απόφασί. Κι' άφου βρίσκεσθε κοντά στο γραφείο σας, πάρτε, σας παρακαλώ, την πένα και γράψτε.

Ο Βασιλεύς ύπήκουσα και περίμενε κυτάζοντας τον πνευματικό του.

Ο Πικουίλλο υπηγόρευσε:

«Διατάσσομεν να έγκαταλείψη έντός της ήμέρας την Μαδρίτην, ο δούξ Ντ' Αλταμέρα και να μεταβή όπου θελήση. Εγώ ο Βασιλεύς.

— Αυτό μόνον; ρώτησε άπορώντας ο Φίλιππος.

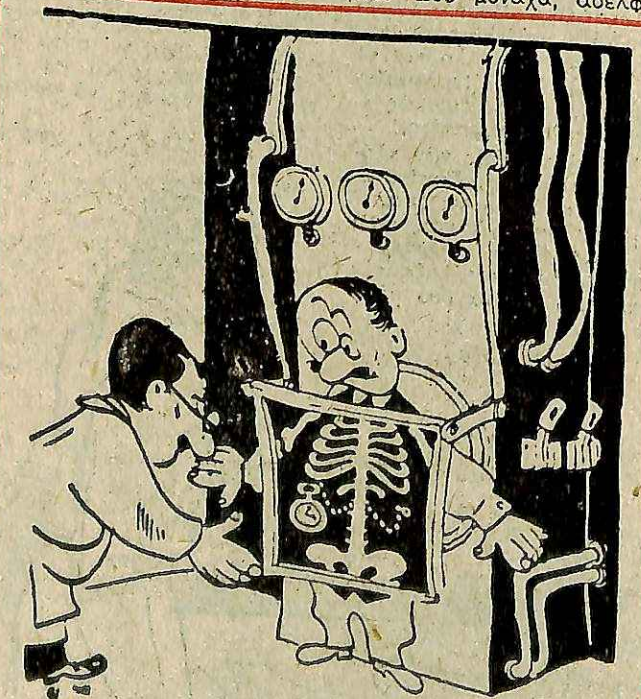
— Δεν χρειάζεται τίποτε περισσότερο, Μεγαλειότατε. Δεν έχετε ανάγκη ούτε να ξαναδητή καν τον κύριο δούκα.

— Δεν πίστευα ποτέ πως θάταν τόσο εύκολο, είπε ο Φίλιππος και άνέπνευσε θαθείά, σαν φυλακισμένος που έπί τέλους άνακτούσε την έλευθερία του.

Ο Πικουίλλο έξακολούθησε:

— Τώρα γράψτε και κάτι άλλο ακόμα:

«Ο κ. κόμης Ντ' Ουζέντ δνομάζεται από σήμεραν πρωθυπουργός της Ισπανίας και διατάσσεται ν' αναλάβη άμέσως τα καθήκοντά του. Εγώ ο Βασιλεύς».



Ο πελάτης: —Λοιπόν, γιατρέ, βλέπετε τίποτε χαλασμένο μέσα μου; Ο ραδιολόγος: —Τί να σ'άς πώ. Αυτό το ρο-λόκι εκεί... πάει πολύ πίσω.

Το πρωί ήταν διμυλῶδες όταν η Ζάν άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε ένα γύρω ζαλισμένη.

— Έστεκε άκίνητη, με τα χέρια στο στήθος κι' άκούγοντας τα συνεχή και επίμονα ξεφωνητά, που ήταν και η αίτία του ξυπνηματός της αυτή την άκατάλληλη ώρα.

Ξανακούστηκαν. Ήσαν τα παρακλητικά κλάματα ενός μικρού, που πλημμύριζαν το ήσυχο δωμάτιο.

Στην άρχή υπέθεσε ότι τα ξεφωνητά αυτά ήσαν συνέχεια ενός όνείρου —και τοῦτο γιατί μόλις το προηγούμενο βράδυ είχε μαλλώσει με τον άνδρα της, για χιλιοστή φορά, για το σοβαρό ζήτημα της υιοθετήσεως ενός παιδιού. Και για μιάν ακόμα φορά ο Τέντ έμεινε άμετάπειστος, παρ' όλες τις παρακλήσεις της.

Η Ζάν έφερε στο νοῦ της τον χθεσινό καυγά και με φανερή άγωνία περίμενε να ξανακούση τα κλάματα. Έφερε στο νοῦ της τη λιγοστή ζωύλα του πρώτου και τελευταίου της παιδιού, που έζησε μόνο δυο ώρες μετά τη γέννησί του, και τα σκληρά λόγια του γιατροῦ που της έδήλωσε ότι δεν θ' ά μπορούσε πιά να ξανακάη παιδί...

Ζητούσε να υιοθετήση από τότε ένα παιδί, για να οικοδομήση ξανά τα όνειρά της γύρω από τον καῦμό της αυτόν.

Η άρνησις όμως του Τέντ ήταν στερεότυπη.

—Ποτέ δεν θ' άνεχτώ να μπή στο σπίτι μου το παιδί ενός άλλου, Ζάν, της έλεγε κάθε τόσο. Πιστεύω άπόλυτα στην κληρονομικότητα...

— Έτσι ή αντίθεσις αυτή κατέληγε σε καυγά, χωρίς όμως να υποχωρή ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Ίδιως ή. Ζάν δεν έννοούσε να παραδεχθί την ήττα της.

Η νοσοκόμα Χιλμπάυ που ήταν παιδική της φίλη της είχε πη:

—Μην τα παίρνης έτσι τα πράγματα, Ζάν. Πάντα οι άνδρες σκέπτονται διαφορετικά. Έχω τη γνώμη ότι αν θρικόταν στο κατώφλι της έξώπορτας του σπιτιού σας, ένας χαριτωμένος μπέμπης, ο Τέντ θ' ά τον κρατούσε.

Ο Βασιλεύς ύπήκουσα και περίμενε κυτάζοντας τον πνευματικό του.

Ο Πικουίλλο υπηγόρευσε:

«Διατάσσομεν να έγκαταλείψη έντός της ήμέρας την Μαδρίτην, ο δούξ Ντ' Αλταμέρα και να μεταβή όπου θελήση. Εγώ ο Βασιλεύς.

— Αυτό μόνον; ρώτησε άπορώντας ο Φίλιππος.

— Δεν χρειάζεται τίποτε περισσότερο, Μεγαλειότατε. Δεν έχετε ανάγκη ούτε να ξαναδητή καν τον κύριο δούκα.

Ο Πικουίλλο έξακολούθησε:

— Τώρα γράψτε και κάτι άλλο ακόμα:

«Ο κ. κόμης Ντ' Ουζέντ δνομάζεται από σήμεραν πρωθυπουργός της Ισπανίας και διατάσσεται ν' αναλάβη άμέσως τα καθήκοντά του. Εγώ ο Βασιλεύς».

Ο Πικουίλλο έξακολούθησε:

— Τώρα γράψτε και κάτι άλλο ακόμα:

«Ο κ. κόμης Ντ' Ουζέντ δνομάζεται από σήμεραν πρωθυπουργός της Ισπανίας και διατάσσεται ν' αναλάβη άμέσως τα καθήκοντά του. Εγώ ο Βασιλεύς».

Κι' έτσι έξεκολάφη το τολμηρό σχέδιο: η αδελφή Χιλμπάυ θ' έφερνε στη Ζάν ένα μικρό όταν ο Τέντ θ' άρι σκόταν στη δουλειά του.

Με άνακούφισι, η Ζάν έπρεπε να κοιμηθί. Όταν το άλλο πρωί, στις έφτά ή ώρα ξύπνησε από τα κλάματα του μικρού. Αυτή τη φορά όμως τα κλάματα ήσαν κοντινά, επίμονα...

Πετάχθηκε από το κρεβάτι της και έρριξε πρόχειρα έπάνω της ένα ρούχο. Τρέμοντας, με πιασμένη την άναπνοή από έλπίδα και φόβο, άνοιξε την πόρτα και κύτταξε στο πέτρινο σκαλοπάτι. Μέσα σε μιά κουβέρτα ήταν τυλιγμένο ένα μαρό! Έσκυψε, το έπιασε, και έπέστρεψε μέσα, κρατώντας το σφιχτά στην άγκαλιά της.

—Ζάν!, άκουσε τον Τέντ να της φωνάζη νυσταγμένος. Τι συμβαίνει;

—Τρέξε!, του φώναξε με έξαφι, ενώ εκύτταζε τα γαλιανά μάτια που μικρού που έρευνούσαν το πρόσωπό της έρωτηματικά.

—Τί είν' αυτό; της είπε όταν την πλησίασε.

—Ένα μαρό!, του άπάντησε η Ζάν θριαμβευτικά.

—Αλλά..., έκαμε ο Τέντ με κομμένη τη φωνή. Από που το πήρες; Ποιανού είναι;

—Μά δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν; του έξηγησε. Το θρήκα έξω από την πόρτα. Και πρέπει να το κρατήσωμε. Κύτταξέ το τί χαριτωμένο, που είναι Τέντ;

Ο Τέντ κύτταξε τα χαρακτηριστικά του μικρού, άμυλτος, σοβαρός.

—Λυπούμαι, Ζάν, της είπε εσθνικά. Δεν μπορώ να κρατήσω ένα ξένο παιδί!... Δεν ξέρω από που κρατά ή σκούφιά του και τί μπλεάδες θ' ά μου φέρη αύριο.

—Αυτές είνε άνοησιές, Τέντ!, διεφώνησε η Ζάν. Έξέ άλλου μπορεί να μάς πληροφορήση για το ποιόν των γονέων του ή αδελφή Χιλμπάυ. Αυτή...

—Τί! Πως; έκαμε έξω φρενών ο Τέντ. Όποτε πρόκειται περί απάτης!

Η Ζάν άρχισε να κλαίη μαζί με το μαρό, που κρατούσε στην άγκαλιά της, ενώ έπειτα από λίγο άποκαλυπτόταν το σχέδιό της σε όλη του την έκ-



ταύ. Ο συζυγικός καυγας συνεχίσθηκε, με πείσμα όλο το πρωί εκείνης της ήμέρας.

Ο Τέντ έργαζόταν ως ηλεκτρολόγος στο έβδομο πηγάδι των άθροακωρυχείων του 'Ολντ Τσέσερ, στη δεύτερη βάρδια δηλαδή, από τις δυο το μεσημέρι ως τις δέκα το βράδυ. Και όπως έπαιρνε το τάξ του, γύρισε στην Ζάν και της είπε αποφασιστικά:

—Να π'άς άμέσως να θρής την Χιλμπάυ και να της πής νάρθη να πάρη το έκετό.

Το μαρό στο μεταξύ αυτό κοιμώταν άμέριμνο στο μικρό του κρεββατάκι, που του είχε έτοιμάσει πρόχειρα η Ζάν.

—Θά πάω, του άπάντησε με δυσαρέσκεια. Αλλά μόνον για να τη φέρω και να σου πη ή,τι σχετικό με τους γονείς του παιδιού... Καί... πάμε να είσαι τόσο σκληρός και άνόητος με τις θεωρίες σου περί κληρονομικότητος.

—Μπορείς να πάρης και το παιδί μαζί σου, να της το π'άς, της είπε ο Τέντ όπως ντυνόταν. Εγώ θά πάω να περάσω μιά ώρα στη λέσχη.

—Το παιδί θ' ά αφήσω έδω.

Έκείνος όμως είχε κλείσει πίσω του την πόρτα και βρισκόταν στο δρόμο.

Στις έννιά ή ώρα—όταν η Ζάν θ' έπρεπε να είχε έπιστρέψει, και ο Τέντ θρικόταν στο σπίτι αλλάζοντας τα καλά του ρούχα με τα ρούχα της δουλειάς, το έκετό ξύπνησε. Οι φωνές του τον έφεραν άπ' το δωμάτιό του, κοντά του, και το κύτταξε συγχισμένος και άβέβαιος. Τοῦ μίλησε, το χάρδεψε με το δάχτυλο νευρικά και δειλά στο μάγουλο και κατόπιν κύτταξε ανήσυχος το ρολόι. Το μικρό χεράκι του μικρού έπιασε το δάχτυλό του, και ο Τέντ δεν μπόρεσε να μη χαμογελάση όπως το έσφιγγε. Θυμωμένος τότε με τον έαυτό του, άπέσπασε το δάχτυλό του και έκαμε να φύγη. Το μαρό όμως δεν συμφωνούσε και άρχισε να κλαίη δυνατότερα. Πανικόβλητος τότε έπέστρεψε κοντά του και άσυνείδητα άρχισε να τοῦ μιλά, να τοῦ παίξη, να τοῦ γελά, όταν είδε με έκπληξι ότι και το έκετό άρχισε να τοῦ χαμογελά.

—Ενοίωσε μιάν ικανοποίησι. Πλησίασε το ξυπνητήρι και με κομικές όσο και χαριτωμένες χειρονομίες και με γλυκά λόγια άρχισε να έξηγη πως λειτουργούσε το ρολόι, χτυπώντας κάθε τόσο το κουδούνι του, ενώ το μαρό έξακολουθούσε να τον συνάρπάζη με το θείο χαμόγελό του.

Ξάφνου, άνεπήδησε, αφήνοντας το ρολόι έπάνω στο τραπέζι. Είχε άκούσει τη σφύριχτρα των άνθρακωρυχεί-





ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ. ΓΟΥΜΕΝΑ.—'Η Τζέννη, ως έργα της κ. Μποστέλ συνοδεύει την δεσποινίδα Λευκή Ντ'. Ωμόν στο μέγρο της για να επιδείξη στον πατέρα της αριστοκρατίας τα δυο μαζηλαράκια που είχε διαλέξει η κόρη του. Σ'η συζήτηση πού γινόταν παρουσία του Γκοντράν, η Τζέννη κάποια στιγμή μίλησε και για τον τρόπο για τον οποίο βρέθηκε στο Παρίσι και μαζί ανέφερε το όνομα του πατέρα της Ζακόμπ Μενιέ. 'Ο Γκοντράν όταν άκουσε το όνομα αυτό έδειξε κάποια ταραχή και

ων που εδήλωνε ότι η ώρα ήταν δυο και ότι η δεύτερη θάρδια κατέβαινε στο πηγάδι.

Πήγε στη γειτόνισσα και αφού την παρεκάλεσε να προσέχη το μωρό, άρχισε να τρέχει στο δρόμο...

Μόλις έφθασε όμως στο πηγάδι, έμαθε ένα τρομερό νέο. Είχε συμβή μια έκρηξη και όλο το προσωπικό της δεύτερης θάρδιας, είχε πλακωθεί.

— Πώς βρέθηκες εσύ εδώ; τον ρώτησε κατάπληκτος ο έπιστάτης. Δεν ήσουν μαζί με τους άλλους;

— Όχι, του απάντησε ο Τέντ. Δεν μπόρεσα νάρθω στην ώρα μου.

— Σώθηκες!; Έκαμε ξερά ο έπιστάτης.

— Το μωρό μ' έσωσε, έ- τραύλισε ο Τέντ με συγκινησι.

Και σαν τρελλός έτρεξε σπίτι να βρή την Ζάν και να της πει ότι δέχεται να μείνει σπίτι το έκθετο: το παιδί τους!

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΥ

μεγαρε.

Και για να την κάμη να το παραδεχθή αυτό, την έ- βεβαίωσε άμέσως ότι θα την έστελνε στο εργοστάσιο με το ίδιο άμαξι που ήλθε.

Μετά ύποκρινομένος συ- νεχώς, έξηκολούθησε με το ίδιο πάντα ενδιαφέρον.

— Καταλαβαίνω ότι εί- σαι ταραγμένη, είπε, και ά- σφαλώς το ταξίδι σου στο Παρίσι θα σου έφερε θλι- θερές αναμνήσεις... 'Αλλά, άς δούμε, για μίλησέ μου για τους γονείς σου, παι- δι μου.

Κι' ενώ η δεσποινίς Ντ' Ωμόν έμεινε κατάπληκτη ακούοντας τον πατέρα της να μιλή με τον τρόπο αυ- τόν σε μια ξένη, η Τζέννη, αφού έδειξε κάποια δειλία στην αρχή, άρχισε τώρα σιγά-σιγά να συνέρχεται.

— Κύριε, αποκρίθηκε με φωνή κάπως σταθερή, ο πατέρας και η μητέρα μου ποτέ δεν θα χωριζόταν από μένα...

— Τι είναι αυτά που λές; — 'Η αλήθεια, κύριε.

— Τότε δεν καταλαβαίνω τίποτε, έκτός... αν κάποια πολύ σοβαρά αίτια τους έ- καμε να συγκατατεθούν στην αναχώρησή σου και πρό πάντων να σ' αφήσουν να ταξιδεύεις ολόμοναχη!..

— 'Α! κύριε, τραύλισε η Τζέννη, νοιώθοντας ένα ρί- γος να διαπερά το κορμί της στην ανάμνηση αυτή, ο πατέρας μου δεν συγκατε- τέθη στο ταξίδι αυτό, ούτε και η μητέρα μου...

— 'Αλλά, τότε διέκοψε ο Γκοντράν.

— 'Η Λευκή είχε πλησιάζει, — θά είναι βέβαια καμ- μιά μυστηριώδης ιστορία, έκαμε με ειρωνικό τόνο.

— Μια τρομερή ιστορία, δεσποσύνη! απήντησε η Τζέννη χωρίς να διακρίνη, στη συγκίνησή της, το ειρω- νικό ύφος της δεσποινίδος Ντ' Ωμόν.

Κι' έπειδή ο Γκοντράν έ- ξακολουθούσε να την ρω- τά:

— Μάλιστα, επανέλαθε, μια τρομερή ιστορία... μια φρικτική περιπέτεια.

— 'Εξηγήσου, παιδί μου! είπεν ο Γκοντράν, η του- λάχιστον διηγήσου μου, διη- γήσου...

Το πρόσωπο της εργά- τριας είχε τώρα μια τόσο συγκινητική έκφραση, ώστε κάθε άλλη απ' το έκδικη- τικό και σκληρό πλάσμα που λεγόταν Λευκή Ντ' Ω- μόν, θά συγκινιόταν θα- θεία.

— 'Η αντίζηλος όμως της Τζέννης ούτε συνωφρώθη- κε καν. 'Η μορφή της φα-

νέριωνε σκόπιμη απάθεια.

Όπως διαφορετικός ήταν ο Γκοντράν. 'Ο δολοφόνος του κόμητος Ντε Μοράν ύ- φίστατο τώρα τρομερή δο- κίμασία. 'Ακούοντας τη Τζέννη να προφέρει τ' όνο- μα του Ζακόμπ Μενιέ, είχε μαντεύσει ένα από τα άπο- τελέσματα της τύχης που έρχονται ξαφνικά να ταρά- ξουν στην ευτυχία τους, τους έγκληματιές που είχαν πιστεύσει ότι μπορούσαν να ζούν άμεριμοι.

— 'Επειτα, η άνυπομονησία τον κατέλαθε σιγά-σιγά και τώρα έτρεμε μήπως αυτό που μάντευσε ήταν σωστό.

— Διηγήσου, παιδί μου! επανέλαθε ζωηρά, με κίν- δυνο να φανή γελοίος.

— 'Η Τζέννη, καταστέλλον- τας τον δισταγμό που την είχε σταματήσει την στιγμή που σκόπευε ν' άρχισή τη διήγησή της και παίρνοντας θάρρος από το πατρικό ύ- φος του ύποκριτου συνομι- λητού της, άπεφάσισε να άφηγηθή όλη τη θλιθερή ιστορία της.

— Ναι, είπε με ζωηρότη- τα τώρα, υπήρξα θυμά κά- ποιου άθλιου ύποκειμένου που κατώρθωσε να έλκύ- ση την έμπιστοσύνη μου... Πώς μπορούσα να ύποπτευ- θώ ή καυμένη πώς υπάρ- χουν όντα που μπορούν να κάμουν τέτοιες άτιμίες;

— 'Ο Γκοντράν δεν ρωτούσε πιά. Κάθε τί που άκουε, στροβιλιζόταν μέσ' το μυα-λό του, ενώ τα μάτια του ήσαν καρφωμένα άδιάκοπα πάνω στη φτωχή εργάτρια, που εξακολουθούσε την ά- φήγησι των άτυχημάτων της.

Κι' αφού, δακρυσμένη σχεδόν, διηγήθηκε πώς ά- κολούθησε τον άνθρωπο που κατώρθωσε να την πειση όστι την ώδηγούσε κοντά στον τραυματισμένο πατέρα της, αφού είπε πώς, α- φιε- ρωμένη ολόκληρη στη λύπη της, άσέβησε να την άπα- γάγουν, χωρίς ν' αντιληφθή ότι σιγά-σιγά απομακρυνό- ταν απ' την πόλη και διό οδηγός της την είχε τραθή- ξει στους άγρους, η Τζέν- νη μίλησε για την αγωνία που δοκίμασε, όταν άνεκά- λυψε την τρομερή αλήθεια.

— Στάθηκε λίγα λεπτά, σκούπισε τα δάκρυά της και μη έχοντας πιά άνάγ- κη να την ρωτούν, φώναξε με ολόένα μεγαλύτερη ζωη-ρότητα.

— 'Αλλά μοι! είλε φθά- σει ή στιγμή που δεν ήταν δυνατόν ν' άυταπατώμαι... 'Εθλεσα καθαρά πιά ότι είχα γελασθή και ότι είχαν έπαφελήθ άπ' τη νεότητά μου, την άφέλειά μου, την άθωότητά μου, να με χω-ρίσουν απ' την οικογένειά μου... Δεν μπόρεσα πιά ν' άμφισβώλλω ότι είχα να κά-

μω μ' έναν ασυλο απ' εκεί- νους που δεν έχουν καρδιά κι' απ' τους όποιους είναι άνώφελο να ζητήση κανείς εύσπλαχνία... 'Ικέτευσα, — δεν με άκούσαν... 'Εκλα- ψα, — δεν λυπήθηκαν τον πό- νο μου. 'Εθρήνησα, έκάλε- σα την Θεία Πρόνοια εις βοήθειάν μου... Τρελλή από φρίκη, έκμηδενισμένη, έπε- σα στα πόδια του ανθρώ- που εκείνου, όπως γονατί- ζουν μπρός την εικόνα του Θεού, μα το ανθρώπι- μορφο εκείνο τέρας έμεινε κρυφό στη φωνή μου... 'Ε- ξαγριωμένος, έπεδίωκε την έκτέλεσι της άτιμίας που ήθελε να κάμη... Μ' έσή- κωσε, μ' έσφιξε στην άγκα- λιά του, κατανικώντας την αντίστασί μου, κι' άρχισε να τρέχη σαν άγριο θηρίο που κρατεί στα δόντια του τη λεία του...

— 'Η Τζέννη ξανασταμάτη- σε πάλι. Το στήθος της ά- νεβοκατέβαινε φουσκωμένο απ' τους βίαιους παλμούς της καρδιάς της.

— Ποτέ σκηνή δεν υπήρξε δραματικότερη απ' τη σκη-τή εκείνη της πραγματικής ζωής.

— 'Ο Γκοντράν δεν ήταν πιά κύριος του έαυτού του, αίσχμαλισμένος κυριολε- κτικά απ' όσα είχε άκού- σει, διαζόταν να μάθη τα ύπολοιπούμενα.

— 'Ανήσυχος, με μάτια που πετούσαν φλόγες, με θρα- χινή φωνή, ρώτησε:

— 'Η έρερες, κατάλαδες, γιατί ο άνθρωπος εκείνος σε άπήγε;...

— Όχι!

— Τον γνώριζες τουλάχισ- στον;...

— Ποτέ μου δεν τον είχα ιδή!

— Κι' έπειτα;...

— 'Η Τζέννη ξανάρχισε τη διήγησή της και άναγκστι- σμένη τώρα διηγήθηκε πώς ο άθλιος εκείνος, αφού έγ- κατέλειψε τον μεγάλο δρό- μω, διεσβύθηκε στους ά- γρους, κρατώντας την πάν- τα στην άγκαλιά του.

— 'Εκείνη τη στιγμή, πρόσ- θεσε, ενώ τα μάγουλά της κοκκίνισαν από ντροπή, πίστεψα ότι ήμουνα χαμέ- νη και ύψώνοντας την φω- νή μου πρós τον Θεό, πα- ρεκάλεσα τον Παντοδύνα- μο να μην έπιφυλάξη στον πατέρα μου και την μητέ- ρα του τον άβάσταχτο πόνα- τού να με δοϋν κάποτε... ά- τιμασμένη... Εύτυχως όμως ή Πρόνοια ήλθεν, επί τέ- λους, εις βοήθειάν μου.

— 'Ανάσανε θαθεία κι' ά- μέσως ξανάρχισε:

— Είχα καλέσει τον Θεό, εις βοήθειάν μου και ή πα- ράκλησίς μου άκούσθηκε. 'Ο άνθρωπος που με είχεν άρπάξει άκουσε κάποιον κρότον. Σταμάτησε για μια στιγμή για ν' άκροα-

σθή. Δεν είχε γελασθή, γιατί μία φρικτική θλαστή- μια έξφυγε απ' τα χείλη του. Κι' εγώ, που τον κύ- ταξα όλο τρόμο, είδα ότι το πρόσωπό του είχε άλ- λωισθή απ' την όργη και ότι τα μάτια του καρφώ- θηκαν άπάνω μου με έκ- φρασι μανίας και λύσης. 'Ηταν φανερό πιά πως είχαν άκούσει τις φωνές μου και έρχονταν να με βοηθή- σουν...

— Ποιοί; Ποιοί; ρώτησε άπότομα ο Γκοντράν, δια- κόπτοντας την εργάτρια.

— 'Ο κρότος εκείνος προερχόταν από ένα μεγά- λο άμαξι, απήντησε η Τζέννη.

— Ποιοί ήσαν μέσα στ' άμαξι αυτό; ρώτησε ζωη-ρά ο Ντ' Ωμόν που στο πρόσωπό του ζωγραφίζο- ταν ή αγωνία.

— 'Αργότερα έμαθα, συ- νέχισε η Τζέννη, πώς δεν ήσαν απ' εκείνους που ή Πρόνοια στέλνει να βοηθή- σουν δυστυχισμένα κι' ά- θωα θύματα... 'Ησαν θαυ- μαστοιοί... σαλτιμπάγ- κοι!...

— 'Ο Γκοντράν, άφωσιωμέ- νος στην άφήγησι, σκούπι- ζε ολόένα το μέτωπό του, ενώ η Λευκή άρχισε να προσέχη περισσότερο, περι- μένοντας ν' άκούση την εργάτρια να μιλή για τον Μαρσαύ ή, τουλάχιστον, να κάμη λόγο για τον δι- κηγόρο.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΥΛΑΚΤΟ

— 'Η Τζέννη όμως, παρα- δομένη ολόκληρη στις θλι- θερές αναμνήσεις του τα- ξιδιού εκείνου, επανέλαθε

την άφήγησι των γεγονό- των που συνέβησαν λίγες στιγμές πριν φθάση κοντά της ο θαυματοποιός Ρα- σινώ.

— Σώθηκε, έκαμε μ' ά- νακούφισι, γιατί ο άνθρω- πος που με κρατούσε σφι- κτά στην άγκαλιά του, φο- βήθηκε... Ναι, φοβήθηκε μήπως συλληφθή επ' αυτο- φώρω, διαπράττοντας το έγκλημά του... Μ' άφησε να ξεφύγω απ' τα χέρια του, κι' ενώ με κρατούσε, κατά γής, με το γονατό του, μου...

— Μίλα, λοιπόν, τελείω- νε! τραύλισε ο Γκοντράν που δεν ζητούσε πιά να κρύψη την ταραχή του πνευμάτός του.

— Μάλιστα, κύριε, συνέ- χισε η εργάτρια με παρά- δοξη τώρα έκφρασι στο βλέμμα. Μη μπορώντας να διαπράξη το μισαρό έγ- κλημά του ο κτηνάνθρωπος εκείνος, άρκέσθηκε σε μια κλοπή... Μου άρπαξε μια μικρή άλυσσίδα που φορού- σα στον λαιμό μου...

— Μια άλυσσίδα; φώνα- ξαν ταυτόχρονα η Λευκή κι' ο πατέρας της.

— Μια άπλη άσημένια ά- λυσσίδα απ' την όποια ήσαν κρεμασμένο ένα χρυ- σό μετάλλιο, εύλογημένο βέβαια, γιατί η μητέρα μου θά μου το είχε βάλει στο λαιμό την ήμέρα της βα- πτίσεώς μου... Μου φαίνε- ται σαν να το βλέπω ακόμη το φυλάκτο αυτό, τό- νισε η Τζέννη, που τα μά-τια της γέμισαν δάκρυα, στην ανάμνησι αυτή.

Και με φωνή που διακο-

πτόταν απ' τους λυγμούς της, συνέχισε:

— 'Αφού μ' άρπαξε το φυλακτό που φορούσα, ο άθλιος μου έδωσε μια σπρω- ξιά και μ' έρριξε κατά γής, τρέχοντας μέσ' τους άγρους. Δεν τον ξαναείδα πιά!

— Ποτέ; ρώτησε ο Γκον- τράν, κυττάζοντας κατά- ματα την εργάτρια.

— Ποτέ! αποκρίθηκε η Τζέννη.

★ 'Η σκηνή τότε άλλαξε ξαφνικά.

Το ενδιαφέρον που είχε έκδηλώσει ως τώρα ο Γκοντράν το διαδέχθηκε ταραχή και σαν κάποια όργη, που μόλις συγκρα- τιώταν, έναντιον της εργά- τριας.

— 'Η Λευκή πάλιν, αυτή, κύτταζε σαν αποθλακμέ- νη από καταπληξει. 'Α- κούοντας να μιλούν για μια μικρή άλυσσίδα, κι' ένα χρυσό μετάλλιο, διεσταύ- ρωνε έρευνητικά τα βλέμ- ματά της με τα βλέμματα του πατέρα της.

Τέλος μη μπορώντας να συγκρατηθή περισσότερο:

— Τι σημαίνουν όλα αυ-τά; τον ρώτησε με ζωηρό τόνο.

— 'Ο Γκοντράν άρπάχοντάς της το χέρι κρυφά:

— Σιωπή! της ψιθύρισε χαμηλόφωνα.

Κι' έπειδή η Λευκή, τα- ραγμένη υπερβολικά και κάτωρη από θυμό φαινό- ταν έτοιμη ν' άνταπαντή- ση, ο πατέρας της νόμισε πως θάπρεπε ν' άπαλλά- γουν άμέσως απ' την εργά- τρια.

Γυρίζοντας λοιπόν στην Τζέννη της είπε, με την έ- δια πάντοτε ύποκριτική κα- λωσύνη:

— Δεν θέλω να κάμω πε- ρισσότερη κατάχρησι της καλής σου θελήσεως, παιδί μου, και δεν πρέπει να χά- σης περισσότερο καιρό έ- δω, γιατί ίσως να σε χρειά- ζονται μάλιστα στο εργο- σιο...

— Πρέπει να φέρης εδώ κι' άλλα προσκεφαλάκια αύριο, επενέβη η Λευκή.

— Τι θά τα κάμης; έκα- με ο Γκοντράν. Σήμερα δεν ξέραμε πιά να πρωτο- διαλέξουμε... Το καλύτερο λοιπόν που έχουμε να κά- νουμε είναι, να πάρουμε και τα δυό, αφού μάς άρέσουν έξ' ίσου.

Και άπευθυνόμενος στη Τζέννη, της είπε:

— Σοϋ ύποσέθηκα να σε στείλω στο εργοστάσιο με τ' άμαξι.

— Έσυρε τον λαιμό άνα- κουμπωμένο και όταν πα- ρουσιάσθηκε ο ύπνρέτης, του είπε:



Ξαφνικά η Λευκή ντ' Ωμόν άνασκήκωσε το μαγκί της κι' έδειξε τη μικρή άλυσσίδα που σχημάτιζε θραύσιλι γύρω από το χέρι της

— Τὸ κουπέ περιμένει κάτω νομίζω. Πήγαινε τὴν δεσποινίδα ὅπου σὰς διατάζει.

Ὁ ὑπηρετὴς ὑποκλίθηκε. Ἡ Τζέννη δὲν εἶχε πιά παρά ν' ἀποσυρθῇ κι' ὑποκλίθηκε κι' αὐτὴ, χαιρετώντας.

Τὴν στιγμή ὅμως ποὺ διέβαινε τὸ κατώφλι τῆς πόρτας, ἡ δεσποινὶς Ντ' Ὠμόν, τὴν σταμάτησε ἀπτόμα ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ με φωνὴ ποὺ ὁ θυμὸς τὴν ἔκαμε θραυχὴ:

— Θὰ ἔλθω ἐγὼ νὰ τὰ πληρώσω, εἶπε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Ὅταν ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω ἀπ' τὴν ἐργάτρια, ἡ δεσποινὶς Ντ' Ὠμόν ἄφησε νὰ ξεσπάσῃ ὅλος ὁ θυμὸς τῆς, ὅλη τῆς ἡ λύσσα ποὺ μόλις εἶχε καπορθώσει νὰ συγκρατήσῃ τὴς τελευταῖες στιγμὲς, καὶ με πῆδημα λεαίνης ὤρμησε πίσω ἀπ' ἐκείνη ποὺ θεωροῦσε ἀντίζηλό τῆς.

Κι' ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς ὤρμησε νὰ τὴν συγκρατήσῃ, τοῦ φώναξε δυνατὰ:

— Δὲν ξέρω τί συνέβη ἄλλοτε! Οὐτὲ θέλω νὰ μάθω, τί εἶδους ἐνδιαφέρον εἶναι αὐτὸ ποὺ δεῖξατε γιὰ τὸ παληκορίτσο αὐτό, τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ἐγὼ τὴν μισῶ!

Ὁ Γκοντράν ἄφησε μιὰ ὑπόκοφη φωνή, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ ἀστράψαν ξαφνικά. Πιάνοντας τὴν κόρη τοῦ ἀπ' τὸ χέρι τὴν ρώτησε, τὸ μίζοντας τί λέξεις:

— Τὴν μισεῖς, εἶπες; Καὶ ἄφησε ν' ἀκουστοῦν κατὰ ἀκατάληπτα λόγια σὰν τρελλοῦ.

— Τὴν μισεῖς; ξαναρῶ-τησε, καλὰ!...

Καὶ ἡ Λευκὴ μπόρεσε ν' ἀκούσῃ νὰ λέγῃ μέσ' ἀπ' τὰ δόντια τοῦ:

«— Τὸ προτιμῶ αὐτό!»

Ἀρχισε νὰ θηματίζει με μεγάλα θήματα, ἀναπηδώντας κάθε τόσο σὰν κάποια μάχη ἰδεῶν καὶ συναισθημάτων νὰ γίνονται μέσα του. Κάποτε σταματοῦσε ἀπτόμα τὸ πυρετώδες ἐκεῖνο θάδιμά του καὶ με σφιγμένη πυγμὴ χτυποῦσε με λύσσα τὸ πρῶτο ἐπιπλὸς ποὺ ὀρισκόταν κοντὰ στὸ χέρι τοῦ.

Ἡ Λευκὴ τὸν κύτταζε τώρα τρομαγμένη καὶ κατὰπληκτη. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ, γιὰ τὴν συζήτησις ἐκείνη με τὴν ἐργάτρια τῆς κ. Μποστέλ, προκάλεσε τέτοια σφοδρὰ ταραχὴ στὸν πατέρα τῆς ποὺ συνήθως ἦταν τόσο γαλήνιος.

Ξαφνικά, θυμήθηκε τὸ ἐ-

πασόδιο τῆς ἀλυσσίδας καὶ τοῦ χρυσοῦ μεταλλίου ποὺ ἀνέφερε ἡ Τζέννη κι' ἀνασηκώνοντας τὰ μακρὰ μανίκια τῆς φούστας τῆς, εἰδεῖε μιὰ μικρὴ ἀλυσσίδα, ποὺ σχημάτιζε θραυχίλι γύρω ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τῆς καὶ τοῦ ἀγκῶνος τῆς.

— Πατέρα! φώναξε δειχνώντας τὴν στὸν Γκοντράν, ὅταν μοῦ κάματε τὸ δῶρο αὐτό, μοῦπατε ὅτι θάταν γιὰ μένα ἕνα φυλακτό... Δὲν ξέρατε, λοιπόν, τότε, ἀπὸ ποῦ προέρχονταν τὸ κόσμημα αὐτό, σὲ ποιὸν ἀνῆκε!

Κι' ἐπειδὴ ὁ Γκοντράν ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ τὴν κύτταξε σὰν νὰ σκεπτόταν κάτι ἄλλο:

— Ἀπαντήστε μου, λοιπόν πατέρα, ξανάπε, ἀπαντήστε μου, γιὰτί αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν σήμερα ἐδῶ, δὲν μοῦ προξενοῦν ἄλλο ἀπὸ κατὰπληξι... Ἐπιθυμῶ... θέλω, διώρθω, νὰ μάθω, ἐπὶ τέλους, τί συμβαίνει...

Ὁ Γκοντράν ἀνεπήδησε:

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; ἔκα-

με.

— Μ' ἐνδιαφέρει, γιὰτί θέλω νὰ μάθω ὅν πρέπει νὰ σὰς θεωρῶ ὡς σύμμαχον ἢ ἀντίπαλον!

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς...

— Θέλετε νὰ ἐξηγηθῶ πιὸ πολὺ;... Νά, ἀγαπῶ!...

— Ἀγαπᾷς τὸν Μαρσιάλ Μπερέν, διαβόλε, τὸ ὑποπευόμουναι!... Λοιπόν, ὕστερα;...

— Θέλω νὰ με πάρῃ γυναῖκα! τόνισε ξηρὰ ἡ δεσποινὶς Ντ' Ὠμόν.

— Ἐ, καλὰ, δὲν ὑποθέτω

ὅτι θ' ἀρνηθῇ!

— Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς γελιέσθαι!

— Πῶς;

— Ὁ Μαρσιάλ δὲν θὰ συγκατατεθῇ τόσο εὐκολα, ὅσο νομίζετε, στὸν γάμο αὐτό!

— Δὲν θὰ τολμῇ νὰ τὸ κάμῃ.

— Θὰ τολμῇ τὰ πάντα;... τὰ πάντα σὰς λέω!

— Ἀλλά, πῶς τὸ ξέρεις ἐσὺ αὐτό; Μήπως μίλησες, γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, με τὸν Μαρσιάλ;

Ἡ Λευκὴ ἔνοιωσε ἕνα ρίγος στοὺς ὤμους τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς συσπάστηκαν καθώς κύτταξε τὸν πατέρα τῆς με ὕφος φανερῆς αὐθάδειας.

Καὶ τώρα ὑπῆρχε κατὰ τὸ ἀηδὲς στὴν τροπὴ ποὺ ἐπαίρνε ἡ οἰκογενειακὴ αὐτὴ συζήτησις.

Ὁ Γκοντράν καὶ ἡ κόρη τοῦ εἶχαν πάρει τώρα τὸ ὕφος ἀνθρώπων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μιλήσουν γιὰ κάτι ἔγκλημα ποὺ εἶχαν κάμει.

Κι' ὁ ἕνας καὶ ἡ ἄλλη εἶχαν ρίξει πιά τὴ μάσκα.

— Πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, ἐπέμεινε ἡ δεσποινὶς Ντ' Ὠμόν με φωνὴ σταθερῇ.

Θέλω νὰ μάθω τί εἰσήμενε στὸ στόμα σου ἡ λέξις φυλακτό, με τὴν ὁποία ὠνόμαζες τὸ μετάλλιο αὐτό. Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς πιστεύω τίς πληροφορίες ποὺ σοῦ ζήτη...

Ὁ Γκοντράν τὴν κύτταξε κατὰματα.

Ὅχι γιὰτί τὸν ἐξέπληττε τὸ αὐθάδες ὕφος καὶ ὁ τρόπος τῆς κόρης τοῦ, ἀλλὰ γιὰτί ἔνοιωσε πῶς μπορούσε νὰ μιλήσῃ ἀνεπιφύλακτα με

τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τόσο ἀδάμαστο χαρακτήρα, τόσο θίαη ἰδιοσυγκρασία, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας τοῦ.

— Θέλεις μιὰ ἐξήγησι, εἶπε, ἔστω! Πρό ὀλίγου ἀκούοντας νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ κοσμήματα αὐτὰ ποὺ διειρήσες, θυμήθηκα πράγματι, τὴ φράσι ἐκείνη, με τὴν ὁποία συνάδευσα τὸ μικρὸ δῶρο ποὺ σοῦ ἔκαμα.

... Νά, μεταχειρίσθηκα τὴ λέξι φυλακτό. Λοιπόν, τὴ λέξι αὐτὴ τὴν ἐπαναλαμβάνω καὶ σήμερα καὶ σοῦ λέγω: «Λευκὴ, ἐκείνη ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀλυσσίδα αὐτὴ καὶ τὸ μετάλλιο, ὅς εἶναι θεθαία ὅτι θὰ διατηρήσῃ καὶ τὴν κυριότητα τῆς περιουσίας...»

Ἡ Λευκὴ ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους τῆς σὰν νὰ μὴ ἔδινε σημασία σ' αὐτὰ ποὺ ἀκούσε.

Ὁ Γκοντράν ὅμως ἔξακο, λούθησε με μεγαλύτερη σοβαρότητα:

— Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνην ποὺ θ' ἀφήσῃ νὰ χαθοῦν τὰ κοσμήματα αὐτὰ μιὰ καὶ τὰ κατέχει.

— Μὰ τί θέλεις, λοιπόν, νὰ πῆς μ' αὐτό, ἐπὶ τέλους, ρώτησε ἡ Λευκὴ κάπως ἀνήσυχη τώρα.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν πρέπει ποτέ, σὲ καμμιά περίπτωση, ν' ἀποχωρισθῇς, εἰτε θεληματικὰ εἰτε διὰ τῆς βίας, ἀπ' τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀλυσσίδα καὶ τὸ χρυσὸ μετάλλιο γιὰτί, ἂν συνέβαινε αὐτό, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, καὶ ἡ περιουσία καὶ ἡ ἡσυχία καί... ἴσως-ἴσως καὶ ἡ ἐλευθερία, θὰ χαθοῦν μαζί μ' αὐτά.

— Δὲν τὸ φοβᾶμαι αὐτό! φώναξε ἡ Λευκὴ, κατεβάζοντας τὸ μανίκι τῆς. Καὶ σοῦ λέγω κι' ἐγὼ τώρα: «Ἄν ἡ περιουσία μου καὶ ἡ εὐτυχία μου, ἐξαρτῶνται ἀπ' τὰ κοσμήματα αὐτά, ἀλλοίμονο σ' ἐκείνον ἡ ἐκείνην ποὺ θὰ ζητήσῃ νὰ μοῦ τὰ ἀφαιρέσῃ».

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐκέφθηκε λίγο:

— Ἀλλ' ἀλήθεια, πατέρα, ἐπρόσθεσε, μήπως ἐπειδὴ δὲν τὰ ἔχει πιά, τὰ φυλακτὰ αὐτά, τὸ κορίτσι ποὺ ἔφυγε πρό ὀλίγου, κατήνησε ἐργάτρια;

Ἡ Λευκὴ κύτταξε τώρα τὸν πατέρα τῆς με αὐθάδεια.

Φαίνονταν πῶς μιὰ ξαφνικὴ σκέψις πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τῆς ποὺ ἔτρεχε στὸ παρελθόν.

Ὁ Γκοντράν εἶχε ὠχρίασει. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τοῦ ἦσαν ἀλλοιωμένα καὶ κάτ' ἀπ' τὰ συνωφρωμένα φρύδια τοῦ τὰ μάτια τοῦ φαίνονταν σκατεινά.

(Ἀκολουθεῖ)

Κανόνες ποὺ ἰσχύουν ἐφόσον ὑπάρχει ἔρως Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ἀπὸ μερικὰ παλὰ χειρόγραφα τοῦ θρυλικοῦ γυναικοκατακτητοῦ



Ὅπως ἕνας καλὸς στρατηγός, λέει ὁ διάσημος κατακτητὴς τῆς γυναικείας καρδιάς, υπολογίζει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ πρό τῆς ἐναρξέως τῆς μάχης ἡ ἴδια περίπου στρατηγικὴ ἐφαρμόζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ στὴν ἀτέλειωτη μάχῃ ποὺ δίνεται μεταξὺ τῶν δύο φύλων.

Τὸ ἀπόρρητο φρούριο ποὺ λέγεται γυναικεία καρδιά κατακτᾶται τὶς περισσότερες φορές ἀναίμακτα καὶ μάλιστα με πολλὰ λάφυρα, ἀρκεῖ ἐκεῖνος ποὺ τὸ πολιορκεῖ νὰ γνωρίσῃ ὠριμένες λεπτομέρειες τῆς στρατηγικῆς τοῦ ἔρωτος.

Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ ἔρως σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες εἶναι πάντοτε ἴδιος καὶ ἂν ἤμουναι γιὰτὸς θὰ μποροῦσα νὰ πῶ πῶς τὸ ἴδιο χτυπάει ἡ καρδιά τῆς ἐραυτεμένης δούκισσας τῆς Πεσκάρας με τὴν καρδουλά τῆς μικρῆς Πασκουέλλας, ποὺ πουλάει ψάρια στὴν πιτάσα ντ' Ὀρο με τὸ ἄλικο τριαντάφυλλο στὰ χεῖλη.

Τὰ μάτια δλων, μὰ δλων τῶν γυναικῶν σκαλῶνουν πολὺ εὐκολα στὶς χρυσὲς στολές καὶ στὰ καλοζωμένα σπαθιά.

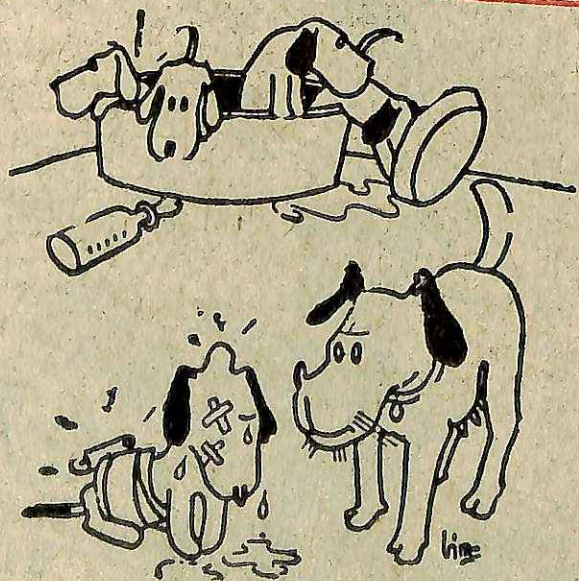
Ἐνα ἀντρικὸ μάτι ἐξοικειωμένο στὰ γυναικεῖα νάξια θὰ καταλάβῃ ἀπ' τὴν πρώτη ματιὰ ἂν ἡ κατακτητὴς τοῦ θὰ εἶναι εὐκολὴ ἢ δύσκολη καὶ θὰ κανονίσῃ τὴν τακτικὴν ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος στὰ ζήτηματα τῆς καρδιάς ἀνήκει στὴν τύχῃ. Δὲν ἀρνοῦμαι ἀκόμη ὅτι χρειάζονται καὶ στὸν ἀντρα πολλὰ προεγόντα γιὰ νὰ κατορθώσῃ μ' εὐχέρεια νὰ κατακτήσῃ ἐκείνη ποὺ θέλει. Εἶμαι ἀκόμη τῆς γνώμης πῶς καμμιά ἀπολύτως δὲν εἶναι ἀπόρρητη, ἀρκεῖ νὰ βρεθῇ ἐκεῖνος ποὺ με μιὰ ἐξυπνὴ κουβέντα ἢ με ἕνα χαριτωμένο ἐπιφούλημα θὰ τὴν τραβήξῃ στὴν ἀγκαλιά τοῦ. Εἶμαι ἐπίσης ὅμως τῆς γνώμης ὅτι ἡ πολλὴ ὠριότης στὸν ἀντρα ἂν δὲν τὸν βλάπτει ἀσφαλῶς δὲν τὸν ὠφελεῖ πάντοτε. Τὸ σπουδαῖον τέρο προσόν γιὰ τὸν ἀντρα, μ' αὐτὸ ποὺ εὐτυχῶς με ἐπρόκεισε κι' ἐμένα ἡ φύσις, εἶναι τὸ θάρρος.

Καὶ ὁ πιὸ ἀσχημὸς ἀντρας, ὅταν εἶναι ὠλισμῆνος μ' αὐτὸ τὸ δῶρο, μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κατὰ ποὺ δὲν τὸ κατάρθωσε ἕνας ὠραίος χωρὶς θάρρος. Εἶναι κατὰ ποὺ μαγνητίζει τὶς γυναῖκες, ποὺ τὶς ἀφοπλίζει καὶ ποὺ ἐν τέλει τὶς ὑποτάσσει.

Ἄν μάλιστα συνδυάζεται αὐτὸ με λίγη ἐξυπνότητα καὶ μὲ μὲρφοσι πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὁ ἀντρας αὐτός ὅτι μπορεῖ νὰ κατακτήσῃ καὶ τὴν δυσκολότερη γυναῖκα.

Θυμᾶμαι, κάποτε, ἔμεινα περαστικὸς γιὰ λίγους μέρες στὴν Ἀραγὼνα, ὅπου τὰ μάτια τῶν γυναικῶν μποροῦν νὰ δώσουν πάντοτε κάτι καινούργιο καὶ στὸν πιὸ κουρασμένο ἀντρα.

Χάζευα ἕνα πρωὶ στὰ ὠραία μεταξωτὰ μαντήλια καὶ στὰ περίφημα μαροκινὰ κομφοτεχνήματα ποὺ πουλοῦσαν κάτω ἀπ' τὶς ἀνθισμένες χουρμαδιές. Ξαφνικά, ἀκούσα φωνές, εἶδα τὸν κόσμο νὰ σκορπῇ, κι' ἕνα ἀμάξι νὰ ἔρχεται με καλπασμὸ ἀπ' τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Ὁρισμένως, κάποιος ἀρχοντας θὰ ἦτανε μέσα. Μὰ μόλις ἔφτασε κοντὰ μου, μιὰ γρηούλα ἔτρεξε νὰ περάσῃ ἀπέναντί μου. Δὲν πρόφτασε, καὶ τὸ ἕνα ὄλογο τὴ χτύπησε με



ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΣ

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Ἐτσι, τοῦλάχιστον ἄλλη φορὰ θὰ ἔβρης νὰ κάνῃς διάκρισι μεταξὺ ἐνὸς ποδιοῦ γαιδάρου καὶ ἐνὸς ποδιοῦ ἀνθρώπου.

το μπροστινό του πόδι και την έρριξε χάρω.
Μ' ένα πήδημα, έπιασα τα χοληνάκια και των δυο άλλων και τα κράτησα όρθα ως που τραβήξαμε τη δυστυχισμένη από κάτω, χωρίς εύτυχως να πάθι τίποτα.

Αμέσως άνοιξε η πόρτα της άμαξας και πρόβαλε ένας άντρας ως 40 χρονών, που στην θέα του άποκαλύφθηκαν όλοι.

Μ' έπλησίασε και μ' εύχαρίστησε για ό,τι έκαμα κι' έρριξε μερικά χρυσά νομίσματα της γρηούλας που έσωσα.

Είχε άρχισει να μ' εκνευρίζει όλη αυτή η υπόθεση, όταν στο παράθυρο της άμαξας έπρόβαλε ένα μικρό και κομψότατο γυναικείο κεφαλάκι. Αυτό, φυσικά με ήλέκτρισε κι' έσπευσα να συστηθώ στον άρχοντα. Έπειδή ήμουνα εύγενοος καταγωγής, χάριξε για τη γνωριμία μου και με συνέστησε κατόπιν στη νέα που συνώδευε και η όποια ήταν γυναικεία του.

Με την πρώτη ματιά, κατάλαβα πως ήταν γυναικεία όχι και τόσο εύλωτη.

Ήταν υπερήφανη για την καταγωγή της και για τη θέα της.

Της μίλησα άρκετη ώρα, με τέτοιο τρόπο, ώστε να της δώσω να καταλάβη πολλά, τόσο, που ο άντρας της άρχισε να δυσανασχετεί.

Κατάλαβα ακόμη ότι η τόλμη μου να κρατήσω τ' άλογα και το θάρρος με το όποιο της μιλούσα, την τράβηξαν σε μένα.

Ζήτησα πληροφορίες για αυτούς όταν φύγανε, κι' έμαθα πως έπρόκειτο περί γυναικός που την έπρόσεχε πολύ ο άντρας της, γιατί την άγαποσε τρελλά, κι' ως εκ τούτου θά την ζήλευε περισσότερο.

Στο μέγαρο που μένανε, φύλαγαν κέρβεροι πραγματικοί οι υπηρέτες κι' ένα έστω θαυμαστικό ξένο βλέμμα μπορούσε να στοιχίση την ζωή στον άδίακρτο.

Όλα αυτά, φυσικά, μ' έρέθισαν κι' έπειδή η περιπέτεια πάντοτε με τραβούσε, αποφάσισα να ριχτώ. Πολύτιμο βοηθό θά είχα τον περιορισμό που ύφιστατο αυτή η γυναικεία απ' τον άντρα της.

Και την ίδια μέρα, με το σούρουπο, βρισκόμουν κάτω απ' τα παράθυρά της. Εύτυχως, όλα με βοηθούσαν. Οι προεχόντες του τοίχου, μια περιπλοκάδα, που φτανε ως επάνω, και με δυο πηδήματα βρέθηκα μπροστά της, την ώρα που

χτένιζε τα πλούσια μαλλιά της.

Στη θέα μου, άφησε μια πνιγμένη φωνή και με άρκετη δόση θυμού με ρώτησε τί ζητούσα εκεί.

—Τίποτ' άλλο απ' τα ωραία σας μάτια, σενιόρα, της απάντησα.

Έμεινε τόσο έκπληκτη απ' το θάρρος που της μιλούσα, ώστε δεν βρήκε τη δύναμη να συνεχίση και με φωνή που έτρεμε, μου είπε πως αν με έπαιναν, κινδύνευε η ζωή μου.

—Σας εύχαριστώ, ωραία μου, σενιόρα, που φροντίζετε για τη ζωή μου, της είπα, αλλά σας βεβαιώ ότι κανείς ως τώρα δεν τόλμησε να παίξη άτιμωρητί με το σπαθί του Δόν Ζουάν.

—Πώς! Έσείς είστε ο Δόν Ζουάν; με ρώτησε έκπληκτη.

—Ταπεινός δούλος σας. Αυτό σημαίνει όμως πως έδώσατε προσοχή σε μένα όταν μάς συνέστησε ο άντρας σας.

Και χωρίς να περιμένω αντίκρισι, με μιά κίνηση, την έσφιξα στην άγκαλιά μου και ξεχάστηκα τόσο ε.

Κεί, που δεν άκουσα τις φωνές του υπηρέτου μου που φύλαγε κάτω απ' το παράθυρο και που τον είχανε πιάσει οι φύλακες του άρχοντα.

Με δυο πηδήματα βρέθηκα κάτω και με μερικές σπαθιές τον άπήλαξα απ' τους υπηρέτες.

Την άλλη μέρα, έλαβα πρόσκλησι σε μονομαχία απ' τον άρχοντα. Φυσικά, δέχθηκα, αν και δάδελα πολύ ν' αποφύγω μια τόσο δυσάρεστη συνέχεια.

Με μερικές καλές σπαθιές, ο άρχοντας πήγε να συναντήσει τους προγόνους του, ενώ σχεδόν άμέσως έφευγα για καινούργια περιπέτεια.

Έκτοτε έλαβα πολλά γράμματα γεμάτα πάθος και θαυμασμό από την ωραία μου σενιόρα, αλλά η Ισπανία έχει τόσες χαρωπές και γλυκειές Μαντάνες, που γρήγορα ξεχάστηκε για να προστεθή μια καλόγρια ακόμη στις τόσες των Ισπανικών μοναστηριών.

Το μυστήριο των αριθμών

8

Το 8 λογίζεται ως άπαισιος αριθμός. Τον θεωρούν ως το χειρότερον πολ. αριθμόν του 2. Προμηνύει θλιβερούς έρωτας και πένθη. Έν τούτοις, οι άπαθεί του Πυθαγόρα τον είχαν ως έμβλημα της δικαιοσύνης διότι προσφέρει δυο συνθετικά ζεύγη και ίσα άποσυνθετικά σε δυο ίσης ποσότητος ζεύγη.

9

Πολλαπλάσιος του τρία ο θεός αριθμός έννά, είναι ένας αριθμός εύνοϊκός. Προμηνύει εύτυχείας περιπέτειες για τις γυναίκες. Όπως το 3 και το 7, κερδίζει στα λαχεία.

Έννά μήνες αφιερώνται στις άγροτικές εργασίες, έννά γωνίες στις τριγωνικές πυραμίδες, έννά Μούσαι, κόραι του Διός, πνευματικά σύμβολα.

Πολλαπλασιάζόμενος με έναν ολονδήποτε αριθμόν, το 9 δίδει πάντοτε ένα γινόμενον του οποίου οι άριθμοί προστιθέμενοι δίδουν και πάλιν τον αριθμόν 9 ή ένα πολλαπλάσιον του 9. Έκ του γεγονότος τούτου, ο αριθμός 9 θεωρείται ως σύμβολον της άθανασίας.

10

Ο 10 είναι ένας άδιάφορος αριθμός. Δεν προμηνύει παρά όμαλā και θαμβά γεγονότα, καί γενικώς και πράγματα.

11

Ο αριθμός 11, όταν τον βλέπουμε στο όνειρο, προλέγει απώλειαν χρήματος ή κάποιαν ενόχλησι.

12

Αριθμός θετικώς όλέθριος. Υποδεικνύει ασθένειαν, όμως ή όποια θά θεραπευθή διότι το 12 είναι πολλαπλάσιον του 3, ιερού αριθμού.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Χάνομε όλους τους φίλους χάνοντας όλα τα αγαθά μας.
★ Η φίλια είναι μια δεινή τρώξη, που μας ύπαβασιάζει σ' αυτό τον κόσμο.
★ Η φίλια, το σπάνιο αυτό άνθος, έχει αγνάθηα που δεν πρόχρονται πάντοτε από ρόδα.
★ Η φίλια δεν είναι τόσο θεία παρά μόνον διότι δίδει το δικαίωμα να λέγεται ή αλήθεια σ' ανθρώπους που πολύ λίγο την λένε και σπάνια την άκούν.
★ Αι γυναικαί φίλιαί είναι τα τελευταία άνθη της ζωής. Εύτυχισμένοι εκείνοι που τα δέχονται.



Ο ΝΕΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΙ' Η ΝΕΑ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Έχει ξανακουσθή από ανθρώπινα χείλη.

Η ύψοκρισις του δράματος ήταν υπέροχη. Η παράστασις είχε έπιτυχία.

★

Το έκλεκτο κοινόν ήταν γοητευμένο από την ήθοποιία των νεαρών έρασσιτεχνών. Κανείς όμως δεν ύπαινεύονταν κάτι άλλο που συνέβαινε πίσω από την παράτασι του σαιξπηρικού δράματος.

Δεν ήταν μόνον ο Ρωμαίος που άγαπούσε την Ιουλιέττα. Ήταν κι' ο Άγγελος που άγαπούσε την Ειρήνη! Οι δυο πρωταγωνιστάί ήταν και στην πραγματικότητα έρωτευμένοι.

Ένα σκοδόρο σύννεφο ύπληχε όμως στον άνοιξιότικο ουρανό της έρωτικής των εύτυχίας. Την Ειρήνη την προώριζαν οι γονείς της για σύζυγο ενός άκολουθου πρεσβείας. Άλλ' εκείνη είχε πάρει την άμετάκλητη απόφασί της:

—Αν με χωρίσουν από σένα, άγαπημένε μου, έλεγε στον Άγγελο, θά σκοτώθω...

Και στις καρδιές των δυο νέων, τις πλημμυρισμένες από έρωτα, έπνεε άνεμος άγωνίας για το μέλλον. Τί θά γινόταν; Θά έθριάμβευε ή άγάπη τους; Ή θά την έσκότωνε ή άρνησις των γονέων;

Την βράδυά εκείνη της έρασσιτεχνικής παραστάσεως, μια καλή τύχη έλησε να χαρίση στον Άγγελο και στην Ειρήνη όλη την συγκίνησι της τέχνης του Σαίξπηρ. Έξορσαν στην μαγική άτμόσφαιρα του άγνωτέρου ρωμαντισμού.

Οι θεαταί ένόμιζαν, ότι παριστάουν γι' αυτούς. Άλλ' οι δυο έρωτευμένοι νέαι παρίσταναν για τους έαυτούς των. Τον δικό τους έρωτικό καύμο έξεδήλωναν με τα λόγια του δράματος.

★

Κάτι το θαυμαστό, κάτι το υπέροχο συνέβαινε εκείνα το βράδυ στην μεγάλη αίθουσα του άρχοντικού μεγάρου. Επάνω σε μια μικρή σκηνή παιζόταν διπλό ειδύλλιο: Το ένα ήσαν αυτά, που έπλασε ή φαντασία του Σαίξπηρ. Το άλλο το είχε σκηνοθετήσει εκ του φυσικού ή ζωή. Και τα δυο μαζί, ένωμένα, το καλλιτεχνικό ειδύλλιο του Ρωμαίου και της Ιουλιέττας και το άληθινό του Άγγελου και της Ειρήνης άποτελούσαν κάτι το άσύλληπτα ρωμαντικό, συγκινητικό και όροφο...

Δεν ήταν πια ήθοποιία αυτό. Ήταν το άληθινό παραλήρημα δυο έρωτευμένων καρδιών. Η Ειρήνη ζούσε σ' ένα όνειρο, πιο πραγματικό από την πραγματικότητα.

Έτελειώσε ή παράστασις. Το τε-

λος της έσβυσε μέσα στα χειροκροτήματα.

Ο Άγγελος και ή Ειρήνη άποσύρθηκαν μαζί με τους άλλους έρασσιτέχνες ήθοποιούς σε δυο παράπλευρα δωμάτια, που τους έχρησίμευαν για παρασκήνια. Ο ένας μετά τον άλλον οι άλλοι ήθοποιοί έντύθηκαν και βγήκαν στην αίθουσα της συγκεντρώσεως. Οι δυο έρωτευμένοι έμειναν μόνοι.

Φορούσαν ακόμη τα ρούχα της παραστάσεως. Στην καρδιά τους επάλλοντο ακόμη οι στίχοι του δράματος. Η πιο γλυκειά έρωτική έξαψις έπορφύρωνε τα μάγουλά τους. Χωρίς να πουν τίποτε, άγκαλιάστηκαν παράφορα.

—Απόψε, είπε σε λίγο ή Ειρήνη, την ώρα που πέθαινε στα φέματα ως Ιουλιέττα, είχα την έντύπωσι ότι έκανα πρόβα του θανάτου μου του άληθινού.

Και την πήραν τα δάκρυα. Ο νέος την έκύτταζε με ραγισμένη καρδιά.

—Όχι, της είπε με μίαν αλφινίδα τόλμη. Δεν θ' αφήσωμε την κακία του κόσμου να δηλητηριάση την άγάπη μας. Ειρήνη, έλα, να φύγωμε, μαζί, τώρα άμέσως.

Η νέα έδίστασε προς στιγμήν. Τι θά έλεγε ο κόσμος; Άλλά έσκέφθηκε τη λύπη που είδε ζωγραφισμένη, την ώρα της παραστάσεως, σε τόσα μάτια στην αίθουσα, την στιγμή που ο Ρωμαίος και ή Ιουλιέττα έεμυχούσαν άγκαλιασμένοι. Όλα εκείνα τα μάτια, σκέφθηκε, δεν μπορεί παρά να ίδουν με συμπάθεια το διάβημά μου. Και έδέχθηκε να άκολουθήση τον άγαπημένο της.

Μια κρυφή πορτούλα του μεγάρου άνοιξε. Και βγήκαν, τρέχοντας από χαρούμενη συγκίνησι, οι δυο έρωτευμένοι. Δεν έκατάλαβαν καλά καλά πως το άποφάσισαν και πως έξετέλεσαν τόσο γρήγορα την άλληλοπαγία γή τους. Ήσαν, φαίνεται, ακόμη υπό την επήρειαν του Σαίξπηρ και είχαν την έντύπωσι ότι το ρωμαντικό όνειρο της φαντασίας του μεγάλου ποιητού εξακολουθούσε γι' αυτούς.

Ήσαν, εκείνο το βράδυ, ένας νέος Ρωμαίος και μια νέα Ιουλιέττα, που δεν πεθαίνουν, όπως οι παλαιοί, τόσο τραγικά μέσα στη σκοτεινή φρίκη ενός Ιταλικού τάφου, αλλά δραπέτουν από μια κρυφή, μικρή πορτούλα του μεγάρου των Καπουλέτων, για να σώσουν από τις κακίες του κόσμου τον έρωτά τους και την εύτυχία τους.

ΕΠΙΦΘΕΡΟΣ

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ Κλέλια της Βαλφιορ-
τα είναι πάντα ωραία, στη γοητεία
των γαλανών γλυκύτατων ματιών
της, που τὰ σκεπάζει όμως ένας πέλος
δδνητής μελαγχολίας. Γράφει διαστικά,
με τὸ βλέμμα καρφωμένο μέσα στην ψυ-
χή της, ἐνθὺν κατέχει μιὰ καινούργια
ἀγωνία, που τὴν κάνει ἀκόμη πιὸ χλωμή
καὶ ωραία.

Σταματάει συχνὰ γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν
λαμπρὸ ἀνοιξιῆτικον ἥλιο που τὴν τυ-
λίγει ὀλόκληρη μετὰ τὰς χερσὲς του ἀχτίνας.
Τέλος, ἀφήνει τὴν πέννα κουρασμένη, ἐ-
ξαντλημένη ἀπ' τὴν σκληρὴν ψυχολογικὴν
προσπάθειαν που κατέβαλε. Καὶ διαβάζει
νευρικά καὶ μετὰ πόνο, αὐτὰ που ἔχει γρά-
ψει :

«Μικρὴ μου φίλη,
»Στὸ γράμμα σας εἶναι χυμένος ἕνας
μεγάλος πόνος, μιὰ ἀπέραντη πίκρα. Ὑ-
ποφέρω μαζί σας, γιὰ σὰς. Θὰ μὲ ρω-
τήσετε: εἶναι, λοιπόν, μιὰ ἐνέδρα ἡ ζωὴ;
Κι' ἐγὼ φοβοῦμαι νὰ σὰς ἀπαντήσω.

»Θυμώσατε τί ἐπάθατε πέρσι στὸ πάρο-
κο μου; Θέλατε νὰ μαζέψετε μέλι μετὰ τὰ
κάσπαρα χέρια σας, τὰ ὁποῖα ὅμως πλη-
γώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀκούσια θηριωδία τῶν
μελισσῶν. Θελήσατε νὰ δοιμάσετε μιὰν
ἀθώα ἀπόλαυσι καὶ θορήκατε τὸν πόνο.
Ἀλλὰ μήπως δὲν συμβαίνει αὐτὸ πάντα
στὴ ζωὴ;... Ὡστόσο ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα,
παρ' ὅλους τοὺς πόνους που ἐνοιώσατε,
θορήκατε τὴν δύναμιν νὰ χαμογελάσετε.
Καὶ πόσο φῶς ἦταν χυμένο στὰ γαλανὰ
σας μάτια! Τώρα τὰ μάτια σας κλαίνε
γιὰ τὴν ἀπειλὴν που βαραίνει τὴν κατὰ-
λευκὴν, ὄνειροπολὰ ψυχὴν σας. Ξέρετε τί
σὰς ἔκανε τότε νὰ χαμογελάτε;... Ἡ
παρουσία του, ὁ φόβος μήπως τὸν τρο-
μάξετε μετὰ τὸν πόνο σας, τὸν Ἑθμόνδο, τὸ
ὄνειρο τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀγάπης σας.

»Τὸν ἐγνωρίσατε στὸ σπῆτι μου, ἀρχί-
σατε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε στὸ σπῆτι μου, μετὰ
τὸν κλέψατε. («Ἐγραψα μιὰ φράσιν τρο-
μερὴ! Πρέπει νὰ μὲ καταλάβετε καλά, μι-
κρὴ ξανθὴ μου φίλη»).

»Μοῦ κλέψατε τὴν ξεγνοιασιά του, τὰ
γελαστά του νεῖα, τὴν εὐγένεια, τὴν ὑ-
ποχρεωτικὴν του φιλία. Μὴ χαμογελάτε
γι' αὐτοὺς τοὺς χαρακτηρισμοὺς. Στὴ μο-
ναξιά μου, στὴν κοῦφια ζωὴ μου, τὴν χω-
ρὴς χαμόγελα καὶ ἀγάπης, ἡ πὶ ἀθώα χαρὰ
εἶναι γιὰ μένα ἕνας λόγος ὑπάρξεως. Καὶ
σταθήκατε τυχερὴ ν' ἀγαπηθῆτε ἀπὸ τὸν
περιζήτητο αὐτὸν νέο, που εἶναι παντοῦ
εὐπρόσδεκτος καὶ ἀγαπητός, ἴσως πάρα
πολύ ἀγαπητός.

»Πόση γοητεία γιὰ τὴν κατάνκησιν αὐ-
τοῦ ἀνδρὸς ἐνοιώσατε ἡ ψυχὴ σας, που μόλις
ἀνοίξε στὴ ζωὴ σὰν τὸ μπουμποῦνι
στὸν ἥλιο!

»Γιατί, ὅμως, δὲν μοῦ ἐμπιστευθήκατε
τὸ μυστικὸν σας τότε; Γιατί μονάχα σή-
μερα ἀνοίγετε τὴν καρδιά σας σὲ μιὰ φί-
λη; Γιατί γράφετε σ' ἐμένα, σ' ἐμένα ἱ-
διατέρως;

»Μοῦ ἐμπιστευθήκατε τὸν ὑπέρτατον
σπαργμό σας γιὰ νὰ σὰς σώσω ἢ γιὰ νὰ
σὰς καταστρέψω; Μὰ πῶς, λοιπόν, Θεέ
μου! Μήπως δὲν σὰς ἀγαπᾶ πιά; Ἴσως
δὲν σὰς ἀγάπησε ποτέ; Φοβοῦμαι τὰ γα-
λανὰ μάτια σας: εἴσατε ἀπὸ τὰς κοπέλλας
ἐκεῖνες που ξέρονται νὰ πεθαίνουν γιὰ τὸν
ἔρωτα. Πρέπει, λοιπόν, νὰ σὰς σώσω, με-
τὰ θυσία, ἔτσι καὶ ἂν πρόκειται νὰ χα-
θῶ ἐγὼ.

»Βοήκατε, λέτε, μέσα στὰ χαρτιά του,
τὸ γράμμα μιᾶς ἄλλης: σὰς ἀπατοῦσε λοι-
πόν! Καὶ εἶχε τὸ θάρρος νὰ σὰς τὸ φω-
νάξῃ καὶ κατὰ πρόσωπον, μετὰ τὸν κυνισμὸ
που τοῦ δίνει ἡ δύναμις τοῦ ἀκαταβλήτου
κατακτητοῦ! Θέλετε τώρα ν' ἀναζητήσω,
νὰ ἐρευνήσω καὶ νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὸ
ἄνομα τῆς ἀντιλήλου σας; Τὴν χαρακτη-
ρίζετε: «μιὰ γυναῖκα δεσμευμένη, που



Κλειμμένα

Ἕνα αἰσθηματικὸ ἀριστουργηματάκι τοῦ

δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπηθῇ ἀπ' αὐ-
τόν. Ἔτσι το νομίζετε σεις! Ἀλλὰ γιατί
αὐτὴ ἡ ἐγωιστικὴ σας πεποίθησι;

»Μισεῖτε, ἀσφαλῶς, πολὺ αὐτὴ τὴν ἁ-
γνωση, που δὲν γνωρίζει τὴν ἀγωνία
σας καὶ ἴσως εἶναι καὶ αὐτὴ θύμα ἀπάτης!
Δὲν σκεφθήκατε ὡστόσο ὅτι μπορεί νὰ εἶ-
ναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκεῖνα που δο-
κιμάζουν μονάχα τὴν πικρίαν μιᾶς αἰώνιας
δυστυχίας, καὶ προσπαθοῦν νὰ φωτίσουν
τὴ μαυρίλα τῆς ψυχῆς των με λίγη ἀγάπη
ἔστω καὶ ἔνοχη;

»Ἀν ἐγὼ ἡ ἴδια, μικρὴ μου φίλη, ἀ-
μάρταινα στὴν ἀγάπην, δὲν θὰ μοῦ δίνετε
πρῶτὴν ἐσεῖς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν;

»Δὲν ἀγνοεῖτε τίποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ μου.
Εἶμαι θλιβερὰ ὀλομόναχη, κλεισμένη σ'
αὐτὸν τὸν πανάχραιο πύργο γιὰ νὰ σώσω
τὴν ἀξιοπρέπειάν μου ἀπὸ τὴν ἀδιακρισία
ἐνὸς συζύγου που δὲν ἀπαιδεύεται.

»Ὅλοι πιστεύουν στὸ ἀκατάδεκτο χα-
μόγελό μου. Καὶ ὅμως, ἂν ἕνας μονάχα
ἔβλεπε τὸ πρόσωπό μου ν' ἀδελανδύεται
ἀπὸ ἕνα δάκρυ, καὶ ἂν παραδινόμουν σ'
αὐτὸν στὴ ζωὴ καὶ στὸν θάνατο, καὶ στὴν
αἰωνιότητα, πῆθε μου σεις, θὰ ἐτολμού-
σατε νὰ μὴ μοῦ συγχωρῆσατε αὐτὴν τὴν
ἁμαρτίαν;

»Συγχωρεῖστε μου αὐτὴ τὴν ἀπελπισμέ-
νη κραυγὴ, που δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀκούσε-
τε. Γιὰ νὰ ὑπερσοπιστῶ τὴν ἀγνοιστὴν ἀν-
τιλήλου, ὑποχρεώθηκα νὰ δουλητῶ στὴν
ἁμαρτίαν της. Ἀν πρόκειται νὰ σὰς γλυ-
τρέψω καὶ νὰ σὰς σώσω, θέλω τοῦλάχισ-

στον ἡ λευκὴ σας ψυχὴ νὰ καταλάβῃ πῶς
ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πόνοι πὶο πικροὶ καὶ
τρομεροί.

»Ἀπευθυνθήκατε σ' ἐμένα, θυμίζοντά
μου τὰς γλυκύτατες ὥρες κατὰ τὰς ὁ-
ποῖες ἐυιάθατε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε στὸ σπῆτι
μου. Ἐγὼ ἔμαθα τὴν ἀγάπην σας μόλις
τώρα, ὕστερα ἀπὸ ἕναν χρόνον. Κλεισμένη
στὸν πανάχραιο πύργο μου, δὲν ἀκούω
οὔτε καν τὴν ἡχὸν τῆς ἀπέραντης πολιτεῖ-
ας ὅπου ὅλοι ἐσεῖς ζῆτε σὰν μέσα σὲ ὁ
νειρο.

»Τὸν ἀγαπᾶτε, λοιπόν, πολὺ, πὶο πολὺ
ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας;... Τό-
τε, θὰ ξαναγυρίσῃ κοντά σας, σὰς τ' ὀρ-
κίζομαι! Τὸ πᾶς θὰ γυρίσῃ, εἶναι δικό
μου μυστικόν, που δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθε-
τε ποτέ.

»Θυμᾶμαι ἕνα θλιβερὸ ἀνατολίτικο πα-
ραμῦθι, ὅπου μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ δώσῃ
τὸν ἔραστή της στὴν ἀντιλήλου, ἔκαμε
ὥστε νὰ τὴν θοῇ ἐκεῖνος μ' ἕναν ἄλλον
ἄνδρα. Αὐτὴ, ἡ ἁμαρτωλὴ καὶ ἄπιστη, λυ-
πήθηκε τὸ παρθενικὸ τὸ στόμα που ἀγνο-
οῦσε ἀκόμα τὴ γλῶσσαν τοῦ ἔνοχου φίλου.
Ἀν σκοτανόταν, ὁ ἔραστής της θὰ τὴν
ἐγκατέλειπε τὴν ἄλλην γιὰ πάντα. Ἀν τοῦ
ἐπέβαλλε νὰ μὴν τὴν ξαναῖδῃ, αὐτὸς θὰ
ἦταν πάντα κοντὰ της. Καὶ στὴ μιὰ καὶ
στὴν ἄλλην περίπτωση δὲν θὰ ξανάδινε στὴν
ἄλλην τὸν ἔρωτα. Γι' αὐτὸ κατέφυγε στὴν
ἀπάτην, καὶ ἔτσι πέθανε διὰ φορὲς γι' αὐ-
τὴν.

»Μικρὴ, ξανθὴ μου φίλη, τὰ παραμύ-



Φιλία

ΚΑΡΛΟ ΝΤΕ ΦΛΑΒΙΪΣ

Θα δὲν ἔχουν καμμιά σχέσιν μετὰ τὴ ζωὴν
Σὰς τὸ θύμισα, γιατί, μιὰ μέρα, εὐτυχι-
σμένη στὴ μοναδικὴ σας ἀγάπην, θὰ μπο-
ρήτε νὰ πιστεῖτε πῶς εἶστε καὶ σεις ἡ
τυχερὴ ἀντιλήλου τοῦ παραμυθιοῦ. Ἔτσι,
θὰ περιφρουρηθῇ καλύτερα τὸ μυστικόν
μου. Περιμένετε, λοιπόν, χωρίς νὰ τρέ-
μετε καὶ ὁ ἀγαπημένος σας θὰ ξανάρθῃ
κοντά σας. Σὰς τὸ ἐγγυώμαι ἐγὼ...»

Ἡ δούκισσα Κλέλια σταματᾷ τὸ διά-
βασμα. Κάποιος χτυπᾷ σιγὰ στὴν πόρτα.
Καὶ αὐτὴ σηκώνεται βιαστικά, μετὰ μι-
κρὴ κραυγὴν, κάνοντας μιὰ προσπάθειαν γιὰ
νὰ χαμογελάσῃ.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Ἐκεῖνη κρύβει βιαστικὰ τὸ γράμμα
στὸ στήθος της καὶ εἶναι κατάχλωμη.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Εἰς τὴν πόρταν, λιγὰκι ἀ-
νήσυχος, σαστισμένος: Τὸ τηλεγράφημά
σας μετ' ἀνθρώχου καὶ ἤρθε νὰ ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

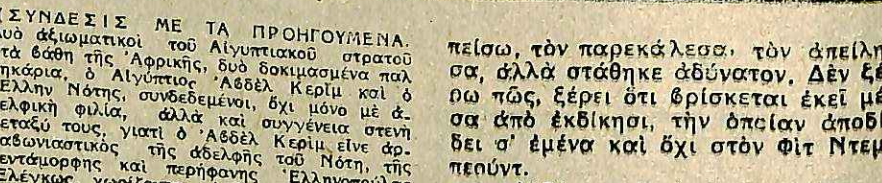
Στέκεται, ἀγκομαχώντας. Ἀπὸ τὸ σπῆ-
δος τῆς, καθὼς ἀνεβοκατεβαίνει ἀπὸ ἡ
γωνία, πέρτει ἕνα χαρτί. Τὸ σπινθώνει καὶ
διαβάζει τὴς τελευταίας γραμμές: «. Μι-
χρόν, ἐξάνθη μου φίλη, τὰ παραμύθια δὲν
έχουν καμμιὰ σχέση με τὴ ζωὴ. Σὰς τὴ
θύμισα γιατί μιὰ μέρα, εὐτυχισμένη στὴ
μοναδική σας ἀγάπη, θὰ μπορέτε νὰ πι-
στεύετε πὼς εἰστε καὶ σεῖς ἡ πυχερὴ ἀντί-
βληος τοῦ παραμυθιοῦ...»
καὶ τὴν ἀποκαταλείπει.

Ἡ τελευταία λέξις δὲν διαβαζότα·,
καθὼς εἶχε βραχὴ ἀπὸ ἑνα δάκρυ.

Το άλογο που από πολύ παλιά έποχ η το μεταχειρίστηκε ο άνθρωπος στις δουλειές του και που του προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες και στην ειρήνη και στον πόλεμο και το θέωρησε αχώριστο σύντροφό του ξε την ανάγκη του και την αποσίωσί του στον κύριο του.

Ἔτσι βλέπομε τὸν Μέγα Αἰεξανδρὸ καὶ τὸν Καίσαρα νὰ στήνουν τὸ θάλαμα τοῦ πεθαμένου ἀλόγου τους καὶ νὰ κάνουν σ' αὐτὸ πολυτελεῖς κηδεῖες, ὅπως ἐπίσης βλέπομε ὁ τι καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεντίνος νὰ παραγγέλλῃ στὸν Αἰσώπιω νὰ γράφῃ σὲ γλαφυροὺς στίχους τὸν ἐπιτάφιο τοῦ ἀποθανόντος ἀλόγου του.

Στο «νεκροταφείο των σκύλων» στο Πα-
ρίσι, σύμφωνα από ένα άλλος ψηλάφον θάμων
τάφος του αλόγου «Σερι» που σφόδρ δούλε-
ψε επί 10 χρόνια πιστά σύνορα του σ' αμάξι
πινε κρυφά κάθε μέρα στο νεκροταφείο τῷ
Ελπιότανου στον τάφο του κυρίου του και
δούλεψε αν δεν τ' έδιωχναν με τή βία οί
τοί έρχονταν νεκροταφείου. Τέλος μιά μέρα
νιά με το κεφάλι του άκουμπισμέν έπάνω
θανόντος από θαθεία άγανάπη σ' αυτό το έ-
ξαιρετικό αλόγο το έθαψε στο νεκροταφείο
μνημείο με την χρυσή επιγραφή: «Σ τον ά-
γαθό υπηρέτη μου Σερι, που σ' έλη τον ά-
νιά το χαμό του κυρίου του. Θά τον θυμώμα
στε γιά πάντοω



Η Ελληνοπούλα, με την θανάσιμη λύσσα
στην ψυχή φεύγει από τη φυλακή του πρώην
ἀρραβωνιαστικοῦ της φωνάζοντάς του:
— Τρέμε Ἀδελ Κερίμ! Τρέμε!...)

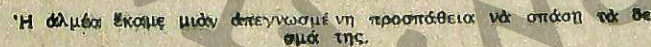
Εκαμα τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν μετα-

ξενο; Ἐσὺ γνωρίζεις τὸν Χασάν
καὶ τὸν Νταφάρ πασά, καὶ μπορεῖς

κατω κι' επροχωρησε μονη της.
τον εφθασε σ' ενα μονοπατι, εσταμ

Ἡ ἀλμαξέκομε μὲν ἀπεγνωσμένην προ
σμά της.

το κεφάλι στην



νο στο χέρι της και το ντέφι της άλλης στα πόδια.

Το όρατο και περήφανο πρόσωπό της είχε τα ίχνη του πόνου, τα μάτια της έλαμπαν με μια παράξενη φλόγα. Φαινόταν πολύ απελπισμένη και τα δάκρυα είχαν αυλακώσει πολλές φορές τα όρατα της μάγουλα.

Στη θέα της αγνώστου, που μπήκε τόσο βιαστικά και απροειδοποίητα, έσήκωσε τα μάτια μάλλον με περιέργεια παρά με θυμό. Η Έλέγκω αντίκρισε ατρόμητη αυτό το βλέμμα που ήταν τόσο περήφανο σαν το δικό της.

— Ποιά είσαι; Ρώτησε η άλλη με σκληρή φωνή.

Η Έλέγκω έστράφηκε, έκλειδωσε την πόρτα κι έβαλε το κλειδί στην τσέπη της. Η άλλη δεν έταράχθηκε καθόλου. Μόνον σηκώθηκε κι έκανε να πλησιάσει στο παράθυρο, ίσως για να καλέσει βοήθεια, αλλά η Έλέγκω δεν την άφησε.

— Ποιά είσαι; επανέλαβε σκληρά η άλλη.

— Μη φωνάζεις και μην προσπαθήσεις να φύγεις, της είπε αποφασιστικά η άλλη. Έχω να σου μιλήσω.

— Δεν σε γνωρίζω, ποιά είσαι;

— Θα με γνωρίσεις σε λιγάκι... Δεν είσαι εσύ η Φατμά;

— Ναί... Γιατί;

— Η έρωμένη του 'Αβδελ Κερίμ;

— Τι ξέρεις για τον άρραβωνιαστικό μου; έφώναξε η άλλη. Πού βρίσκεται; Ήρθες να μου πεις τίποτα γι' αυτόν; Λέγε, μίλησε, μη μου ματώνεις την καρδιά...

Ένα σαρκαστικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της έκδικτικής Έλληνίδας και η καρδιά της έσκίρτησε από χαρά. Η αντίζηλος της υπέφερε, και αυτό αποτελούσε γι' αυτήν μιά ευτυχία.

— Ξέρω περισσότερα απ' όσα φαντάζεσαι, αλλά πρώτα θέλω να μάθω κάτι, είπε.

— Λέγε, να σου πω ό,τι θέλεις, απήντησε η άλλη συγκινημένη. Ό,τι θέλεις, άκοι να μου πεις που βρίσκεται ο 'Αβδελ Κερίμ, ο άρραβωνιαστικός μου.

— Εσύ, από που ήρθες εδώ; Πρέπει να μάθω...

— Από το 'Ελ "Ομπειντ. Ήμουν ευνοουμένη του Μωχάμετ 'Αχμέτ, του Μαχντί του Σουδάν.

— Αλήθεια! Έκανε σαρκαστικά η Έλληνίδα. Ήσουν, λοιπόν, έρωμένη αυτού του επαναστάτη;

— Γιατί σου φαίνεται παράξενο; Έγώ είμαι περήφανη που άνηκα σ' αυτόν τον άνθρωπο, τον άπεσταλμένο του 'Αλλάχ.

— Τίποτα δεν μου φαίνεται παράξενο... Μιά άλλη δεν μπορεί παρά να είναι πάντα τέτοια.

Η Φατμά, εσήκωσε περήφανα το κεφάλι και της έρριξε μιά περιφρονητική ματιά.

— Με ποιο σκοπό ήρθες εδώ σ' έμένα; έρώτησε. Δεν σε γνωρίζω, αλλά μαντεύω πως έχεις κακό στο νου σου... Φύγε, λοιπόν! Τον 'Αβδελ Κερίμ θα τον εύρω μόνη μου.

— Ξέρεις ποιά είμαι; είπε η Έλέγκω χωρίς να κινηθεί.

— Δεν μ' ενδιαφέρει, σου είπα...

— Έγώ όμως θέλω να το μάθω...

— Μη με κάνεις να χάσω την υπο-

μονή μου. Όταν θυμώσω η Φατμά γίνεται λεία...!

— Κι' εγώ θύνα διψασμένη για αίμα, ίκανή να κατασπαράξω μιά λεία να σαν κι' εσένα.

Η άλλη άρχισε να τρέμει από την αγανάκτηση και της έδειξε περήφανα την πόρτα.

— Φατμά, είπε τότε η Έλληνίδα με συγκρατημένο θυμό. Δεν σου είπα κανείς ότι ο 'Αβδελ Κερίμ άφησε στο Χαρτούμ μιά άρραβωνιαστική;

Αυτή η έρώτησις που ειπώθηκε με τόσην ψυχραιμία, έκανε στην Φατμά την έντύπωση μιάς δαγκωματιάς στην καρδιά. Έκανε ένα πήδημα προς τα πίσω, αφήνοντας ένα φοβερό μουγκρητό, τρίζοντας τα δόντια, κατάχλωμη, ενώ τα χέρια της απλώθηκαν σ' ένα τραπέζι, όπου ήταν γυμνό ένα γιαταγάκι.

— Ποιά είσαι, λοιπόν;... Ποιά είσαι;... έφώναξε με πνιγμένη φωνή.

Η Έλέγκω έξεκούμπωσε σιγά-σιγά τον μανδύα της και τον άφησε να πέσει στο πάτωμα. Κι' έμεινε τώρα μπροστά στην άλλη με το 'Ελληνικό χρυσόκεντρο κοστούμι της, ζωμένη μ' ένα κόκκινο μεταωτό ζωνάρι, δ. μορφή, γοητευτική, άσυγκριτη.

— Ακούμπησε το ένα χέρι της στη λαβή του πιστολιού της και με τ' άλλο έπιασε το στυλέτο.

— Κιτάξέ με κατάματα, Φατμά! Ι της είπε. Είμαι η Έλέγκω, η άρραβωνιαστική του 'Αβδελ Κερίμ.

— Η Έλέγκω; επανέλαβε άγρια η Φατμά.

Οι δύο αντίζηλες μαζεύτηκαν, σαν να έπρόκειτο να έπιτεθούν η μιά κατά της άλλης. Η άλλη είχε άρπάξει το γιαταγάκι και η Έλληνίδα εσήκωσε το πιστόλι. Για μιά στιγμή, κυττάχτηκαν προκλητικά.

— Φατμά, είπε ξαφνα η Έλέγκω, με στριγγίλη φωνή. Σε μισώ!...

— Κι' εγώ σε περιφρονώ... Θάθελα μονάχα να σ' είχα στα χέρια μου, για να σου καταεσκίσω τις σάρκες.

— Ακουσε, συχαμερό πλάσμα: 'Α-γοπάμε και οι δυο τον ίδιο άντρα, ώστε η μιά πρέπει να φύγει απ' τη μέση!...

— Δεν ζητώ τίποτε καλύτερο από το να μετρηθώ μαζί σου και να σε σκοτώσω! απήντησε η Φατμά, πρέμοντας από την αγανάκτηση.

— Αν πιστοίμει εδώ μέσα, κάποιος θ' άκούση τις φωνές μας και θάρθη να μ'ας χωρίσει. Έχεις το θάρρος να μ' ακολουθήσεις στο δάσος; Εκεί κανείς δεν θα μ'ας ιδεί και μπορούμε να σφαχτούμε με την άνεσή μας.

— Πάμε, λοιπόν, καταραμένη!

— Πάρε το ντουφέκι σου... Θέλεις να χτυπηθούμε με τα όπλα;

— Ναί!... Έτσι θα σου φυτέψω μιά σφαίρα στην καρδιά.

— Κι' εγώ θα σου ανοίξω το όρατο σου κεφάλι που μου ξετρελλάνε τον 'Αβδελ Κερίμ. Και θα το παραμορφώω κατά τέτοιον τρόπο, ώστε κανείς δεν θα γνώριζε το πτώμα σου, άλλη Φατμά...

Ένα περιφρονητικό χαμόγελο, γεμάτο δυσπιστία, φάνηκε στα χείλη της Αραπίνας. Επέταξε το γιαταγάκι, έρριξε στους ώμους της μιά περι-

φημη κεντητή σάρπα κι' έξεκρέμασε μιά άσημοπλουμισμένη καραμπίνα.

— Μ' αυτό το όπλο έσκότωσα καμιά δεκαριά λεοντάρια, είπε περήφανα. Σήμερα θα σκοτώσω εσένα!...

Οι δυο γυναίκες βγήκαν από το δωμάτιο και κατέβηκαν στο δρόμο, όπου έπεριμέναν οι τρεις καμήλες με τους μπεντουίνους.

Σ' ένα νεύμα της Έλέγκως έφεραν δυο απ' αυτά τα ζώα μπροστά της. Άνέβηκαν, και ύστερα από λίγο έτρεχαν προς το δάσος του Νείλου.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΕΓΚΩΣ

Όταν έφθασαν στις πρώτες φοινικίες, ο ήλιος άρχισε να κρύβεται πίσω από τα πελώρια δέντρα. Το σκοτάδι απλωνόταν όλο και πιο βαθύ κάτω από τους πράσινους εκείνους θόλους. Όλα τα πουλιά και οι πίθηκοι είχαν τραβηχτεί στις φωλιές τους.

Αφού έδεσαν τις καμήλες τους σε μιά άκακία, οι δυο γυναίκες έπήραν τις καραμπίνες και έπροχώρησαν μέσ' στην καρδιά του δάσους.

Άλλά προτού ξεκινήσουν, η Έλέγκω έρριξε μιά ματιά στην πεδιάδα και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μιά κίνησι σατανικής χαράς, βλέποντας τους δυο μπεντουίνους να προχωρούν έρποντες στα χόρτα.

— Εμπρός, πάμε!, είπε ξερά.

Έπροχώρησαν καμιά πεντακοσαριά βήματα, ανοίγοντας με κόπο δρόμο ανάμεσα στους θάμνους και εστάματησαν μπροστά σε μιά πελώρια χούρμαδιά, που άπλωνε τους γιγάντιους κλώνους της σ' ένα μικρό ξέφωτο.

Εκεί έγέμισαν με προσοχή τις καραμπίνες, αφού έβεβαιώθηκαν ότι ο μηχανισμός τους λειτουργεί καλά.

— Ακουσε, είπε η Φατμά με σταθερή και παγερή φωνή. 'Εδώ, μέσα σ' αυτό το δάσος, μιά απ' τις δυο μας θ' αφήσει το πτώμα της για να το φάνε τα τσακάλια. 'Αν φοβάσαι, φύγε, αλλά να π'ας στο Χαρτούμ και να μην ξαναπαρουσιαστής μπροστά μου για να διεκδικήσεις την αγάπη του 'Αβδελ Κερίμ. Καθώς βλέπεις, είμαι άκόμα άρκετά μεγαλόψυχη.

Μη μου λες πέτοια λόγια, Φατμά!, έκανε η Έλληνίδα με περιφρόνησι. Θέλω να ιδώ το περήφανο κεφάλι σου παραμορφωμένο από τις σφαίρες της καραμπίνας μου.

— Καλά. Κι' εγώ σου δρκίζομαι ότι σε λίγο θα μετανοήσεις.

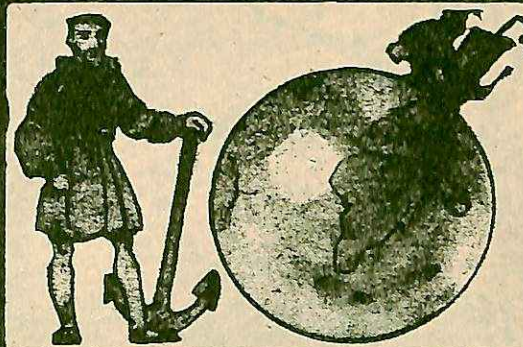
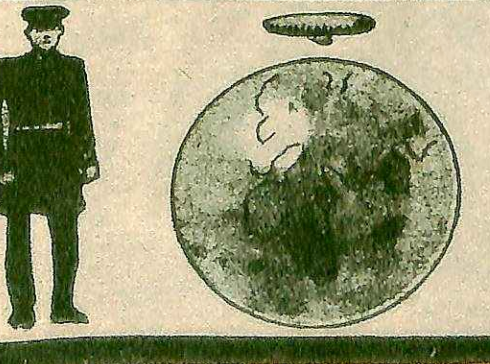
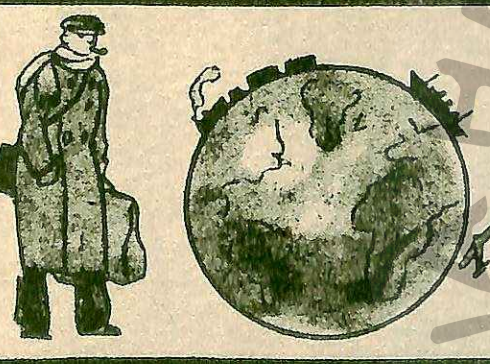
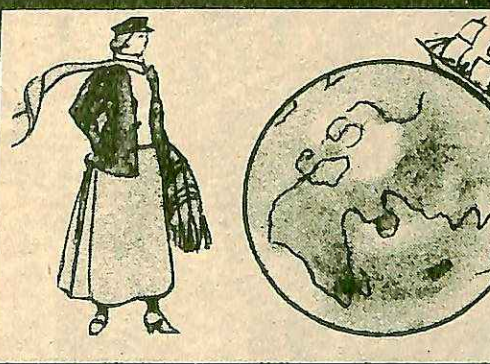
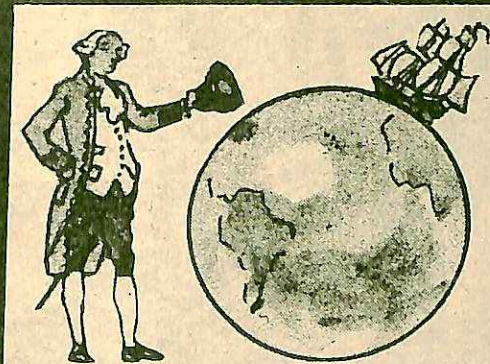
— Καυμένη Φατμά!, είπε η Έλέγκω ειρωνικά.

— Άσε τις ειρωνείες κι' ετοιμάσου να πεθάνεις. Κάνε σύντομα, καταραμένη, γιατί σε λίγο θα νυχτώσει και τα θηρία του δάσους θα βγούν απ' τις φωλιές τους και θα ζητούν τροφή. Έγώ θα πάρω αυτό το μονοπάτι που πάει δεξιά και συ αυτό το άλλο που πάει αριστερά. Μετά πέντε λεπτά, θ' άρχισή το κυνηγτό.

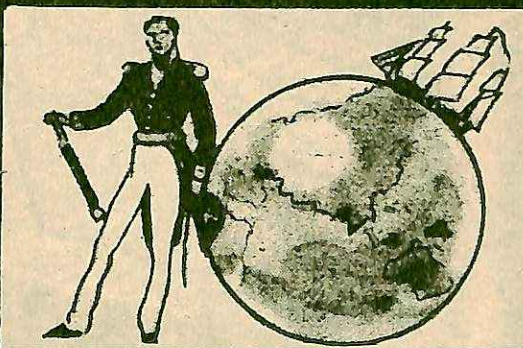
— Για σου, άλλη. Μετά δέκα λεπτά θα είσαι νεκρή.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
έπεχειρήθη και έπρα-
γματοποιήθη πολλές
φορές από αίωνων. Τα
ρεκόρ που έπετεύχθη-
σαν ποικίλουν αναλό-
γως των μεταφορικῶν
μέσων εκάστης εποχῆς



Το 1519: Ο Μαγ-
γελάνος έπράγμα-
τοποίησε για πρώ-
τη φορά τον γύρο
του κόσμου σε 2
χρόνια και 351 ή-
μέρες.



Το 1766, δύομισή αι-
ώνες περίπου άρ-
γότερα, χρειάστη-
καν 3 χρόνια στον
Μπουγκενβίλ για
να εκτελέσει το ί-
διο ταξίδι.

Το 1862: Ο Ντυ-
μόν Ντουρβίλ έκα-
με τον γύρο της ύ-
δρογειού σε 2 χρό-
νια και 11 μήνες.



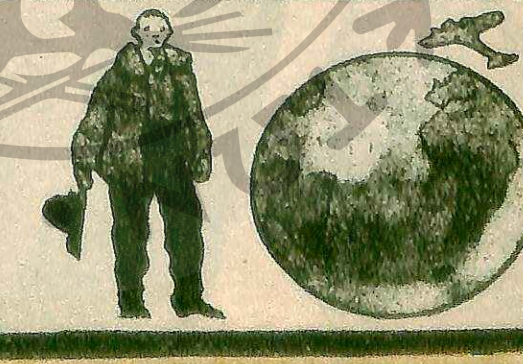
Το 1892: Η Λαίδη
Μπράσσεϋ τον έ-
πραγματοποίησε σε
έξι μήνες και όκτώ
ήμέρες.

Το 1901: Ο Γκα-
στόν Σίνκλερ έμει-
ωσε τον χρόνο της
εκτελέσεως του γύ-
ρου του κόσμου σε
63 ημέρες και 16 ώ-
ρες.



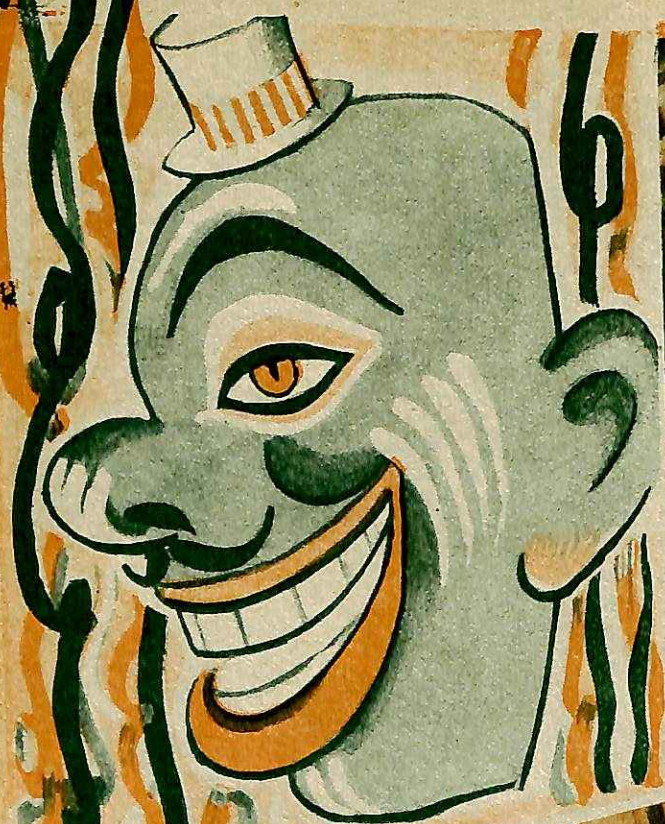
Το 1911: Ο Γαί-
κερσμιτ, κατώρθω-
σε να τον εκτελέσει
σε 39 ημέρες και
19 ώρες.

Το 1928: Οι Γζών
Μίαρς και Κόλλιερ
έπέτυχαν τον ίδιο
γύρο σε 23 ημέρες
και 15 ώρες.



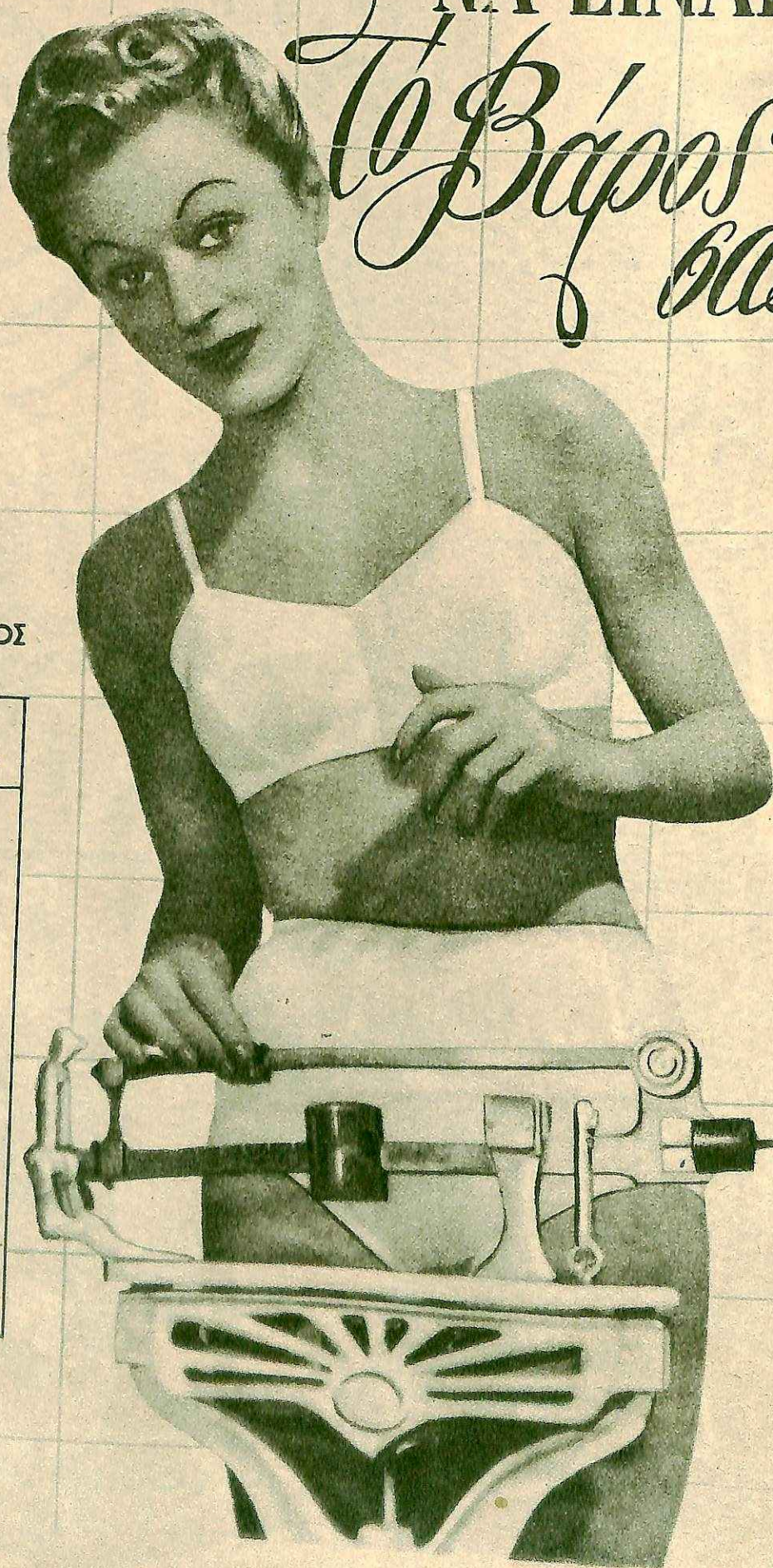
Το 1931: Το πηδα-
λιοχούμενον 'Τσέπ-
πελιν' δεν χρειά-
σθηκε παρά μόνον
21 ημέρες και 8 ώ-
ρες.

Το 1938: Ο 'ίπτα-
μενος έκατομμυρι-
ούχος' Χόσαρντ
Χιούζ έέτετέλεσε
τον γύρο σε 91 ώ-
ρες και 11 λεπτά.



NA LINHA
To Bapostolas

ΥΨΟΣ ΣΕ ΜΕΤΡΑ	ΒΑΡΟΣ ΣΕ ΚΙΛΑ
1 Μ. 50	51
1 Μ. 52	51,500
1 Μ. 54	52
1 Μ. 56	53
1 Μ. 58	54
1 Μ. 60	56
1 Μ. 62	57
1 Μ. 64	58
1 Μ. 66	59,500
1 Μ. 68	60,500
1 Μ. 70	62,500
1 Μ. 72	63
1 Μ. 74	64
1 Μ. 76	66
1 Μ. 78	67,500
1 Μ. 80	68,500



Oδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

(Μία ενδιαφέρουσα στατιστική
τοῦ κινηματογραφικοῦ Ἰνστιτούτου
τῆς Νέας Ὑόρκης).

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

220 εκατομμύρια ατόμων αποτελούν την καθημερινή πελατεία των κινηματογράφων σ' όλον τον κόσμο! Αί 'Ηνωμένοι Πολιτείες Έρχονται φυσικά πρώτες, με 86 εκατομμύρια θεατών ημερησίως! Δευτέρα Έρχεται η Μεγάλη Βρετανία με 19 εκατομμύρια. Η Γαλλία κατέχει μόλις την τετάρτη θέση με 4 εκατομμύρια θεατών ημερησίως.

Οι αριθμοί αυτοί που δρύνονται σε μίαν
 επίσημη στατιστική του Κινηματογράφου
 'Ινστιτούτου της Νέας
 ριστικής της τεραστίας
 σε ό κινηματογράφος
 ως μέσον διαπαιδαγ-
 γω- και διαδραστικό
 ιδεών.

γής και διαδοσέως ιδεών.
 'Ιδού και μερικοί άλλοι αριθμοί που πα-
 ρέει η ένδιαφέροντα αυτή στατιστική.
 'Υπάρχουν 17.550 κινηματογράφοι στις 'Η.
 ωμένες Πολιτείες με συνολικό αριθμό θέ-
 σων 11.000.000! Στην 'Αγγλία υπάρχουν
 5.200 κινηματογράφοι με 3.500.000 θέσεις
 και στην Γαλλία 4.000 με 2.500.000 θέσεις.

Κάθε κάθισμα κινηματογράφου στις Ηνωμέ-
νες Πολιτείες κατέχεται κατά μέσον όρον 8
φορές την εβδομάδα, στην Αγγλία 5 φορές
και στην Γαλλία μόνον 1½.

Ο «ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΟΥ

Κατά την περίοδο 1937—38 προσβλήθησαν στις "Ηνωμένες Πολιτείες 509 «καλά» φίλμ, των οποίων η προβολή διήρκεσε 37.475 λεπτά, δηλαδή 624 ώρες και 35 λεπτά, δηλαδή περισσότερα από 26 μέρες!

«Ένας διευθυντής κινηματογράφου θα χρει-
αζόταν 78 ημέρες δηλαδή 2½ μήνες για να
189 δλα αυτά τα φιλμ «έργαζόμενος» καθη-
μερινώς επί 8ωρον!

ΤΑ ΦΙΛΑΜ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΕΙΣ.
ΠΡΑΞΕΙΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ
Ἰδοὺ τῶρ' αὖ καὶ μερικοὶ ἀριθμοὶ σχετικοὶ με-
τὰ τὰς εἰσπράξεις τῶν διαφόρων κινηματογραφι-
κῶν ἔργων.

Τό φιλμ πού έξασπε όλα τά ρεκόρ τών εισπραξέων από τής έποχής πού όφιστοταται κινηματογράφος είνε «Η χιονόπαιχτή και όι έπτά νάνοι», πού απέδωσε στον Ουόλτ Ντίσνεϋ μέχρι τοϋ 1938. 6.000.000 δολλάρια και ύπολογίζεσαι ότι θά φθάσει τά 8.000.000 δολλάρια.

Ζετα ότι θα φθάσει τα 150.000.
Δευτέρα ταινία σε εισπράξεις έρχεται η πρώτη
τη 100% δηλούσα «Ο τρέλλος τραγουδιστής»
στης με 5.250.000 δολλάρια. Ακολουθούν
θωές ταινίες «ΟΙ 4 Ιππότες της Άποκαλι-
ψευς» με τον άσπαστρον Βολεντιν (4.500.000
300 δολ.), «Μπέν Χούρ» (4.000.000 δολ.),
«Η μεγάλη παρέλασις» (3.500.000) και «Καβαλαιο-
λουδον οι δημόσιος ταινίες «Καβαλαιο-
(3.500.000), «Ο τραγουδιστής της τζάζ» (3.500.000),
500.000), «Μελωδίες και ρυθμοί» (3 εκατ.),
«Ο βασιλείς της Αρένας» με τον Έντι Κάστ-
τορ (2.621.000).

Στον κατάλογον αὐτὸν ὁ Σαπφῶ κατέγραψε τὰς ἐκδόσεις τοῦ «Χρυσοθήραρος» καὶ «Ἀληθίης» (2.500.000 δρχ.). Τὴν 19ην σειραν κατέχει ἡ βωθὴ παντα τοῦ Σεσίλ ντε Μιλλ «Αἱ δέκα Ἑνωτάδι» (2.400.000) καὶ ἔρχονται εἰπευτικὰ «Ρωμαϊκά Σκανδαλα» καὶ «Έντι Κάντο» (2.443.000).

Τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι ἡ Γκρέτα Γκρόμπο ἔρχεται μόλις 21η μὲ τὸ «Γκρόν-τέλ», πού ἐπαγγελματοποίησε εἰσπράξεις 2.200.000 δολ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι σὺν τῇ φιλμ αὐτῇ τῆς Βίκου Μπάουμ ἔπαιξαν καὶ οἱ ἄλλοι ἡσυχασταί.

Τὸ Χόλλυγουντ
διησκεδάζει

ΔΙΑΖΥΓΙΑ, ΓΑΜΟΙ, ΣΚΑΝΔΑΛΑ κ.τ.λ.

•Ο Τάυρον Πρόφερ, πού είχε έναν από τους

νεοτεύκτους γόντας του Χόλλυγουντ, έρωτες, τα συστηματικώς όλες τις γενιές, με τις οποίες πρωταγωνιστεί στα διάφορα φιλμ. Τελευταίως στο «Σουζ» έπαιξε μαζί με την Γαλλίδα γενίτσα «Ανναπέλλα», με την όποιαν, ως ανέμεντο, ο έρωτικός γόντς τ' έψησε. Στην αρχή το είδούλιν εθωρήθη έμφληρον. Άργότερα όμως ο... είδικι κούτος μπόλ' ηδρες του Χόλλυγουντ απέφασθαν ότι αυτή τη φορά ο έρωσ του άρσίου Τάυρον ασύτη διαρκεία και θα καταλήξ' εν γάμο. Οι προλήψεις αυτές έφάνηκαν ότι επαληθεύουν, ίδως όταν η «Ανναπέλλα» κατά το πρόσφ' της ταξίδι στη Γαλλία άνήγγειλε ότι χωρίζ' από τον Ζάν Μυρά, τον όποιον ήταν ως γνωστόν παντρεμένη από πενταετία. Άλλα τελευταίως πάλι ο Τάυρον Πόουερ τ' έκαμε θάλασσα, χωρίς την παρομοιόδη ζήλεια του. Ύψιπτευθηκε πράγματι ότι η «Ανναπέλλα» έφλέεταρ με τον Ουίλλιαμ Πάουελ και ότι το φέρετ αυτό είχε λάβει διαστάσεις από την έποχ'ι που οι δυο άστέρες εγύρισαν μαζί την κομωβία «Η δούκισσα και ο κασαρέισον».

δὲ καμιαρίεσσι». Ἀποτέλεσμα τῆς ζηλοτυπίας αὐτῆς τοῦ Τά-
 ὑρον Πόουερ ἦταν νὰ προκληθῇ διάσπασις με-
 ταξὺ τοῦ Οὐγγίλια Πάουελ καὶ Μύρνας Λόου,
 μετὰ τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν ἀποτελοῦν καλλι-
 τεχνικὸν καὶ ἐρωτικὸν ζεύγος πολὺ ταπειν-
 σιμένο.

Τώρα τι πρόκειται να απογίνει κανείς δὲν
γνωρίζει. Ψευδίζεται ὅτι ἡ Μύρνα Λόου δὲν
χωρίζεται ἀπὸ τὸν φίλο της καὶ ὅτι ἡ Άννα
μέλλει ἀπὸ ἀρραβωνιασθῆναι μὲ τὸν Οὐλλιαμ
Πάουελ. Δὲν ἀποκλείεται ἐν τοιαύτῃ περιπτῶ-
σει ὁ Τάδωρ Πόουερ νὰ παντρευθῇ τὴν Μύρ-
να Λόου, ὅποτε τὸ μῦθρονος θὰ εἶνε ἀνεκδιή-
κτον καὶ πλήρες...

198 ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ ΣΕ ΤΡΕΙΣ Η
ΜΕΡΕΣ!

Ἡ Μισέλ Μοργκάν, ἡ νέα Γαλλίς βεντέττα
 πού ἐθαύμασαμε τελευταίως στο ἀριστοβούρ-
 μα «Τὸ Λιμένι τῶν Ἀποκλήρων» καὶ στο
 «130 Ἐνοχο» ἔπληξε τελευταίως στο Λονδί-
 νιο γιὰ νὰ παραστήτῃ στὴν πρεμιέρα τοῦ κινηματο-
 γράφου «Ἀκάντεμ», ὅπου προεβάλλετο
 πρῶτῃ τῆς ταίνια.

πρώτη της ταινία.
 'Η Μοργκάν έπυχε υποδοχής ένθουσιώδους
 που μπορεί να συγκριθι μόνοι με την υποδ
 χη που επέφελασαν οι Λονδρέζοι στον Τσά
 λι Τσάπλιν.

Λι Τσάπλιν.
 «Η Μισέλ Μοργγκάν έμεινε τρεις μέρες
 λονδίνο, κατά το σύντομο δέ αυτό χρονί-
 διάστημα έλαβε 420 ανθοδέσμες, με ισάριθ-
 αίσθηματικά γράμματα! Έκ των θανασι-
 της οι 190 της έπρότειναν... γάμο, προ-
 πού άποδεικνύει ότι οι έκκεντρικοί άστεροί
 έμν άισθάνονται μόνο στην Άμερική».

Χαρακτηριστικὸν εἶναι δὲ πολλοὶ ἐκ τῶν πιστολογράφων ἀπέστειλαν πρὸς τὴν νεαροὺς θεοτέτα φωτογραφίες τῶν, ἄλλοι δὲ περὶ μνήας τῆς εὐγενούς καταγωγῆς τῶν καὶ πρακτικώτεροι ἀποδείξεις τῶν καταθέσεων τοὺς σὺν Τράπεζα καὶ τῶν περιουσιακῶν τ

Μικρά = Μικρά

❖ Ἡ Ὁλβία ντὲ Χάβιλλαντ, ἡ ὁποία μ
τῆς φεμέπτου διαγωνίης τῆς ἀπεκλήθη σὴ
βένου τοῦ Χόλλυγουντ ἐσαρθέθηκε φαίνεται
φέρῃ τὸν ἐλάχιστον τιμητικὸν γιὰ μίαν
τάπητα τίτλον.

Δι' ὃ καὶ ἐδημιούργησε ἓνα φοβερό σ
δαλο ἀποκαλύψαια στους δημοσιογράφου
τι ἔχει ἥδη παντρευθῇ δύο φορές καὶ ὅτι

τὴν ἐξέλεον καὶ τὴν ἀγαπᾷ
τὴν ἔχει ἥδη παρρησίαν πρὸς τὸν
ἐρωτεύει 111

Τὰ διόματα τῶν συζύγων καὶ φίλων
δὲν ἐγνώρισαν, πάντες ὠρισμένοι ἐπι-
δες ἐπέμειναν τώρα ὅτι οὐ πρώτος ἔρασε
«ἀγνή»· Ὀλίβιας ὑπήρξε οὐ διάσημος καὶ
λον υπαίτιος Βιεννέως σκηνοθέτης Ράιν-
οὐ ὅποιος πρώτος ἀνεκάλυψε τὰ ταλέντα
καὶ τὴν ἐξέλεε πρωταγωνίστρια στὸ
«Οὐρανὸν θεοῦνης νύχτας».

φημι «Ονειρον θερινής νυκτός».
 * Ο Τζαίμς Κάγκνεϋ, ο ήρωας τώσων
 τώσων φιλμ με υποθέσεις γκάγκστερ,
 τόν περασμένο μίληα στο καζίνο τοῦ Μ
 Αλόκλπορν τὴν περιουσίᾳ του.

ὁλόκληρη τὴν περιουσίαν του.
Ὁ Κασκνέυ, ὁ ὁποῖος ἐβήλωσε ὅτι
πᾶς δὲν θὰ ἔξαπατήσει. ἀγανατίζει τὸν
κασιτικὸν ἑναντίον τοῦ καζίου, τὸ
ἐδέχθη νὰ παίξει καί... τὸ συμβόλαιον
καζιτένιον σὲ ρουλέττα!

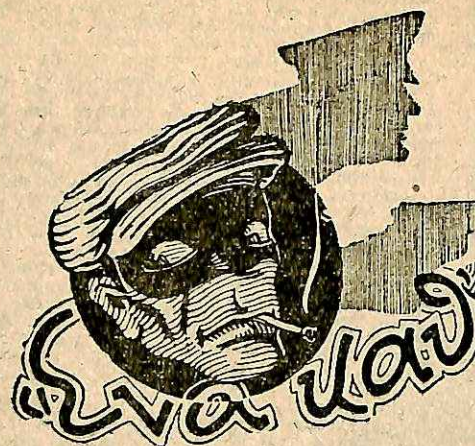
καλλιτέχνην στη ρουλέττα!

Κατά πάσαν πιθανότητα τὰ δικαστήρια
Φλωρίδας, εὰν αποδώσουν δίκαιον τὸν
νέον, ὅστις σύμφωνα μετὸν Ἀμερικανικὸν
ἢ ἐργασία ἑνὸς πολίτου, ἴδιος ἢ καλλί-
κῃ, ὅεν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον
βίαιου.

ἡ, οὐκ ἐκέρχεται ἐκ τῆς βασιλείας.
 "Ὅς σημειώσῃ ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς ἐστὶ
 τῆς αἰτίας ἐνὸς ἄλλου καλλιτέχνου τῆς
 νῆς, τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο, ὁ ποῦ
 μίαν ἐποχὴν πού το Χόλλυγουντ εἶχε κα-
 τ' ῥῆσιν ἀπὸ φρενιτικῆς χαρτοποιίας, εἶχε
 αἰετὶ καζινο στή... ἑλλάτα του, οὐποὺ
 κ' ὡς ἔχοντες τὰ συμπελάματα του καὶ ἐδί-
 κ' ἔκ' ἑνα σωφὸ στανάλα.

Η γονιτευτική σπάρ της «Μέτρο-Γκόλντουϊν» Μύρνα Λόου, η οποία υπέγραψε νέο συμβόλαιο με την μεγάλη κινηματογραφική εταιρία.





Έκτενές
Αστυνομικό διήγημα

Εβδομαετία

του Άγγλου συγγραφέως
Λ. Ι. ΜΠΗΣΤΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΠΝΟΣ

Όταν τελείωσε το γράμμα ο Τούρκος έγραψε τη διεύθυνση: «Προς τον κύριον Διευθυντήν της Αστυνομίας, Λονδίον». Μετά άναψε το τσιμπούκι του, άπλωσε τα πόδια του στον ήλιο και ξαναδιάβασε με προσοχή το γράμμα, που έλεγε τα εξής:

«Τα γαλάζια νερά του Βοσπόρου φαίνονται σαν φιλοισμένα και ή μυρωδιά του θυμариού με ζαλίζει. Ξαπλωμένος μέσα σ' αυτόν τον κήπο που μοσχοβολάει από λουλούδια, θ' αφήνω τα γεγονότα που συνέβησαν στο σπίτι του Άγγλου συνταγματάρχου "Ανσελμικ" στο "Οξφορδσάιρ", τη νύχτα της 22 Σεπτεμβρίου του περασμένου χρόνου.

Σε μιά από τις μεγαλύτερες φυλακές της Άγγλιας, βρίσκεται ένας κρατούμενος που λέγεται Γουίλτον Φαίρλυ και θα μείνη για πάντα κλεισμένος εκεί μέσα, γιατί κατηγορήθηκε ότι τη νύχτα εκείνη έσκότωσε τον έχθρόν του Ρίτσαρντ, τον όποιον έχτύπησε μ' ένα μεγάλο μαχαίρι στο μέρος της καρδιάς.

Έγώ λοιπόν τώρα, ο Χατζή Όσμάν θάλω ν' άφηγηθώ λεπτομερώς τα γεγονότα. Και θα ιδήτε ότι ή ιστορία αυτή είναι αρκετά παράξενη.

Έχουν περάσει είκοσι χρόνια από τον καιρό που ο "Άγγλος συνταγματάρχης" Ανσελμικ ήρθε στην παλιά Σταμπούλ και φιλοξενήθηκε στο σπίτι του φίλου του Μετζήτ πασά, που ήταν τότε κύριος μου και άφέντης μου. Είχε σπουδάσει στην Άγγλια και από τότε ήταν φίλος με τον "Ανσελμικ".

Ο πασάς τον εκτίμοσε πολύ. Και όταν έφυγε, μαζί με τ' άλλα δώρα που του έκανε, του έδωσε κι' έμένο για να τον όημερωθώ. "Ετσι λοιπόν με πήρε μαζί του στην Άγγλια και έμεινα στο σπίτι του, μαζί με τ' άλλο όμηρετικό προσωπικό.

Δέν έχω βέβαια παράπονο που άλλαξα τον άφέντη μου, γιατί ο δεύτερος ήταν πολύ καλός μαζί μου. Και προ πάντος δέν με χτυπούσε, όπως έκανε ο πρώτος που περιποιώταν συχνά τα πλευρά μου μ' ένα θούρδουλα.

Όστόσο, ή καινούργια αυτή ζωή δέν μ' άρεσε καθόλου, γιατί ή ψυχή

μου είχε μείνει εκεί κάτω, στα στενά σοκάκια της Σταμπούλ, που ήταν πάντα γεμάτα σκυλιά ξαπλωμένα στον ήλιο, με τα μικρά μαγαζιά και τα άπηγορευμένα εκείνα κέντρα όπου βρίσκει κανείς τη λησμονιά με το χάσις που θυβίζει τον άνθρωπον



—Θέλησα ν' άπαιλαγώ άπ' το μυστηριώδες πούρο του πασά.

σε μιά θεία έκστασι.

Τήν ημέρα που άνέφερα παραπάνω, ο συνταγματάρχης "Ανσελμικ" έκάλεσε στο σπίτι του μερικούς φίλους, μεταξύ των οποίων ήταν ο Γουίλτον Φαίρλυ και ο Ρίτσαρντ Μήντ.

Δυό ώρες πριν από τα μεσάνυχτα τους πήγα τον καφέ στην βιβλιοθήκη. Ο συνταγματάρχης έδειχνε εις του ρυθμούς του διάφορα αντικείμενα που είχε φέρει άπ' τη Σταμπούλ. Στους τοίχους είχε κρεμασμένα χαλιά πιδ παλιά άπ' το Κοράνιο, χράμια της Βουχάρας και κάτι ψεύτικα κοσμήματα που έλαμπαν πιδ πολύ άπό τον ήλιο. Και όταν έμπηκα εγώ με τον καφέ, με παρουσίασε κι' έμεινα σαν αντικείμενο φερμένο άπό την Άνατολή.

—Άγαπητοί μου, τους είπε χαμογελώντας, σάς παρουσιάζω τον Χατζή Όσμάν, τέως βασιβουζούκον, το

γιαταγάνι του όποιου θα έκοψε άσφια λώς πολλά κεφάλια. Τώρα είναι της άπολύτου ιδιοκτησίας μου, δώρον του άγαπητού μου φίλου Μετζήτ πασά. Έκτός όμως άπ' αυτόν, ο πασάς μου χάρισε και κάτι άλλο, πολύ πιδ σπουδαίο, και θα σας το δείξω άμέσως.

Αυτά τα λόγια μου προκάλεσαν την περιέργεια και έμεινα λιγάκι άκόμη εκεί μέσα, άφου μάλιστα δέν μ' έπρόσεχε κανείς.

Ο συνταγματάρχης έπήρε άπό ένα συρτάρι ένα μικρό κινέζικο θάξο, το άναποδογύρισε στο χέρι του και είπε:

—Αυτό, άγαπητοί μου, είναι το περιεργό αντικείμενο που σας έλεγα. —Μά αυτό είναι πούρο! Έκανε ο Φαίρλυ με άπορία. "Ένα κοινό πούρο...

—Δέν είναι καθόλου κοινό. Φαίνομενικώς είναι ένα πούρο σαν τα άλλα, που το άνάβει κανείς και το καπνίζει. Άλλά με την εξής διαφορά: ότι ο καπνός του φέρνει τον θάνατον σ' αυτόν που το καπνίζει. "Όταν μου τδώσε ο πασάς, την ημέρα που τον άποχαίρετσα, μου είπε: "Άγαπητέ μου, σήμερα είμαστε πολύ καλά, άλλα κανείς δέν μ' άγγυάται ότι αύριο δέν θα δυστυχήσουμε. Κι' εγώ σήμερα είμαι πλούσιος και όγιέστατος, άλλα μπορεί νάρθη μιά μέρα κατά την όποιαν ή ζωή θα μου φανή μαύρη και σκοτεινή, έτσι που να μην έχω που να γειρώ το κεφάλι τη νύχτα. "Αν γνωρίσης λοιπόν και συ μιά τέτοια μέρα, θυμήσου το δώρο αυτό. Και θα έρθης, παρηγοριά για όλες τις στενοχώριες, θεραπεία για όλες τις θλίψεις. Αρκεί ν' άνάψης αυτό το πούρο και να τραθήξης μερικες ρουφηξιές για να νιώσης πραγματικά τί σημαίνει άνάπαυσις!...

—Τότε λοιπόν πρέπει να το προσέχης πολύ αυτό το πούρο, είπε ο Μήντ. Γιατί μπορεί να το έρθη κανείς και να το καπνίση, δίχως να ξέρη πως είναι τόσο επικίνδυνο.

—Α, μη φοβάσαι, έκανε ο συνταγματάρχης. Αυτά τα δηλητήρια μ' ενδιαφέρουν πολύ και σκέτομαι να το κάνω χημικήν άνάλυση, για να εξακριβώσω τί είναι. Και θα είναι φοβερό δηλητήριο για να σκοτώνη τόσο εύκολα.

Λέγοντας αυτά, έφύλαξε πάλι το περίφημο πούρο στη θέσι του. Εκείνη τη νύχτα στάθηκε άδύνατον να με πάρη ο ύπνος. Έκανε φοβερή ζέστη, σαν να έπρόκειτο να ξεπάση καταιγίδα. Η άτμόσφαιρα ήταν πνιγερή.

Για να πάρω λίγον άέρα άνέβηκα στην ταράτσα του σπιτιού. "Ήμουν πολύ ταραγμένος, στενοχωρημένος που άφισα τον καληόν μου άφέντη παρ' όλον τον θούρδουλα που μου γάιδευε συχνά τα πλευρά.

Ένώ περπατούσα στην ταράτσα και σκεφτόμουν όλα τα ώραία πράγματα που είχα χάσει, είδα λίγο φώς που έβγαине άπό ένα παράθυρο της βιβλιοθήκης. Έπειδή ήταν άργά, μου φάνηκε λίγο παράξενο αυτό. Έπλησίασα λοιπόν και προσεπάθησα να ιδώ, άνάμεσα άπό τα παντζούρια.

Μέσα ήταν δυό άνδρες: ο Ρίτσαρντ Μήντ και ο Γουίλτον Φαίρλυ. Ο πρώ-

τος ήταν καθισμένος άπάνω εις ένα τραπέζι και κούναυσε τα πόδια. "Ήταν κατάχλωμος σαν πεθαμένος, στα μάτια του έλαμπε το μίσος και τα χείλη του είχαν μιάν έκφρασι σαρκαστική.

Εκείνη τη στιγμή έλεγε στον άλλον, που στέκονταν όρθος μπροστά στο τζάκι:

—Αν ο "Ανσελμικ" ήταν πιδ έξυπνος, δέν θα μ' άσ καλούσε και τους δυό μαζί στο σπίτι του. Έν τούτοις δέν είμαι καθόλου στενοχωρημένος που δρεθήκαμε άντιμέτωποι...

Ο άλλος άφησε μιά θλαστήμια.

—Ωραία, λοιπόν! εξακολούθησε ο Μήντ, ή φωνή του όποιου άρχισε να γίνεται άπειλητική. Τούλάχιστον θα καταλάβης ότι έχω μάτια και αυτιά και ότι ξέρω να τα χρησιμοποιήσω. Είδα λοιπόν και άκουσα παλλά για σένα!...

Ο Φαίρλυ, άνίκανος να συγκρατηθί, έφώνασε:

—Σώπα, άλιτήριε, γιατί...

Άλλά δέν μπόρεσε να συνεχίση. Ο θυμός τον έπνιγε.

Τελείωνε, λοιπόν, του είπε άπαθέστατα ο Μήντ. Είμαι περιεργός να μάθω τί σκέφτεσαι.

—Θα σε πνίξω με τα χέρια μου, αν εξακολουθήσης ν' άνακατεύεσαι στις όποθσεις μου!

Η συζήτηση ήταν αρκετά ένδιαφέρουσα. Εστάθηκα λοιπόν να την άκούσω. Μιά τρίτη φωνή είπε:

—Α, με συγχωρείτε... Δέν ήξερα πως είσατε ακόμη εδώ. Είσα φώς και...

—Καλά. Φόρμπ!... τον έσταμάτησε ο Φαίρλυ.

Και έκατάλαβα άμέσως πως ήταν ο κύριός μου, και πως οι άλλοι τον έδιωξαν με τρόπο.

Ακολούθησε σιγή. "Επειτα άκούστηκε ο Μήντ:

—Αν σ' άκουσε ο Φόρμπ θα παραξενεύτηκε λιγάκι και μπορεί να μιλήση.

Ο Φαίρλυ δέν άπάντησε και άκούθηκε μιά σιγή μεγαλύτερη άπό την πρώτη.

—Καλά θα κάνουμε να μιλήσουμε σοδάρά, είπε τέλος ο Μήντ. Και έχεις κάθε συμφέρον να φανής λογικός. Είμαι πρόθυμος να διαπραγματευθώ μαζί σου. Καμιά είκοσαριά χιλιάδες λίρες θα ήταν αρκετές για να μη μιλήσω.

—Όστε έχουμε κι' έκβιασμούς; έφώνασε ο Φαίρλυ. Δέν έπρεπε βέβαια να περιμένω τίποτε καλύτερο άπό σένα, άλλα το ποσόν είναι υπερβολικό. Είσαι λοιπόν ελεύθερος να κάμης ό,τι θέλεις.

—Είσαι θλάκας! έφώνασεν ο άλλος. Μ' αυτό που σου προτείνω θα έχης τουλάχιστον ελευθερίαν δράσεως.

—Δέν μου χρειάζεται! Για τρίτη φορά ή σιγή άπλώθηκε εκεί μέσα.

Τότε έκόλλησα το κεφάλι μου στο παράθυρο για να ιδώ τί γίνεται εκεί μέσα. Ο Μήντ έτοιμαζόταν ν' άνάψη ένα πούρο. Τήν ώρα όμως που άναβε το σπέρτο, φάνηκε πως μετάνιωσε γιατί τδσώσε άμέσως και είπε:

—Έχω μιάν ιδέα. "Αν είναι αλήθεια

αυτό που μ' άσ είπε ο "Ανσελμικ" για το πούρο που του χάρισε ο πασάς, έχω να σου προτείνω το εξής: Έγώ θα το καπνίσω αυτό το πούρο και αν πεθάνω τόσο το καλύτερο για σένα, γιατί δέν θα μάθη κανείς που έπρόκαλες την χρεωκοπία της Τραπεζής στο Μαριενμπάντ, ότι υπέβαλες ψεύτικες πιστωτικές έπιστολές σε μιά Τράπεζα της Ρώμης, ότι άντικατέστησες την διαθήκη του θείου σου Κέννεντυ και ότι έκανες χιλίες δυό άλλες άξιόπινες πράξεις. "Αν όμως δέν πεθάνω θ' αναλάβης να πληρώσης όλα μου τα χρέη και να όπογράψης ένα τσέκ. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι! άπάντησε ο Φαίρλυ. Άλλά ξέρω καλά ότι δέν θα την κάμης ποτέ αυτή τη δοκιμή.

—Νομίζεις; Πίθανόν να φοβάμαι τον θάνατο, άλλα ή θέσις μου είναι άπελπιστική, σαν τη δική σου. "Η ζωή, έτσι όπως είναι τώρα, μου είναι άυπόφορη. "Ενας άπό τους δυό μας λοιπόν πρέπει να λείψη άπ' ότη μέση, για να μπορέση ο άλλος να ζήση κάπως πιδ καλά. Τί ποσόν λοιπόν είσαι διατεθειμένος να μου δώσης, άφου πληρώσης όλα μου τα χρέη;

—Άρκούν πέντε χιλιάδες λίρες;



...Επειτα ο Φαίρλυ έσκυψε άπάνω στον σύντροφό του...

—Εστώ, άπάντησε ο άλλος.

Άμέσως τότε ο Φαίρλυ έπήδησε κάτω άπό το τραπέζι, άπομακρύνθηκε λιγάκι και ξαναγύρισε κρατώντας το περίφημο πούρο του πασά.

—Δέν πιστεύω να έχης την άπαίτησι να το καπνίσω ως το τέλος, είπε. —Όχι, βέβαια. Πέντε λεπτά είναι αρκετά, είπε ο Φαίρλυ, χωρίς σαρκασμό τώρα. Θα παρακολουθώ με το ρολόι μου.

—Καλά. Ξέρεις πόσα είναι τα χρέη μου;

—Θα τα θρούμε. —Και έχω το λόγο σου για τις πέντε χιλιάδες λίρες;

—Τόν έχεις.

—Αν ο "Ανσελμικ" μ' άσ είπε την αλήθεια, αν δηλαδή δέν πρόκειται να ξυπνήσω πιδ, θα νομίσουν πως άποκτόνησα.

—Φυσικά. Και μην ξεχνάς ότι έσύ το έπρότεινες αυτό. "Αν θέλεις μπο

ρείς να πάρης το λόγο σου πίσω. —Όχι, όχι! Καλύτερα να τελειώνουμε, Φαίρλυ.

Έκόλλησα κυριολεκτικώς το μέτωπό μου στο παράθυρο για να ιδώ τί έπρόκειτο να συμβεί. Ο Ρίτσαρντ Μήντ ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα, έσθηριξε τα πόδια του στο τραπέζι που ήταν άπέναντί του και άναψε το πούρο που γίνεται κατακόκκινη και τον καπνών ν' άνεβαίνει στο ταβάνι. "Επειτα ο Μήντ ξαπλώθηκε καλύτερα στην πολυθρόνα και άρχισε να καπνίζει ήδονικώτατα.

Εστρέψε τα νώτα στον Φαίρλυ, που είχε σταθή όρθος κοντά στο τζάκι με το χρυσό του ρολόι στο χέρι, παρατηρώντας τον καπνό που άνέβαινε άπάνω άπ' το κεφάλι του συντρόφου του. Κανείς άπό τους δυό δέν μιλούσε.

Είπε άδύνατον να περιγράψω την συγκίνησι που με είχε καταλάβει εκείνη τη στιγμή. Δέν μπορούσα ποτέ να φανταστώ πως ή ψυχραιμία των χλωμών "Άγγλων μπορεί να φθάση ως αυτό το σημείο.

Εξαφνα είδα το δεξι χέρι του καπνιστού να κρέμεται άποτόμως έξω άπ' την πολυθρόνα και το πούρο να πέφτη άπ' τα χέρια του. Το κεφάλι του έγειρε σ' ένα πλευρό και όλο του το σώμα έπήρε την άκαμψία του θανάτου.

Όταν κατάλαβε ότι κάτι το έκτακτον είχε συμβεί, ο Γουίλτον Φαίρλυ έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρός και με καταπληκτική ψυχραιμία έθήκωσε το πούρο και τδβαλε σ' ένα μετάλλινο πιάτο που ήταν άπάνω στο τραπέζι. "Επειτα έσκυψε άπάνω στον σύντροφό του.

—Μήντ! έφώνασε.

Δέν έλαβε άπάντησι, φυσικά. Έπηρε τότε μιά φορητή λάμπα και την έβαλε μπροστά στο πρόσωπο του Μήντ. Αυτό το πρόσωπο ήταν κατάχλωμο σαν πεθαμένου και τα χάρσι κτηριστικά του ήταν νεκρά.

Ο άλλος άφησε τη λάμπα, έβαλε το χέρι στο μέτωπο του νεκρού και του έπιασε τον σφυγμό.

—Όστε λοιπόν ήταν αλήθεια! τον άκουσα να μουρμουρίζει. Είπε νεκρός!...

Έμεινε σαν άπολιθωμένος για μιά στιγμή. Το γεγονός ότι έθριάμβευσε κατά του έχθρου του δέν φαινόταν να τον ένθουσιάζη τόσο πολύ. Διατηρούσε ακόμη όλην του την ψυχραιμία και βγήκε άπ' το δωμάτιο άφου έσβυσε το φώς κι' έκλεισε άπαλά την πόρτα.

Έγώ έμεινα λίγες στιγμές ακόμα καρφωμένος στη θέσι μου, προσέχοντας μην άκουστή άλλος θόρυβος. Μετά άνοιξα την μπαλκονόπορτα και έμπηκα στη βιβλιοθήκη.

Μόλις έπάτησα το πόδι μου στο χαλί άκουσα ένα στεναγμό. Τότε, χωρίς κανένα δισταγμό, έπροχώρησα προς τον τοίχο, όπου ήταν κρεμασμένα μερικά χρυσοποίκιλτα γιατάκια. Για κάθε ένδεχόμενον έπήρα ένα κι' έπλησίασα άθόρυβα στην πολυθρόνα όπου ήταν ξαπλωμένος ο

Μήντ. 'Εκείνη τη στιγμή ο άνθρωπος
εξύπνησε και το ένστικτό του θά τον
ειδοποίησε για την παρουσία μου.
γιατί του ξέφυγε μια μικρή κραυγή.
—Σούτ! του είπα σιγά. Πέθανε λοι-
πόν, αφού ήθελες να ζυγνήσεις!...
Και του έχωσα το γιατάγανι στο
στήθος προς το μέρος της καρδιάς.

Τι ώρατος που είνε σήμερα ο Βό-
σπορος! Τα γαλάζια νερά του φαί-
νονται σαν φλογισμένα και η μυρου-
διά του θυμαρίου με ζαλίζει. Πίσω
από τον μανδρότοιχον του κήπου μια
νέα τραγουδάει με την κιθάρα της.
Είμαι πολύ περίεργος να την ιδώ.
Με τόσο μελωδική φωνή η ωμορφιά
της θά είνε άπραμιλλη. 'Αλλ' ως ε-
ξακολουθώ την αφήγηση.

Γιατί τον έσκότωσα τον Ρίτσαρντ
Μήντ; 'Οχι θέβαια από αλμοθωρία.
'Αλλά επειδή είχε την θλακεία να
ζυγνήσει σε μια πολύ άκατάλληλη
στιγμή. Γιατί δεν ήταν πεθαμένος
αλλ' άπλωε λιπόθυμος. 'Η συγκίνησι
και ο φόβος ότι ο καπνός εκείνος θά
κούφερνε τον θάνατον τον έκαναν ά-
σφαλώς να χάσει τις αισθήσεις του.
ένω το πούρο ήταν έντελως ακίν-
δυνο.

'Η μοίρα θέλησε να ζυγνήσει ακρι-
βώς τη στιγμή που άπλωνα το χέρι
για να το πάρω. Και δεν ήθελα να
με ιδή κανείς, γιατί αυτό που έκανα
είχε μεγάλη σπουδαιότητα για μένα.
Είχα ακούσει να γίνεται λόγος
για τα περίφημα αυτά πούρα που ο
Μετζίτ πασάς είχε την συνήθεια να
χαρίζη στους φίλους του. Κι' εγνώ-
ριζα ακόμη ότι γελοούσε με την έρ-
μηνεία που έδιναν οι φίλοι στα λό-

για του όταν τους έδινε αυτό το δώ-
ρο. Θυμόσαστε τί τους έλεγε; «Μπο-
ρεί νάρθη μια μέρα κατά την όποιαν
η ζωή θά σου φανή μαύρη και σκο-
τεινή, έτσι που ν' μην έχεις που να
γείρεις το κεφάλι τη νύχτα».

'Αλλά ο πασάς είχε δικές του ιδέες
για τον τρόπο κατά τον οποίον μπο-
ρούν να φύγουν κάτι τέτοιες στενο-
χώριες. Και δεν ήταν της γνώμης ο-
τι ο θάνατος ήταν ο καλύτερος τρό-
πος. Κατά την γνώμη του μόνο το
χρήμα μπορούσε να μ' αφαιρέσει
κάθε στενοχώρια.

Γι' αυτό λοιπόν σε κάθε ένα από
τα πούρα που προσέφερε στους φί-
λους του εφρόντιζε να κρύψη μέσα
ένα κόσμημα άνεκτιμήτου αξίας. Αυ-
τό ακριβώς ένοούσε όταν τους έλε-
γε: «Στο δώρο αυτό θα βρης παρη-
γοριά για όλες σου τις στενοχώριες,
θεραπεία για όλες τις θλίψεις. 'Αρ-
κεί ν' ανάψης αυτό το πούρο και να
τραβήξης μερικές ρουφηξιές για να
κοιμηθείς πραγματικά την ανάπαυσι!»
Και είχε δίκιο. Μήπως το χρήμα δεν
είναι ικανό να μ'ς προμηθεύη όλες
τις άνεσεις που θέλουμε;

Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα τί συ-
νέβαινε κατόπιν. 'Εάν αυτός που έ-
παιρνε το δώρο έδυοσυχούσε κάποτε
και ήθελε να τερματίση τη ζωή του
θά κόπνιζε αυτό το πούρο με την Ι-
δέα ότι θα εύρισκε τον θάνατο. 'Αλ-
λά προς μεγάλην του έκπληξιν θά
έβλεπε να πέφτη από μέσα ένας πο-
λύτιμος λίθος που άξιζε ολόκληρη
περιουσία. Αυτό ένοούσε με την λέ-
ξη «ανάπαυσις».

'Ακριβώς λοιπόν επειδή εγνώριζα

το μυστικό αυτό, εγώ ο Χατζή Μου-
ράτ, ήθελα να πάρω το πούρο που ε-
χε μέσα τον θησαυρό. 'Ο Μήντ έκανε
την θλακεία να μη καπνίση το πούρο
ως το τέλος, άλλως θά έπεφτε από
μέσα το πολύτιμο πετράδι, με το ό-
ποιον θά μπορούσε να πληρώση όλα
του τα χρέη και να του μείνη ένα
σεβαστό ποσόν.

'Όταν έμαθα ότι ο Γουίλτον Φαίρ-
λυ είχε καταδικαστή σε ισόβια δε-
σμά με την κατηγορία ότι έσκότωσε
τον Ρίτσαρντ Μήντ, είχα φύγει από
καιρό από την ύπηρεσία του συντα-
ματάρχου 'Ανσελμινγκ και είχα έπι-
στρέψει στην πατρίδα μου.

Πολλά γεγονότα έμαρτυρούσαν έναν
τίον του, αν και εγώ δεν τον έκπι-
γόρησα καθόλου, ούτε παρουσιάστη-
κα στη δίκη. 'Αλλως τε του ήταν ά-
δύνατον να έπικαλεσθώ την ιστορία
του πούρου, γιατί εξακριβώθηκε ότι
ο Μήντ απέθανε μαχακρωμένος. Τέ-
λος η κατάθεση του οικοδεσπότη, που
είχε ακούσει ένα μέρος της συν-
ομιλίας των, ήταν άρκετά επιβαρυν-
τική γι' αυτόν και έπεισε τους ένόρ-
κους για την ένοχή του.

Τώρα είμαι πλούσιος. Το πετράδι
που βρήκα μέσα στο πούρο ήταν πά-
ρα πολύ μεγάλης αξίας και το πού-
ρησα άρκετά καλά στον Χαφίζ τον
Φαλακρό, που κάνει τον έμπορο
γουνarikών, αλλά στην πραγματικό-
τητα είνε κλεπταποδόχος. Και από το
δεύτερο αυτό επάγγελμα έχει κάμει
τεραστίαν περιουσία.

'Η άποστολή μου έτελειώσε. 'Αφη-
γήθηκα λεπτομερέστατα και με την
πιο μεγάλη ειλικρίνεια τα γεγονότα
αλλά δεν ζέρω ακόμα αν θά το στεί-
λω αυτό το γράμμα ή όχι. Στο κά-
τω-κάτω δεν έχω κανένα παράπονο
κατά του Γουίλτον Φαίρλυ και δεν
θέλω καθόλου να τον θλάψω. 'Ισως
έκει όπου βρίσκεται είνε πολύ καλύ-
τερα παρά ελεύθερος στην κοινωνία.
'Αλλά δεν θέλω να έχω τύψεις συ-
νειδήσεως και δεν μπορώ να κρίνω
εγώ για την τύχη των άλλων. Καθώς
λοιπόν τώρα είμαι πάρα πολύ πλού-
σιος, τόσο πλούσιος που να μη φοβά-
μαι ούτε την αστυνομία, νομίζω ότι
πρέπει να το στείλω αυτό το γράμ-
μα. Τέλος πάντων, θά ιδούμε...

Τί μακάριος τόπος είνε αυτός που
εδιόλεξα για να περάσω τα γεράμα-
τά μου! 'Ο ήλιος πλημμυρίζει τα
πάντα γύρω μου.

Μπροστά μου στον Βόσπορο, περ-
νάει ένα καίκι φορτωμένο φρούτα
για την αγορά και ακούω τον 'Αρ-
μένη που κάθεται στο τιμόνι να βρί-
ζη αυτούς που λάμνουν. Οι φουκαρά-
δες! βασανίζονται σαν σκλάβοι. 'Αν
βρισκόμουν άπάνω στο καίκι θά τον
έπνιγα τον 'Αρμένη!...

Μακριά, περνάει η μεγάλη βάρκα
του Σουλτάνου με τα είκοσιτέσσερα
κουπιά που ευθίζονται μαζί στο νε-
ρό σαν να τα έλαμνε ένα χέρι. 'Τα
χειλιόνια πετούν χαμηλά κι' ένα ρυ-
άκι μουρμουρίζει κάπου εκεί μέσα.

Πίσω από τον μανδρότοιχον του κή-
που μια νέα τραγουδάει με την κι-
θάρα της. Δοξασμένος ως είνε ο 'Αλ-
λάχ που μ' έκανε επί τέλους να γνω-
ρίσω την πραγματικήν εύτυχία!...

A. I. ΜΗΝΣΤΟΝ

Ένα δραματικό αμερικανικό διήγημα του ΝΑΤ ΣΑΒΕΪΤΖ



νέος, και πριν έλθω από
την Ουάλλια στο Λονδίνο.
'Ο Φίλιπς έμεινε κατάπλη-
κτος από την όμοιότητα
που είχε μαζί του. Το ίδιο
ανάστημα, τα ίδια λεπτά
και μακριά πόδια, τα ίδια
κατσαρά καλλιά και όλα
τ' άλλα χαρακτηριστικά του
προσώπου. 'Από πίσω, ή
φωτογραφία έφερε το όνο-
μα του φωτογράφου και την
διεύθυνσί του.

'Ηταν μια μικρή πόλις
στην κεντρική Ουάλλια —
πιθανόν το μέρος όπου ο
παππούς του Φίλιπς είχε ζή-
σει τα νεανικά του χρόνια.
Γι' αυτό όμως δεν μπορού-
σε να είναι βέβαιος, γιατί
ήξερε ότι ο παππούς του τα
τελευταία χρόνια της ζωής
του δεν έλιπε σε κανέναν τι-
ποτε σχετικό με το παρελ-
θόν του.

'Ο Φίλιπς εξέτασε ξανά τη
μνιαρούρα και αποφάσισε
να κάμει το ταξίδι στον τό-
πο της καταγωγής του, που
το είχε αναβάλει τόσες φο-
ρές. 'Επειτα από τρεις μέ-
ρες βρισκόταν στη Λεονάρ-
— μια μικρή παραποτάμιο
πόλι στην Κεντρική Ουάλ-
λία. 'Εκεί πληροφορήθηκε
με λύπη του ότι ο φωτο-
γράφος είχε πεθάνει πολύ
πριν από τον παππού του.

'Ο ιερέας της ένορίας ά-
κουσε τον Φίλιπς μ' ευγενι-
κό ενδιαφέρον, όταν τον έ-
πεσκέφθηκε, σίτι του για
να μάθω, δι, σχετικό με την
ιστορία της οικογενείας
του. Στην έκκλησία όμως
δεν υπήρχαν στοιχεία σχε-
τικά με την ύπαρξί και τη
δράσι του Φίλιπς Πόουους.

'Ο Φίλιπς τότε έδειξε στον
ιερέα το πρόσωπο της μι-
νιατούρας.

— Την αναγνωρίζετε; τον
ρώτησε.

— Πολύ όρατο πρόσωπο,
είπε ο αγαθός κληρικός κι'
έχαμογέλασε περίεργα. 'Ο
χι. Δεν την γνωρίζω. Θά
σας συμβούλευα όμως να
πηγαίνετε να ζητήσετε στα

χωριό Λέουλις την οικογε-
νεία... Νά σας δείξω την
τοποθεσία στο χάρτη. Είμαι
δέκα μίλια απ' εδώ. 'Ανα-
φέρετε εκεί το όνομά μου.
Θά σας υποδεχθούν και θά
σας φιλοξενήσουν καλά. 'Ο
γέρο-Χέντρς είναι σωστό
πακτορείο πληροφοριών. 'Ι-
σως εκείνος να σας βοηθή-
ση.

'Ο Φίλιπς ευχαρίστησε
τον ιερέα και τότε θυμήθη-
κε να του δείξω και την
περίεργη επιγραφή που ή-
ταν χαραγμένη στο πίσω
μέρος της πλάκας της μι-
νιατούρας.

— «Κ. 8 Π. 7»; εδιάβασε
ο κληρικός. Αυτό είναι μια
συνθηματική υπόδειξις μιας
περικοπής της Βίβλου από
το «'Ασμα 'Ασμάτων», του
Σολομώντος. Σημαίνει κε-
φάλαιον 8, παράγραφος 7.
Την θυμάμαι μάλιστα από
μνήμης: «Τα νερά δεν μπο-
ρούν να σβύσουν την αγάπη
μας, ούτε οι πλημμύρες να
την πνίξουν...»

★
'Ολη την ίδια εκείνη νύ-
χτα τα λόγια του ιερέως έ-
βούιζαν στ' αυτιά του και
δεν τον άφηναν να κοιμη-
θώ. Το άλλο πρωί σηκώθηκε
νωρίς, έτοιμάστηκε, πέρα-
σε στον ώμο του τον ταξί-
διωτικό σακκό, και πήρε
τον δρόμο που οδηγούσε
στο χωριό Λέουλις. 'Η ή-
μέρα ήταν ηλιόλουστη και
φυσούσε ελαφρά. 'Επειτα
από μισή ώρα πορεία, ή
πόλις χάθηκε πίσω του, πέ-
ρασε μια βουνοπλαγιά και
βρέθηκε σε μια χαράδρα.
'Η ώραία ήμέρα, ή αγρυ-
πία της προηγούμενης νύ-
χτας και ο σκοπός του τα-
ξιδιού του, του είχαν χαλά-
σει το κέφι, κι' ένοιωσε μια
παράξενη άδιαθεσία.

'Αφού έγευμάτισε στη
σκιά ενός πλατάνου, μετά
πλύγισε και πήρε για λί-
γη ώρα έναν βαθύ ύπνο, δ-
ταν... ένοιωσε εαφνικά κάτι
να του χαιδεύη το μάγουλο.

Κάτι ψυχρό, που τούφερε ά-
νατριχίλα: 'Ηταν ένα άπα-
λό αεράκι που σερνε μαζί
του κύματα δειχλής. Σηκώ-
θηκε πιασμένος, χωρίς να
μπορή να βρή το μονοπάτι

Οι σκύλοι
της μόδας



—Λοιπόν, Φόξ, όπως είπαμε. Κάθε
άπόγευμα στις έξη θά βγάξεις περίπατο
τον κύριο.

Οι έκτός
νόμου



—Αυτός είναι πολύ επικίνδυνος λο-
ποδύτης. Δεν σέβεται κανέναν νόμο.
Ούτε αυτόν τον νόμο της βαρύτητας!...

από την πυκνότητα της δ-
μύλης. 'Η δρατότης ήταν
ελάχιστη κι' εβάρδιζε στα
τυφλά...

Ξαφνικά, σαν να θρέθη-
κε σε άλλον κόσμο, οι α-
κτίνες του ήλιου εφώτισαν
το μέρος. Κάτω από το μο-
νοπάτι, στα πλάγια της χα-
ράδρας, ύψωνόταν μία γκρι-
ζα άγρεπαυλίσ. Και στο
κατόφλι του σπιτιού στε-
κόταν μία νέα που κύταζε
ψηλά προς το μονοπάτι.
Μόλις τόν ειδή, άρχισε να
κουνά τα χέρια της με χα-
ρά.

'Εκείνη τη στιγμή έσπασε
ένα λουρί και ο σάκκος
που είχε δεμένο στον ώμο
του έπεσε στο έδαφος και
κύλισε στην απότομη κατη-
φορία. Δεν του χρειαζόταν.
'Η προσοχή του ήταν έ-
στραμμένη στη νέα, που τον
καλούσε. 'Ηξερε ότι αυτή
ήταν η κοπέλλα της μινια-
τούρας! Τα μάτια της όμως
τώρα δεν ήταν τρομαγμένα,
αλλά χαρούμενα, σαν τα
μάτια μιας νέας που συναν-
τά τον αγαπημένο της. Βρέ-
θηκε στην άγκαλιά του και
την έσφιξε με δύναμη.

Πόσο διήρκεσε αυτός ο
έναγκαλισμός δεν το ήξερε.
Ξάφνου, ένας ήχος κατα-
θρόνιος και απειλητικός ήρ-
θε να ταραξεί την ευδαιμο-
νία τους. Κύτταξαν ψηλά
απ' εκεί που άρχιζε η χα-
ράδρα, ανάμεσα στα δύο
θουνά, και είδαν με τρόμο
έναν τεράστιο όγκο νερού
να έρχεται κατ' έπάνω τους
μ' έναν φοβερό θρυχηθμό.

'Η νέα άφησε μία σπαρα-
κτική κραυγή. 'Εσπρωξε
τόν Φίλιπς από την άγκα-
λιά της και του έκαμε νόη-
μα να φύγει — να τρέξει
προς το μονοπάτι. 'Εκείνος
δοκίμασε να την παρασύρει
μαζί του, αλλ' η νέα αντι-
στεκόταν, ενώ συγχρόνως
τόν έσπρωχνε να φύγει. Κα-
τόπιν, το νερό τους έπλά-
κωσε, τούς παρέσυρε, τούς
έστρωβίλισε...

*
'Όταν ο Φίλιπς συνήλθε
έτριψε τα μάτια του... 'Η
ανταύγεια των άκτίνων του
ήλιου έπάνω στο ρυάκι που
κυλούσε μπροστά στα πόδια
του, τον έμπόδιζε να δει.
'Όταν, για μία στιγμή, αν-
τελήφθη τη νέα που στεκό-
ταν από πάνω του. Κάτι θυ-
μήθηκε άμέσως, και ξαφνι-
κά πετάχθηκε όρθιος και
την έπιασε από το χέρι.

— Είσαι σώα! της φώνα-
ξε με χαρά. Νόμισα ότι εί-
χες πνιγεί!

— Δεν βλέπω το λόγο για-
τί να μην είμαι σώα! το
είπε μ' ένα γοητευτικό κού-
νημα του κεφαλιού. Σας
κότταξα που κοιμώσαστε έ-
δω και όνειρευόσαστε...
Φοβάμαι ότι ακόμα δεν έ-

χετε ξυπνήσει.

— 'Αλλά... άγρεπαυλίσ...
ή πλημμύρα... 'Εσείς! έ-
τραύλισε ο Φίλιπς.
Κατόπιν εκύτταξε με α-
νήσυχο θέλημα ένα-γύρω το
περιβάλλον. Παρατήρησε
την γνωστή όμορφη του
προσώπου της, και σιγά-
σιγά άντελήφθη, ότι η κόρη
της άγρεπαυλίσ, των τα-
ραγμένων όνειρων του ή-
ταν... μία όπτασία, ο δι-
χλώδης πρόδρομος αυτής
της ζωντανής και χαριτω-
μένης κοπέλλας που έστεκε
μπροστά του.

— Συγγνώμη, της είπε,
αφήνοντας το χέρι του να
πέσει. 'Όνειρευόμουν και ί-
σως να σάς τρώμαξα. Θα
μπορέσετε να μου πείτε πό-
σο απέχει ακόμη απ' έδω το
χωριό Λέουλις. 'Εχω μία
σύσταση από τον ιερέα του
Λενφίερ για τον μίστερ
Χέντρς.

— 'Εγώ είμαι ο Γκούιν
Χέντρς, του είπε. Διηγηθή-
τε μου καλύτερα για τ' ό-
νειρό σας! Γιατί με νομίσα-
τε ως γνωστό σας πρόσω-
πο;

Τόν επρόσχε έχοντας το
χέρι στο στήθος της. Μόνο
ή αναπνοή της επρόδιδε το
μέγεθος της συγκινήσεως
που δοκίμαζε από την εξι-
στόρησι του Φίλιπς. Κι' όταν
της έδειξε την μινιατούρα
και της μίλησε για τον παπ-
πού του, η νέα τόν κύταξε
μ' έναν παράξενο θαυμασμό
στα γαλανά της μάτια.

— Ξέρω ποιά ήταν, του
είπε σιγά και δειλά. Κατοι-
κούσε σ' ένα σπίτι που έχει
καλυφθεί τώρα απ' αυτά τα
νερά. Είχε έρθει ο άγαπη-



ΣΟ ΚΟΥΡΕΙΟ
Ο κοουρέας: — Ξύρισμα και μαλλιά;
Ο πελάτης: — Κάντε μου μόνο ξύρισμα και τα
μαλλιά σας τα στέλνω άφρότερα...

μένος της να την πάρη μα-
κρύν, για να παντρευτούν.
Κάποιος άλλος όμως ήταν
έρωτευμένος τρελλά μαζί
της, αλλ' όταν εκείνη απέ-
κρουσε τόν έρωτά του, η α-
γάπη του μετεβλήθη σε μί-
σος και για τούς δύο. 'Ε-
πληροφορήθηκε την επική-
μενη άσπαγωγή της από τόν
αγαπημένο της και επάνω
στην τρέλλα του κατέστρε-
ψε με δυναμίτη το μικρό
φράγμα της χαράδρας που
βρισκόταν επάνω από την
άγρεπαυλί της. Το νερό
παρέσυρε το σπίτι μαζί με
αυτήν την ίδια που θρικό-
σαν μέσα, και όταν ο αγα-
πημένος της ήρθε να την
πάρη, στη θέση του σπιτιού
ήρθε ένας χείμαρρος.

— Το όνομά της; ρώτησε ο
Φίλιπς με κομμένη την ανά-
πνοή.

— Λεγόταν Γκούιν Χέντρς,
του άφητησε η νέα κυτά-
ζοντας τον στα μάτια. 'Η-
ταν της γιαγιάς μου ή δι-
δυμη αδελφή. 'Ο αγαπημέ-
νος της ήταν ο Φίλιπς
Πόουις... Λένε ότι το πλη-
γμα αυτό έκλονισε την καρ-
διά του Φίλιπς και από τό-
τε κανείς πιά δεν έμαθε τί
απέμεινε.

— Κι' 'Εγώ επίσης είμαι ο
Φίλιπς Πόουις, της είπε με
τρέμοντα χείλη ο νέος. Τώ-
ρα καταλαβαίνω γιατί πα-
ρουσιάζόταν στα όνειρά μου
και μ' έφερε έδω. 'Ισως
για ν' αντικρύσω εκείνο που
τά νερά δεν μπορούν να
σβύσουν και να πνίξουν:
την αγάπη... 'Εσένα, αγα-
πημένη μου Γκούιν!

NAT SÁBE:1TZ

A. O. Δ. O.

ΗΧΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΙ

Σ Ε όλους μας είναι γνω-
στά τ' αποτελέσματα
των ήχων που ακούμε.
Οι έπιστήμονες όμως έχουν
ανάκαλύψει και τ' αποτελέ-
σματα που προκαλούν στους
ζωντανούς οργανισμούς και
οι ήχοι που δεν ακούγονται.

Για έναν ύγινη νέο, όταν ο
άέρας δονείται 30—20 χιλιά-
δες φορές το δευτερόλεπτο,
ή δονήσεις αυτή μεταβιβά-
ζεται στ' αυτιά του ως ήχος
και τόν ακούει. 'Όταν όμως
οι δονήσεις γίνονται ταχύ-
τερα, ο ήχος θαυμασίως αλ-
ξάνει σε θολή και τελικώς
δεν ακούγεται. Στην περι-
πτωση αυτή τα ήχητικά κύ-
ματα αποκτούν νέες ιδιότη-
τες ή σπουδαιότερη από τις
όποιες είναι ότι αποκτούν
περισσότερη ενέργεια από
πρίν.

Το γεγονός αυτό παρατη-
ρήθηκε έδω και λίγο καιρό
στα Ναυτικά 'Εργαστήρια
της Τουλάν, όπου ο καθη-
γητής Λαγκεβέν απέδειξε
ότι οι δονήσεις που υπερβαί-
νουν κατά δευτερόλεπτο,
τόν παραπάνω αριθμό που
αναφέραμε, προκαλούν πα-
ράλυσι στα ψάρια!

'Ο καθηγητής Λαγκεβέν
είναι αυθεντία στις μελέτες
των υπερηχοηχητικών αυτών
κυμάτων, και οι μελέτες
του έχουν οδηγήσει στον
τρόπο με τον οποίον μπο-
ρούμε να χρησιμοποιήσουμε
αυτά τα ταχέα κύματα για
να τηλεφωνούμε και να ση-
ματοδοτούμε κάτω από το
νερό.

Οι έρευνες αυτές έχουν
προχωρήσει αρκετά. Διάφο-
ρα πειράματα τα οποία έ-
γιναν σε ώρισμα μικρό-
ζωα και έντομα εις τόν όρ-
γανισμόν των οποίων διοχέ-
τευσαν ανάλογες ήχητικές
δονήσεις, απέδειξαν ότι έ-
χουν και θεραπευτική επί-
δραση.

'Αντιθέτως αν το πέρας
σας συνεχισθή επί μερικά
λεπτά με ισχυρά κύματα,
στην αρχή τα έντομα αυτά
μένουν άναίσθητα και στο
τέλος φοβούν. Βατράχοι οι
οποίοι εξετάσθηκαν ύστερα
από τόν θάνατό τους και φυ-
σικά μετά την έκτέλεσι του
έν λόγφ πειράματος, απο-
δείχθηκε ότι οι ίνες των νέρ-
ων τους είχαν σχισθή και
άκρωτηριασθή χωρίς να πα-
ρουσιάζουν κανένα άλλο
τραύμα στο σώμα τους.

Φαίνεται ότι οι ήχητικές
αυτές δονήσεις προκαλούν
ισχυρές επιδράσεις σε ζων-
τανους οργανισμούς και
μπορούν να χρησιμοποιη-
θούν για τη θεραπεία όρι-
σμένων άσθενειών.

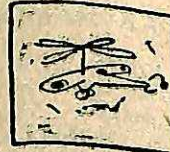


ΠΟΥ ακριβώς βρίσκονται οι Ιαπωνι-
κές ζώνες αλείας του Σολωμού :

Οι Ιαπωνικές ζώνες
βρίσκονται (κατά ένα
μέρος) κατά μήκος
των άκτων της Κορέας
το μεγαλύτερο όμως
μέρος των Ιαπωνικών
σολωμών συλλαμβάνε-
ται προς τα παράλια της 'Αλάσκας.
Έξω από τα αμερικανικά χωρικά ύ-
δατα.



ΠΟΙΟΣ είναι ο έφευρέτης του γνω-
στού έναερίου μηχανήματος που
ονομάζεται «αυτόγυρον» :



'Η έφευρεσις του αυτό
γύρου όφειλεται στον
Ισπανόν μηχανικόν Λά
Τσιέρβα, ενός εκ των
πρωτοπόρων της κατα-
κτήσεως του άέρος, ο
οποίος έφονεύθη πρό
έτων από αεροπορικό δυστύχημα κα-
τά την διάρκειαν ενός ταξιδιού, όπου
δεν ήταν παρά άπλως επιβάτης.

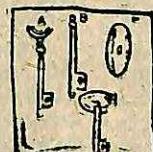
ΠΩΣ γίνεται η σύγχρονος καταμέ-
τρησις του βάθους των θαλασσών;

'Η καταμέτρησις του
βάθους των θαλασσών
γίνεται με τούς «υπερ-
ήχους», οι οποίοι δεν
συλλαμβάνονται από
το αυτί μας, λόγω του
ότι έχουν «συχνότητα»
από 50 έως 200 χιλιάδες παλμών κα-
τά δευτερόλεπτον και οι οποίοι παρά-
γονται από ειδικά ηλεκτρικά μηχανή-
ματα με έλάσματα από κουάρκιον.
Για την καταμέτρησι, λοιπόν, του βυ-
θού των θαλασσών, χρησιμοποιούνται
προβολείς υπερήχων, οι οποίοι απο-
στέλλουν τας δέσμας των σχεδόν ο-
πως και οι προβολείς του φωτός. Οι
υπερήχοι διαδίδονται, ως γνωστόν,
μέσα στη θάλασσα, με ταχύτητα 1480
μέτρων κατά δευτερόλεπτον. Για να
εξακριβωθή λοιπόν ποιά είναι το βάθος
του νερού στο οποίο βρίσκεται ένα
πλοίο, αποστέλλουν απ' αυτό μίαν δέ-
σμη υπερήχων, διά του ειδικού προ-
βολέως, οι οποίοι φθάνουν ως τόν πυ-
θμένα και επανέρχονται εκ νέου στο
πλοίο όπου συλλαμβάνονται με ειδι-
κά ακουστικά.

'Εάν λοιπόν π. χ. από της στιγμής
που απέσταλη ο υπερήχος ως τη στι-
γή που συνελήφθη εκ νέου ή ήχφ

του, έχει περάσει ένα δευτερόλεπτο,
αυτό σημαίνει ότι το βάθος της θαλάσ-
σης είναι 740 μέτρα κάτω από το πλοίο
(έφ' όσον το κύμα που έκαμε την δια-
δρομή αυτή μετ' επιστροφής q' ένα
δευτερόλεπτο διατρέχει 1.400 μέτρα
κατά το διάστημα αυτό).

ΠΩΣ επιδιορθώνεται ένα σπασμένο
κλειδί :



'Εάν κατά τόχην σπά-
ση ο κρίκος ενός κλει-
διού το ντουλαπιό-
σας ή ολουθήποτε άλ-
λου επίπλου, ιδού πώς
μπορείτε να το επιδι-
ορθώσετε ταχύτητα με

νοι σας! Λιμάρετα κατ' αρχήν εκείνα
που απέμεινε από τόν κρίκον, εις τρό-
πον ώστε να μην απομείνη παρά η ρι-
ζα του κλειδιού (Σχ. Α και Β). Πά-
ρετε μετά ένα μικρό κομμάτι σκλη-
ρού εύλου, δρυός ή οξύς και στρυγ-
γυλίστε το με την ίδια λιμα σε σχήμα
έληος. (Σχ. Γ). Κάμπετε μετά μία τρυ-
πίσσα στη μέση του εύλου, διαμέτρου
ελαφρώς μικρότερης εκείνης του κλει-
διού και μετά θάλατε μέσα σ' αυτήν
τη ρίζα του κλειδιού, θιδοπά. Για να
γαλιτέρα στερεότητα, θάλατε προη-
γουμένως μέσα στην τρυπίσσα λίγη
γόμμα.

ΠΟΤΕ και από ποιόν άνεκαλύφθη
άλεξικέραυνος :

καλύφθη από τόν έζο-
χον 'Αμερικανό πολλή
Βενιαμίν Φραγκλίν, ο
οποίος υπήρξεν επίσης
μεγάλος δημοσιογρά-
φος. 'Ο Φραγκλίνος
παράλληλα προς το δημοσιογραφικόν
του επάγγελμα έδειξε μεγάλο ενδια-
φέρον στα ηλεκτρικά φαινόμενα, κι'
έτσι το 1747 άνεκάλυψε το άλεξικε-
ραυνον. Χάρis στην έφευρεσί του αλ-
τήν εξέλεγη άμέσως μέλος της Βασιλι-
κής 'Εταιρίας του Λονδίνου και της
'Ακαδημίας των 'Επιστημών των Πα-
ρισίων.

ΠΟΣΑ μουσικά όργανα κατασκευάσ-
αν όλφ Ιδιοχείρως ο περίφημος κα-
τασκευαστής έγχόρδων όργάνων
Στραντιβάριους :

Υπολογίζεται ότι ή ου-
νολική παραγωγή του
διασήμου κατασκευα-
στού έγχόρδων όργα-
νων Στραντιβάριους
άνέρχεται σε 1.536 βιο-
λιά, 80 βιολοντσέλλα
και 20 θιόλες. 'Η πιο παραγωγική έ-
ποχή του μάτρ αυτού της κατασκευ-
ής έγχόρδων όργάνων υπήρξε ή από
του 1685 μέχρις 1728, όποτε και κα-
τασκευάσε 826 όργανα. 'Η τιμή πολλή-
τως των έκφυανέτω μεταξυ 350 και
1000 φράγκων. Κατά τούς ύπολογι-
σμούς των ειδικών, σώζονται ακόμη
ως σήμερα 600 άληθινά Στραντιβάρι-
ους.



ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ: 575 χιλιόμετρα
314 μ. την ώρα, με την ειδική αυ-
τοκινητοβολίδα «Θάντερμπολτ» του
'Αγγλου Τζώρτζ 'Εύτον. Το ρεκόρ
αυτό το πέτυχε ο 'Εύτον τόν πε-
ρασμένο Σεπτέμβριο μετά από μίαν
σκληρή μονομαχία με τόν Τζόν
Κόμπ, ο οποίος άνεβίβασε το ρεκόρ
από τα 556 στα 563 μόνον χιλιό-
μετρα. 'Ο Τζόν Κόμπ όμως όχι μόνον
δεν παρέδέχθη την ήττα του, αλλά
και έδήλωσε ότι συντόμως θα έπα-
ναλάβη τόν άγώνα, για ν' αφαιρέ-
ση από τόν 'Εύτον τόν τίτλο του
«Ταχύτερου ανθρώπου του κόσμου».

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΘΕΡΜΑΣΤΗΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΣΕ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΗΝ. — Ο ΑΣΣΟΣ ΤΟΥ ΡΕ-
ΠΟΡΤΑΖ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ. —
ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ. — Η ΜΕΓΑΛΥ-
ΤΕΡΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ.

Θά ξέρετε, βέβαια, ότι οι δημοσιογράφοι, προκειμένου να εξασφαλίσουν μίαν είδησι στην εφημερίδα τους, δεν λογαριάζουν ούτε κόπους ούτε έξοδα. Κάποτε, μάλιστα, η προσπάθεια αυτή γίνεται πραγματικός αθλος, όπως μαρτυρούν μερικά παραδείγματα, που έχουμε κλασικά στην ιστορίαν της παγκοσμίου δημοσιογραφίας.

Στά 1851 στο κακουργιο δικεϊον του Μόνς, στο Βέλγιο, δικάζονταν μιά πολύ σπουδαία υπόθεσις κατασκοπείας. Η απόφασις επρόκειτο να έκδοθῃ ἀργά τῇ νύχτῃ. Καί ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη τηλεγράφος μεταξὺ Μόνς καὶ Βρυξελλῶν, ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς ἐφημερίδος «Ανεξάρτητος» ἐσκέφθηκε νὰ νοικιάσῃ ὁλόκληρη ἀμαξοστοιχίαν γιὰ νὰ μεταφέρῃ στὴν πρωτεύουσά αὐτὴν καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ.

Ὅλες οἱ προετοιμασίαις ἔγιναν φυσικὰ μὲ ἀπόλυτην μυστικότητά, πράγμα διὸς ποὺ δὲν ἐμπόδιζε ἕναν ἄλλον δημοσιογράφο ἀνταποκριτὴν τῆς «Ἡχὸς τῶν Βρυξελλῶν», νὰ μάθῃ ὅλα τὰ καθέκαστα. Καὶ τί νομίζετε ὅτι ἔκαμε; Ἐγραψε βιαστικὰ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης μὲ τὴν ἀπόφασιν, καὶ ἔδωκε τὰ χειρόγραφα μὲ ἕνα γενναῖο πούριμπου-άρ στὸν θερμαστὴ τοῦ τραίνου, γιὰ νὰ τὰ παραδώσῃ στὸν ἀρχισυντάκτη τῆς ἐφημερίδος τοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ στὴν πρωτεύουσα.

Τὴν ἐπομένη, βγῆκαν φυσικὰ καὶ οἱ δύο ἐφημερίδες μὲ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης καὶ τὴν ἀπόφασιν. Ἡ «Ἡχὸς» ὅμως εἶχε τὴν κακεντρέχειαν νὰ προσθέσῃ στὴν ἀρχὴ καὶ τὴν φράσιν: «Εἰδικὴ ὑπηρεσία τοῦ «Ανεξαρτήτου», γιὰ νὰ εἰρυνεύθῃ τὸν συνάδελφον ποὺ τὴν εἶχε πάθει, νομίζοντας ὅτι εἶχε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς περιγραφῆς.

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ
«ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ»

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς μεγάλους τέρους ἄσους τοῦ ρεπορτάζ ἦταν ὁ βοηθὸς δημοσιογράφος Ὁπερ Μπλόβιτς, ποὺ ἐξῆσε κατὰ τὰ

τέλη τοῦ περασμένου αἰ-
ῶνος καὶ ἀπέκτησε πολὺ με-
γάλη φήμη.

Νέος, ἔκανε μιά ζωὴ πολὺ περιπετειώδη. Ὡς τὰ 1859, ποὺ ἀρχίσεν τὸ δημοσιογραφικὸ τοῦ σταδίου στὴ Μασσαλία. Μετὰ μιά δεκαετίαν τὸ ὄνομά του ἀρχίσει νὰ γίνεταί διάσημο, ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἐκλογικὸ ἀγῶνα ποὺ ἔκανε ὑπὲρ τοῦ Λέοντος Γαμβέττα. Καὶ ἴσως, ἂν δὲν ἦταν ὁ Μπλόβιτς, ὁ Γαμβέττας δὲν θὰ ἔβγαίνει βουλευτὴς τῆς Μασσαλίας καὶ τῶν Παρισίων.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας ὁ Ὁπερ Μπλόβιτς ἀπέκτησε τὴν γαλλικὴν ἰθαγένειαν καὶ ἔγινε στενὸς φίλος τοῦ Θιέρσου. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κοιμούνας τὸν καλοῦσε συχνὰ στὰς Βερσαλλίας καὶ τοῦ ζητοῦσε τὴ συμβουλὴν τοῦ γιὰ χιλιά δύο ζητήματα.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ Μπλόβιτς ἔγινε ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάιμς» στὸ Παρίσι. Τότε ἀκριβῶς ἔδειξε ὅλες τὰς καταπληκτικὰς ἱκανότητάς μὲ τίς ὁποῖες ἦταν προικισμένος, καὶ ἀπέκτησε πολὺ δικαίως τὸν τίτλον τοῦ «Ἰδρυτοῦ τῆς συνεντεύξεως». Ἦταν ὁ πρῶτος δημοσιογράφος ποὺ ἔφηρε συνεντεύξεις ἀπὸ διαφόρους προσωπικότητες, ὅπως ὁ Πάπας Λέων ΙΓ', ὁ Ναπολεὼν Γ', ὁ Σουλτάνος Ἀβδούλ Χαμίτ Β', καὶ ὁ Ἰσπανὸς Βασιλεὺς Ἀλφόνσος ΙΒ'.

Ὅταν ἔγινε τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου, ὁ Βίσαρ, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ, τοῦ ἔδωκε μιά συνέντευξιν ποὺ ἐκράτησε πέντε ὥρες. Καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1878, ἐνῶ στὸ Βερολῖνον ἐξακολουθοῦσαν αἱ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν Δυνάμεων, ὁ Ὁπερ κατάρθωνε καθημερινῶς νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ πρακτικὰ γιὰ τὴν ἐφημερίδα του, ἂν καὶ οἱ συνεντεύξεις ἦσαν μυστικῆς.

Ἐγινε σκάνδαλον φυσικὰ, ἀφοῦ κανένας ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Συνεδρίου δὲν ἔλεγε τὸ συνέντευξιν τοῦ δημοσιογράφου. Πῶς τὰ μάθαινε ὁ Μπλόβιτς ὡς τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια; Μυστήριον!

Ἐπενέβη καὶ ἡ ἀστυνομία, τὸν παρηκολούθησε, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε οὔτε μιὰ φορὰ νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὴ ἐπαφὴν μὲ τοὺς διπλωμάτας. Καὶ ὅμως οἱ «Τάιμς» ἐξακολουθοῦσαν νὰ δημοσιεύουν τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων.

Μόνον ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἀπεκαλύφθη τὸ μυστήριον. Ὁ Μπλόβιτς εἶχε δωροδοκῆσαι ἕνα γραμματεῖα τοῦ Συνεδρίου, ποὺ τοῦ ἔδιδε τὰ πρακτικὰ κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον. Ἐτρώγαν στὸ ἴδιον ἐστιατόριον καὶ φοροῦσαν τὰ ἴδια ἀκριβῶς καπέλλα. Ὅταν ἐφευγε ὁ Μπλόβιτς ἔπαιρνε τὸ καπέλλο τοῦ γραμματέως, ὁποῦ ἔβρισκε τὰ πρακτικὰ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔβρισκε ἕνα χαρτονόμισμα.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

Μετὰ τὴν σύναψιν τῆς συνθήκης, ὁ Μπλόβιτς προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ τὸ κείμενον πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους τοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωνε. Τοῦ κάκου ἰκέτευε τὸν πρίγκηπα Χόνελο, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἀσυγκίνητος, γιὰτι ἀπὸ τὴν συνθήκην ἔλειπαν ἀκόμη τρεῖς ὑπογραφές.

Ἀλλὰ ὁ δημοσιογράφος δὲν ἀπελπίστηκε. Ἐπείσε τὸν πρίγκηπα νὰ τοῦ τῇ διαβάσιν μόνον. Καὶ κατὰ τὴν ἐκράτησε τὸ κείμενον τοῦ ὁλόκληρου. Ἐναύλωσε ἕνα εἰδικὸν τραῖνον γιὰ τὰς Βρυξελλὰς καὶ καθ' ὁδὸν ὑπαγόρευσε στὸν γραμματεῖα τοῦ ὅλην τὴν συνθήκην, ὡς τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Τὴν ἰδίαν νύχταν μετέδωσε τηλεγραφικῶς τὸ κείμενον ἀπὸ τὰς Βρυξελλὰς στὴν ἐφημερίδα του.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ

Ἐνὰς ἄλλος δημοσιογράφος μὲ καταπληκτικὴν μνήμην ἦταν ὁ Ζάν Μπονεφόν. Ἀλλὰ ἦταν καὶ φαρτέρ. Καὶ ὑπάρχει τὸ ἐξῆς σχετικὸ ἀνέκδοτον.

Μιά μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ φίλους τοῦ, ὁ Μπονεφόν προσπαθοῦσε νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι κανένας ἄλλος στὸν κόσμον δὲν ἔχει μνήμην σὺν τῇ δικῇ του.

Ἡ μνήμη μου εἶναι θεῖον δῶρον, τοὺς ἔλεγε. Θυμᾶμαι τὰ πάντα, ὡς τὴν παραμικρὴν λεπτομέρεια. Ἔστω καὶ ἂν περάσουν χρόνια πολλὰ. Θυμᾶμαι τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐγνώρισα. Ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, καθὼς καὶ ἐκεῖνων γιὰ τοὺς ὁποῖους ἄκουσα νὰ γίνεταί λόγος. Σ' ὅλο τὸν κόσμον εἰμαστε δύο μόνον ποὺ ἔχομε τέτοια μνήμην. Ἐγὼ καὶ ὁ... ὁ... νὰ πάρ' ὁ διάβολος! πῶς λέγεται ὁ ἄλ-

λος;...

Στά 1888, ἐπῆγε στὸ Βερολῖνον γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Γ'. Στὴν ἐκκλησίαν εἶχαν παραχωρήσει στοὺς δημοσιογράφους μιὰ γωνίαν τῆς ἐξέδρας, ἀπ' ὅπου ἦταν ἀδύνατον νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Ὁ Μπονεφόν τὸ κατάλαβε ἐγκαίρως αὐτὸ καὶ σκέφθηκε νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα τέχνασμα.

Τὴν ὥραν ποὺ ἀρχίσαν νὰ ἔρχωνται οἱ ἐπίσημοι, παρυσιάζεται καὶ ὁ Μπονεφόν στὴν ἐκκλησίαν μὲ πένθιμο κοστούμι καὶ τὰ διάσημα τῶν ἱπποτῶν τῆς Μάλτας στὸ στήθος. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας βλέποντας τὰ παράσημα, τὸν πέρασε γιὰ κάποια προσωπικότητα καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ περάσῃ.

Ἔτσι ὁ Μπονεφόν, ποὺ εἶχε νοικιάσει τὸ κοστούμι καὶ τὰ παράσημα, παρακολούθησε μὲ ἄνεσιν ὅλην τὴν τελετὴν ἀπὸ τὴν ἐξέδραν ἐπισήμων, ἐνῶ οἱ συνάδελφοί του λυσοῦσαν ἀπὸ τὴ ζήλεια τοὺς.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Στά 1917, ὁ βασιλεὺς Νικήτας τοῦ Μαυροβουνίου ἐπῆγε στὸ Βερολῖνον. Τὸ βασιλικὸν τραῖνον ἐπρόκειτο νὰ σταθμεύσῃ στὰ σύνορα καὶ ἐκεῖ μαζεύτηκαν οἱ ἀπεσταλμένοι μερικῶν ἐφημερίδων τοῦ Βερολίνου. Μαζί τοὺς ἦταν τότε καὶ ὁ διάσημος Σβέρινερ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους δημοσιογράφους τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Νικήτας τοὺς ἐδέχθη ὅλους, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Καὶ ὁ Σβέρινερ, τυχαίως, ἦ ἐπίτηδες, ἐβένε τελευταῖος.

Θά ξέρετε ἴσως ὅτι ὁ Νικήτας Πέτροβιτς ἔγρφε στίχους, καὶ τοῦ ἄρρεσε νὰ συζητῇ γιὰ λογοτεχνίαν. Ὁ Σβέρινερ, λοιπόν, σκέφθηκε ἀμέσως νὰ ἐκμεταλλεύθῃ τὴν βασιλικὴν αὐτὴ ἀδυναμίαν καὶ ἀρχίσει νὰ μιλήσῃ γιὰ ποιήματα. Ἀλλὰ ποὺ δὲν ἤθελε ὁ βασιλεὺς.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως πέρασε ἡ ὥρα καὶ τὸ τραῖνον ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Ὁ ὑπασιστής ἔκανε νόημα τοῦ δημοσιογράφου, ἐβγαλε κατ' ἐπανάληψιν τὸ ρολόϊ του, τοῦ τὸ ἔδειξε πῶς ἀπ' τὴς πλάτης τοῦ βασιλέως, ἀλλ' αὐτὸς τίποτε. Ἡ συζήτησις ἐξακολούρουσε.

Ἐπὶ τέλους, τὸ τραῖνον ἐκίνησε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν θὰ σταματοῦσε παρὰ στὸ Βερολῖνον, ὁ Σβέρινερ κατάρθωνε νὰ πάρῃ τὴν καλύτερην συνέντευξιν ἀπὸ ὅσας ἔπληρε ποτὲ ἕνας δημοσιογράφος ἀπὸ ἕναν βασιλέα.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ



Αισθηματικὴ νουβέλλα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας

Τὸ διπλὸ
δοχτυλίδι

Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ σὰς ζητεῖ, ἀδελφὴ Σέλτον, εἰπε ἡ ἀδελφὴ Βαίρη ἀνοίγοντας τὴν πόρταν.
Ἡ Τζαίνι Σέλτον ἀκούοντας τὸ ὄνομα τῆς ἔκανε μιὰ ἀπότομην στροφὴν καὶ στάθηκε μὲ τὰ νῶτα πρὸς τ' ἀνοικτὸ κομμὸν τῆς σὺν νάθελε κατὶ νὰ κρύψῃ.
—Μπα! ὅλαγε κανεῖς, Νάν; πῶς κατὶ μυστικὸν κάνατε καὶ σὰς διέκοψαν, εἶπε γελῶντας ἡ ἀδελφὴ Βαίρη.
—Κάνεις λάθος, ἀπῆντησε ἡ Νάν χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σαλέψῃ ἀπ' ἐμπρὸς ἀπ' τ' ἀνοικτὰ συρτάκια. Τί με θέλει ἡ διευθύντρια; Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε περιέργως: τὸ ταραγμένον ὄψος τῆς νέας.

τὸ χλωμό της πρόσωπον, τὰ δάκρυα ποὺ ἔλαμπαν στὶς ἄκρας τῶν μακρῶν βλεφαρίδων της δὲν διέφυγαν τὴν προσοχὴ τῆς ἀδελφῆς Βαίρη.
—Ἐχεις τίποτε, Νάν; τὴν ρώτησε μαλακὰ. Θέλεις νὰ σὲ βοηθῶ;
—Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω τίποτε, ἀποκρίθηκε ἡ νέα ἀποφεύγοντας νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα της. Εἶμαι ἀπλῶς ἐκνευρισμένη. Κουράσθηκα λίγο. Μὰ στ' ἀλήθειαν, με ζητεῖ ἡ διευθύντρια; Δὲν ἔχω κάμει τίποτε καὶ σήμερον εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἐξέδοσ μου.
—Τὸ ξέρω πῶς ἔχεις ἐξοδα, ἀλλὰ ἡ ἀδελφὴ Στάφ εἶχε μιὰ αἰφνιδια καὶ σκοληροειδίτιδος, καὶ δύο ἄλλες ἀδελφές μᾶς

49

Στο φαρμακείο του Δρος Πόρρε

ΔΟΚΤΩΡ Μέλντρουμ είχε φύγει για καμιά δεκαριά μέρες κι' ο αντικαταστάτης του ήταν ένας νεαρός γιατρός που η "Ηθη" σκέφθηκε ότι μπορούσε εύκολα να τον χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς της.

—Τώρα πιά, της είπε ο νεαρός δρ. Πόρρετ, είναι καιρός να θυγίστε λίγο έξω.

—Πού να πάω; είπε άκεφα η "Ηθη".

—Γιατί δεν πάτε με τ' αυτοκίνητο να πάρετε το τσάι σε μιὰς φίλης σας;

—Ω! αν θέλετε να με προσκαλέσετε μιὰ μέρα, θάρθω εύχαριςτος.

Ο νεαρός κολακεύτηκε.

—Αυτό με τιμά, είπε ζωηρά. Θα σας περιμένω όπότεν θέλετε.

Η "Ηθη" τούρριξε ένα μακρύ, έκφραστικό βλέμμα.

—Καλά, θάρθω αύριο, τοπτε.

Την άλλη μέρα η "Ηθη", την ώρα που είχαν συμφωνήσει, έφθασε στο σπίτι του γιατρού κι' ο Τζών Πόρρετ ήθελε να την υποδεχθί με χαρά. Πήραν το τσάι στον κήπο και έπειτα η "Ηθη" εξεδήλωσε την επιθυμία να επισκεφθί την κλινική και το εργαστήριό του.

—Δεν έχετε πόσο μ' ενδιαφέρουν τα φάρμακα, είπε.

Ο νέος δεν έφερε αντίρρηση και σε δυο λεπτά η "Ηθη" και εκείνος βρισκόταν στο ιατρείο.

—Έχετε εδώ δηλητήρια που θα μπορούσαν να εξολοθρεύσουν ένα ολόκληρο στράτευμα, είπε η κυρία Βάιμπαρ κυττάζοντας τα ντουλάπια με τα φάρμακα.

—Ναι, είναι αλήθεια, πώς τα περισσότερα φάρμακα είναι συγγενώς και δηλητήρια. Να, αυτό εδώ, η Χενολίν, ενώ είναι εξαιρετο δυναμωτικό όταν λαμβάνεται σε δόσι ενός κουφέτου, προκαλεί σοβαρά συμπτώματα δηλητηρίασεως όταν πάρη κανείς δύο, και μπορεί να σκοτώση άνθρωπο αν κατά τύχην πάρη τρία.

—Ποράξενo φάρμακο, είπε η νέα.

Ξαφνικά φάνηκε πως θυμήθηκε κάτι.

—Αχ! έχασα το τσαντάκι μου τιν κήπο... Έχετε την καλωσύνη να μου το φέρετε, γιατί είμαι πολύ κουρασμένη.

—Ευχαρίσως. Καθήστε, πρόσθεσε, δείχνοντάς της μιὰ πολυθρόνα.

Μόλις ο γιατρός θήκε από το δωμάτιο, η "Ηθη" πετάχτηκε όρθη και ανοίγοντας αόρυθα το ντουλάκι με τα φάρμακα, πήρε ένα σωληνάριο Χενολίν, και το έκρυψε μέσ' στο μανίκι της ενώ ένα σατανικό μειδίαμα φάνηκε μιὰ στιγμή στα χείλη της.

Όταν η σύζυγος

μισεί...

Δρ Μέλντρουμ είχε ξαναλάβει τα καθήκοντά του και μολονότι διαρκώς παρακινούσε την άρρωστή του να ηρωθί, εκείνη έλεγε πως αισθανόταν μεγάλη εξάντληση.

Είκοσι μέρες είχαν περάσει αφ' ότου είχε ανακαλύψει το δαχτυλίδι της μες Σέλτον και από τότε παραφύλαγε τον άνδρα της και την νοσοκόμο, όπως η γάτα παραφύλαει το ποντίκι.

—Αχ! αν μπορούσα να τους κάμω μιὰ σηνή!... Έβγαλε το σωληνάριο της Χενολίν που έκρυβε προσεκτικά και το κύτταξε συλλογισμένη. "Αν μπορούσε να βγάλη την Νάν από τη μέση ποσό θα διευκόλυνε την κατάσταση!... Αλλάστε η Νάν ήταν νοσοκόμος και δεν ήταν δύσκολο νάχη στο χέρι της ένα δηλητήριο... Φθάνει μονάχα να παρουσιαζόταν το πράγμα ως αυτοτόθωτο.

Ενα κύτπημα αντίχησε στην πόρτα του δωματίου της.

—Μπορώ να μπώ; ρώτησε ο Παύλος.

—Ναι, έλα, αποκρίθηκε η "Ηθη" κρύβοντας γρήγορα κάτω από το μαξιλάρι της το σωληνάριο της Χενολίν.

—Άπλωσε προς εκείνον εγκάρδια τα χέρια της, τα χέρια εκείνα που δυο λεπτά νωρίτερα έπαιζαν με το δηλητήριο, μα ο νέος δεν φάνηκε να πρόσεξε την κίνησή της αυτή.

—Πού είναι η αδελφή; ρώτησε νευριασμένη απ' την αδιαφορία του.

—Την παρακάλεσα να κας αφήση για λίγο μόνους γιατί έχω να σας μιλήσω για κάτι σοβαρό. Θέλω να σας πω πως είναι καιρός να τελειώση αυτή η φάρσα.

—Ποιά φάρσα;

—Ο γάμος μας! Είναι καιρός πιά ν' αντικρύσωμε η μάλλον ν' αντιγράψωμε την πραγματικότητα. Ποτέ δεν σας είπα πως σας αγαπούσα και έχετε πριν ακόμη παντρευτούμε πως ήμουν άρραβωνιασμένος με άλλην. Δέχθηκα να γίνη αυτός ο γάμος με την σκέψη πως θα γλύωναι έτσι τις τελευταίες μέρες μιὰς ετοιμοθάνατης. Μα αυτό ήταν πλάνη—ήταν μιὰ παγίδα. Εί-

ναι καιρός πιά να μ' ελευθερώσετε από τα δεσμά αυτά.

Η "Ηθη" έκλεισε τα μάτια. Ποτέ δεν τον είχε αγαπήσει όσο τώρα.

—Ναι, σουτα ψέματα, σε γέλασα, είπε, γιατί σε αγαπούσα και τώρα σε αγαπώ. Είσαι για μένα το πάν.

—Λυπούμαι, μα έχω κι' εγώ δικαιώματα στην εύτυχια.

—Μα κι' εγώ την εύτυχία σου θέλω.

—Τότε δώσε μου την ελευθερία μου. Άρκετά περίμενα ως τώρα. Πες, οτιδήποτε θέλεις στον πατέρα σου, δεν θα σε διαψεύσω, μα είναι καιρός να τελειώση αυτή η φάρσα.

Η "Ηθη" πήδησε απ' το κρεβάτι της με λυτά, τα μεταξένια μαλλιά της κι' άρπαξε τον Παύλο απ' τους ώμους.

—Μα Παύλο, δεν έννοεις λοιπόν πως δεν μπορώ να ζήσω δίχως έσένα; Δός μου μιὰ ευκαιρία να κερδίσω την αγάπη σου. Παλλόταν ολόκληρη από πάθος και το άνοιχτο νυχτικό της άφηνε να φαίνονται γυμνοί οι μαρμαρίνοι ώμοι της.

—Φίλησέ με, Παύλο, φίλησέ με, είπε προσφέροντάς του τα χείλη της.

Εκείνος γύρισε άλλοι το κεφάλι του με αηδία για να τ' αποφύγη, και κατέβασε μαλακά τα χέρια της που τον έσφιγγαν.

—Ησυχάστε, "Ηθη, της είπε ψυχρά. Δεν είμαι τόσο εύσυχμος όσο φαντάζεσθε, και σας έχω κι' άλλοτε πη πως αγαπώ μιάν άλλη από την όποιαν σεις με χωρίσατε τέσσερα χρόνια τώρα.

Η "Ηθη" έτρεψε ολόκληρη. Ο Παύλος την είχε πληγώσει με την περιφρόνησή του και όλη η αγάπη πουχε ως τώρα για κείνον μεταβαλλόταν σε άγριο μίσος.

Κάθησε στο κρεβάτι και έπλεξε τα χέρια σε μιὰ στάσι απογοητεύσεως.

—Λυπούμαι... είπε στενοχωρημένος ο Παύλος.

—Για ποιόν; για μένα; ή για σας; είπε με φωνή που πρὸ διδε το μίσος της.

—Πάντως ελπίζω να με βοηθήσετε ν' άναντήσω την ελευθερία μου.

—Ποτέ!, είπε με σφιγμένα χείλη. Μπορείτε αν θέλετε να μ' εγκαταλείψετε, δεν θα σας κρατήσω δια της βίας κοντά μου, μα δεν θα σας δώσω ποτέ διαζύγιο!

Ο Παύλος, χωρίς ν' απαντήση, διευθύνθηκε προς την πόρτα κι' έβγηκε. Η "Ηθη" έμεινε λίγο σκεπτική. Τόνοιωθε πως δεν θα κατόρθωνε ποτέ να τους χωρίση, εκτός αν... Μιὰ άστραπή κακίας φάνηκε στο βλέμμα της.

—Ετσι θα τιμωρηθούν και οι δύο! σκέφθηκε με χαιρεκακία. Άρκει να προσέχω.

Πήρε το σωληνάριο της Χενολίν κι' έριξε δυο δισκία πάνω στο τραπέζι της. Ήταν αποφασισμένη να κάμη κάθε τι άρκει να μπορούσε να βασανίση τη Νάν και τον Παύλο. Έκρυψε έπειτα σε ασφαλές μέρος το σωληνάριο, πλάγιασε στο κρεβάτι και σημάνε.

—Είμαι πολύ εξηντλημένη, είπε στην Νάν όταν παρουσιάσθη με με την άσπρη της μπλούζα. Μπορείτε να μου φέρετε λίγο ζεστό νάλα;



Θαφροδ... θαφροδ... γιατρο... πώς θέλουν να με θ... λουν απ' τη μέση, είπε με σκεπτική φωνή η "Ηθη".

Η Νάν ξαναγύρισε σε λίγο φέρνοντας τη γάλα.

—Το έτοιμάσατε μόνη σας; την ρώτησε η "Ηθη" παραπονοiάρικα.

—Ναι, με τα ίδια μου τα χέρια, είπε άνυποπτα η μίς Σέλτον.

—Ωραία!, είπε χαμογελώντας η "Ηθη" και χωρίς η άλλη να την δει, έριξε α-ίσιστατα μέσ' στο λευκό ύγρο τα δυο δισκία που είχε κρατήσει.

Η Νάν είχε επανειλημμένως ζητήσει απ' τον Συνταγματάρχη ν' αναχωρήση, μα εκείνος που της είχε απεριόριστη έμπιστοσύνη, την θερμοπαρεκάλεσε να μείνη ακόμη λίγο ως ότου η "Ηθη" σηκωθί απ' το κρεβάτι.

—Ετσι, μολονότι ήταν τόσο βασανιστική για κείνην η διαμονή της σ' αυτό το σπίτι, ήταν αναπόφευκτη.

—Αφού η "Ηθη" ήπιε το γάλα όπου είχε ρίξει μόνη της το δηλητήριο, η Νάν κατέβηκε κάτω και πήγε να πλύνη το ποτήρι.

Ο Παύλος την πλησίασε:

—Νάν, είναι ανάγκη να σου μιλήσω... η "Ηθη" άρνείται να μου αποδώση την ελευθερία μου...

—Υποπτεύεται μήπως τίποτε;...

—Δεν υποπτεύεται έσένα, αλλά εγώ δεν της έκρυψα πως αγαπώ μιὰ νέα.

Βιαστικά βήματα στον διάδρομο τους έκαναν ν' απομακρυνθούν ο ένας από τον άλλον.

—Αδελφή... αδελφή... φώναζε η Μέλλυ, η καμαριέρα της "Ηθης. Τρέξετε!...

—Τι συμβαίνει; ρώτησε η Νάν.

—Έλατε γρήγορα, η κυρία δεν είναι καλά... Πεθαίνει.

—Η Νάν κι' ο Παύλος έτρεξαν άμέσως μαζί με την καμαριέρα στο δωμάτιο της άρρωστης και εκεί την βρήκαν νάναι μισοπεσμένη έξω από το κρεβάτι, άναίσθητη, με τα χείλη μελανιασμένα, σε οικτρά κατάσταση.

—Τηλεφωνήστε άμέσως στον δρ Μέλντρουμ, φώναζε η Νάν που το έπαγγελματικό ένστικτο κυριάρχησε μονομιάς μέσα της.

Είπε πολλή άσχημα...

Στραφίκε έπειτα στη Μέλλυ που τους είχε ακολουθήσει και διέταξε:

—Φέρετέ μου άμέσως μπουτίλλιες με ζεστό νερό, καθώς και νερό για κομπρέσες.

Δέκα λεπτά αργότερα έφτασε κι' ο γιατρός και μαζί με την βοήθεια της Νάν προσπάθησε να συνεφέρει την άρρωστη. Μετά μιὰ ώρα πράγματι, η "Ηθη" ήταν εκτός κινδύνου και κοιμώταν ήσυχα στο κρεβάτι της.

—Τί είχε ακριβώς; ρώτησε τον γιατρό ο Παύλος.

—Είναι μυστήριο για μένα! Παρουσίαζε συμπτώματα δηλητηρίασεως, σαν νάχε πάρη Χενολίν.

—Ολόκληρη εκείνη τη βραδυά η Νάν αγρύπνησε στο προσκέφαλο της άρρωστης, βρῆχοντας με κολώνια το μέτωπό της που έκαιγε.

Κατά τα ξεμερλώματα πιά η "Ηθη" άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε γύρω της με άπορία.

—Ησυχάστε, της είπε με καλωσύνη η Νάν, είχατε μιὰ κελσι, μα τώρα πάτε πολύ καλά...

Η "Ηθη" θυμήθηκε τον τρόπο που δοκίμαζε παίρνοντας το δηλητήριο και χαμογέλασε. Η Χενολίν δεν της είχε φέρει κα-νένα πόνο, κανένα, δυσάρεστο συναίσθημα. Άπλως μιὰ ζαλάδα, ένα θόλωμα των ματιών κι' έπειτα... τίποτε.

—Εκρυψε τη χαρά που δοκίμαζε γιατί είχε τόσο επιτύχει το πρώτο αυτό βήμα και ρώτησε την Νάν με το άθωο παιδιάτικο ύφος της:

—Τί συνέβη, αδελφή; Φαίνεται ότι μ' έδλαψε το γάλα....

Είχε μιὰ παράδοξη γεύσι.

—Δεν ήταν το γάλα, είπε η αδελφή, θέλοντας να την κα-θηρηχάση. Ο γιατρός λέει πως ήταν ίσως παροδική υπερκό-πωσις.

—Α! ώστε ήθε ο γιατρός!...

Μόλις μπορούσε να κρατήση τα γέλια της, βλέποντας πως το σχέδιό της ήταν σε καλό δρόμο.

Την ώρα εκείνη κύττησε η πόρτα. Ήταν ο δόκτωρ Μέλντρουμ.

Την εξέητασε και φάνηκε ικανοποιημένος.

—Μείνετε σήμερα στο κρεβάτι και αύριο σηκώσεσθε, της εί-πε. Η κελσις πέρασε και είμαι βέβαιος πως δεν θα ξαναεπανα-ληφθί.

—Αφού τὸ λέτε σεις, τὸ πιστεύω, είπε η "Ηθη. Δεν νομίζετε όμως πως το γάλα εκείνο θάχε κάτι;... Είχε παράδοξη γεύσι...

—Μα τὸ έτοιμάσα μόνη μου! είπε άνυποπτη η Νάν.

Ο γιατρός γέλασε!



Εκπληκτος ειπε την Νάν να ρίχνη μέσα στο τσάι της γυναικας του μερικες παστιλιες

—Ούτε ιδέα!... Το εύτύχημα μόνον ήταν πως βρισκόταν έδω η αδελφή Σέλτον που χάρις στην εγκαιρο και αφωσιωμένη έπέμ-θασί της αποφύγαμε χειρότερα.

Οι υποψίες του Δρος Μέλντρουμ

ΔΥΟ μέρες αργότερα η "Ηθη" αδίστακτα πήρε πάλι Χενολίν και παρουσίασε πάλι τα ίδια ακριβώς φαινόμενα όπως και την άλλη φορά.

Ο γιατρός έτυχε να λείπη από το σπίτι του και έτσι η Νάν αντιμετώπισε μόνη της όλη τη δυσκολία της καταστάσεως και ώμολογούμενος τα κατάφερε τόσο καλά ώστε λίγες ώρες αργό-τερα η "Ηθη" είχε συνέλθει.

—Α! σας παρακαλώ, αδελφή, μη πτήτε στον γιατρό πως είχα αυτή την κρίσι!... Θα θέλη να με στείλη στο νοσοκομείο. Άλ-λωστε αφού χάρις στις φροντίδες σας πέρασε.

—Ναι, αλλά έχω εϋθύνην.

—Ω, για τέτοια μικροπράγματα...

—Δεν ήταν μικροπράγματα, είπε η Νάν που συλλογιζόταν τις ώρες πουχε αγωνισθί για να την αναζωογονήση.

Τώρα που η "Ηθη" είχε ξεθαρευτή, δυο μέρες αργότερα πήρε πάλι, αλλά δυο δισκία κι' ο δρ Μέλντρουμ που τον εκάλεσαν άμέσως, άπόρησε άκούοντας από τα χείλη του Συνταγματάρχη πως η κόρη του είχε και μιάν άλλη κρίσι που η αδελφή Σέλτον πού την είχε αποκρύψει.

Το πράγμα του φάνηκε ύποπτο όπως ύποπτη άρχισε να τολ φαίνεται και η αδιαφορία του Βάιμπαρ.

—Θα της αλλάξω το φάρμακό της, είπε στην Νάν, κυττάζον-τάς την παραδόξα. Κι' αν εξακολουθήσουν οι προσβολές αυτές τότε σημαίνει...

Δεν αποτειλίσσε τη φράσι του. Μα όταν τη' έπομένη η "Ηθη" είχε πάλι μιὰ παρόμοια κρίσι, οι υποψίες του Ισχυροποιήθηκαν.

—Λέτε να προέρχονται από την καρδιά οι προσβολές αυτές; τον ρώτησε η Νάν.

Ο γιατρός την κύτταξε έρευνητικά με φανερή καχυποψία και κουνώντας το κεφάλι:

—Όχι, δεν είναι από την καρδιά, αποκρίθηκε. Θέλω να μι-λήσω ιδιαίτερώς στον κ. Βάιμπαρ.

Κατέβηκε στα σπουδαστήρια, όπου βρισκόταν ο Παύλος και έκλεισε πίσω του την πόρτα.

—Η σύζυγός σας με άνησχυε, είπε στον νέο.

Ο νέος δεν φάνηκε να συγκινείται πολύ απ' αυτή την είδη-σι κι' ο γιατρός το πρόσεξε.

—Τότε να την στείλωμε σε κανένα νοσοκομείο, είπε αδιάφορα.

Οι άόριστες υποψίες του γιατρού ένισχύθηκαν απ' την αδια-φορία του Παύλου.

—Ίσως να καταλήξωμε στο μέσον αυτό... αν το περιβάλ-λογ της δεν ενδιαφερθί περισσότερο για κείνην, μα όμολογώ πως η πρότασις αυτή προερχομένη από σας δεν μ' ένθουσιάζει.

—Πάντως εγώ δεν πρόκειται να μείνω για πολύ—είπε ση-κώνοντας τους ώμους ο Παύλος. Είναι ανάγκη να πάω στο Λον-δίνον.

—Θα σας συνεβούλευα προς το συμφέρον σας να μη φύγετε από δω έφ' όσον διαρκεί αυτή η κατάσταση, είπε άσπρηα ο γιατρός. Χαίρετε, κύριε, πρόσθεσε φεύγοντας και αφήνοντας τον Παύλο κατ'απλήρητο με των άπροσδόκητο τρόπο του.

Ο Δρ Μέλντρομ

έπεμβαινει

ΕΡΕΙΣ, μικρούλα μου, έλεγε χαϊδευτικά στην κόρη του ο Συνταγματάρχης. Τώρα που αποφασίσαμε να καλέσουμε και τον κ. καθηγητή θα μάθουμε επί τέλους ποιά είναι η άφορη αυτή των προσβολών.

Η Έθνη ταράχθηκε ακούοντας αυτή την είδηση. Ένας άλλος γιατρός λιγότερο άφελος και εύπιστος απ' τον Δρ Μέλντρομ ίσως ανέκαλυπτε το παιχνίδι της. Έπρεπε λοιπόν να διαστώ να ένεργηση.

Έφερε πώς ο πατέρας της ήταν υποχρεωμένος να λείψει για λίγες ώρες στο Ντέβον και φρόντισε να δώσει άδειαν εξόδου και στην Νάν. Μόλις έμεινε μόνη, άρπαξε το τηλέφωνο και καλέσε τον Δρ Μέλντρομ.

Είπατε σεις ο ίδιος, γιατρέ;... έδώ η κυρία Βάιμπαρ... χαμήλωσε τη φωνή της και είπε υπόκωφα: Γιατρέ... θέλω να σας μιλήσω... έχω κάτι... το σοβαρό να σας πω που σχετίζεται με την υγεία μου... Φοβούμαι... μα μη πείτε σάς παρακαλώ να κανέναν ότι σας τηλεφώνησα... αλλά έλατε άμέσως. Φρόντισα να τους απομακρύνω όλους... πρόκειται για κάτι το σπουδαίο και εμπιστευτικό.

Δέκα λεπτά αργότερα ο Δρ Μέλντρομ βρισκόταν στο σπίτι του Συνταγματάρχου Φάρουμ. Ο κήρυς φαινόταν έφημος και μόνον μια καμαριέρα άκουμπημένη στο πεζούλι φώναζε με τον περιβολόλη.

Καρφί δεν του καίγεται για την κατάσταση της κυρίας, έλεγε η καμαριέρα, χωρίς να αντίληφθη τον γιατρό που περνούσε από πίσω της. Και τους έπιασε πολλές φορές που κρυφομιλούσε με την νοσοκόμα.

Υποπτα όλα αυτά, είπε κι' ο κηπουρός χωρίς να διακόψη τη δουλειά του.

Οι δυο υπηρέτες διέκοψαν την όμιλία τους βλέποντας τον γιατρό, μα και όσα ο Δρ Μέλντρομ είχε ακούσει ήταν αρκετά για να ενισχύσουν τις άριστες ως τότε υποψίες του.

Η Έθνη περιμένοντας τις άριστες ως τότε υποψίες του, κινώλους γύρω από τα μάτια της και είχε αφήσει τα χείλη της άβαστα για να φαίνεται πιο άσθενική και εξητλημένη. Όταν τον είδε να μπαίνει στο δωμάτιο, του χαμογέλασε θλιμμένα.

Κοιτήστε, γιατρέ, του είπα.

Εχετε τίποτε και με καλέσατε ιδιαίτερος;

Δεν θέλω να με νομίσετε τρελλή, αν και μ' αυτό που βλέπω άλλοι μόνον, κινδυνεύω να τρελλαθώ στ' αλήθεια!

Τι συμβαίνει, παιδί μου;

Θάπρεπε να σας διηγηθώ εξ αρχής την υπόθεσι... Είναι κάμποσες καιρός τώρα που ο άνδρας μου έπαυσε να μ' αγαπά...

Ο γιατρός έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας μα εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

Ναι, ναι, είναι αλήθεια. Κι' ο ίδιος έλλωστε μου εξομολογήθηκε πως αγαπά μια άλλη.

Αυτό ήταν σκληρό εκ μέρους του.

Μου σπάρξε την καρδιά! είπε πλέκοντας με άτελεισία τα χέρια της. Μουδείξε μάλιστα και ένα παιδί διπλό δαχτυλίδι που φύλαγε πάντα στην τσέπη του και που το άλλο του ήμισυ το είχε δώσει σ' εκείνην π' αγαπούσε.

Ποιά ήταν αυτή;

Δεν μου το είπε... μα... μια μέρα που η τσάντα της αδελφής Σέλτον έπεσε γάμω και γύηκαν κάτω όλα όσα περιείχε, είδα ότι μεταξύ των άλλων βρισκόταν και το άλλο ήμισυ του δαχτυλιδιού του Παύλου.

Ο γιατρός θυμήθηκε μονομιάς όσα είχε ακούσει προ ολίγου από τα χείλη της καμαριέρας.

Απλάδι, έννοείτε, ότι η γυναίκα που αγαπά ο σύζυγός σας είναι η αδελφή Σέλτον;

Ναι... μουμύρισε με μισόβυστη φωνή η Έθνη. Και... θαρρώ πως... πως... θέλουν να με βγάλουν απ' τη μέση. Τό υποπτεύθηκα από την πρώτη φορά που το γάλα μου είχε εκείνη την παράξενη γεύσι... Είμαι βέβαιη, γιατρέ... βέβαιη πως η μίς Σέλτον βάζει δηλητήριο στις τροφές μου και αυτό προκαλεί τις κρίσεις που έχω τελευταίως...

Ο Δρ Μέλντρομ θυμήθηκε πραγματικώς πως οι κρίσεις που η άρρωστή του παρουσίαζε, είχαν όλα τα συμπτώματα δηλητηρίασης και μάλιστα δηλητηρίασης από Χενολίν.

Θα στήσω μια παγίδα για να εξακριβώσω αν οι υποψίες σας είναι αληθινές, είπε. Θα ετοιμάσω μόνος σ' αποστειρωμένο νοσοκομείο σας, και θα συνεχίσω αυτή την τακτική επί μερικές μέρες. Θα δοίμε αν οι κρίσεις αυτές θα επαναληφθούν.

Φρικτή κατηγορία.

ΠΙ δυο ημέρες που ο ίδιος ο γιατρός της ετοίμαζε και της έφερε την τροφή της, η Έθνη φαινόταν ότι ανέλθιμνε. Μα όταν την τρίτη ημέρα τον καλέσαν βιαστικά κοντά σ' ένα τραυματισμένο εργάτη, η κυρία Βάιμπαρ έβριζε πάλι Χενολίν.

Κι' αν η καταγγελία του προκαλούσε την σύλληψη της άθως;

Στο γάλα που η Νάν της έφερε και όταν σ' λίγο ξαναγύρισε ο γιατρός, την βρήκε σ' έλαση κατάστασι.

Οι υποψίες του γιατρού είχαν επιβεβαιωθεί κατά τον φανερό τερο τρόπο: Όσα του είχε πη η Έθνη ήταν πραγματικά αλήθεια.

Πρέπει να μιλήσω στον άντρα της, σκέφθηκε. Δεν φαίνεται να την πολυαγαπά, αλλά πρέπει να τον ειδοποιήσω τι έγκλημα γίνεται εις βάρος της... Θα μετανοήσει και ο ίδιος για την ένοχο στάσι του, που επέτρεψε και ένεθάρρυνε αυτή την κατάσταση.

Μα προηγουμένως ο Δρ Μέλντρομ, θεώρησε απαραίτητο ν' απομακρύνη την Νάν.

Κουρασθήκατε πολύ, μίς Σέλτον, της είπε ιδιαιτέρως. Θα πρέπει να σας αντικαταστήσω με κάποια άλλη. Θα ειδοποιήσω να μάς στείλουν μια άλλη νοσοκόμα.

Ήταν τόσο άφορητη η κατάσταση αυτή—να ξη δίπλα σ' έ κεινον π' αγαπούσε και διαρκώς να τον αποφεύγη, ώστε η έ άκουσε με ανακούφιση την πρότασι του γιατρού και δεν έφερε ταξί ο γιατρός της φάνηκε... αρκετά παραδόξως.

Αν όμως αργότερα, αφού έκαμε μια ανάλυσι του γάλακτος πουχε μείνει στο φλυτζάνι, ο γιατρός ζήτησε να μιλήση ιδιαιτέρως στον Παύλο.

Διερωτηθήκατε ποτέ σ' έ τί όφειλονται οι συχνές αυτές κρίσεις της κυρίας σας; ρώτησε τον νέο.

Μα σεις που την θεραπεύετε θα τοξέρετε καλύτερα από μένα, είπε κάπως τραχιά ο Παύλος.

Γι' αυτό ακριβώς ήθελα να σας αναγγείλω μια πολύ σημαντική είδησι: η κυρία σας δηλητηριάζεται βραδέως άλλ' α' σφαλώς.

Δεν σας έννοω.

Κάποιος βάζει στις τροφές της ένα νέο είδος δηλητηρίου που δεν αφήνει στον στόμαχον ίχνος, τη Χενολίν, σ' τόσο μικρά δόσι ώστε δεν πεθαίνει άμέσως. Παίρνοντας όμως συχνά τις μικρές αυτές δόσεις ο οργανισμός της θαμνηδόν διαποτίζεται και μια στιγμή δεν θα μπορεί πιά ν' αντιδράση στο δηλητήριο.

Ο Παύλος τον κύταξε έκπληκτος και μετά μικρά παύσι ο δόκτορας συνέχισε συζητώντας τις φράσεις του.

Ξέρω δ' έ μάλιστα ποιός της δίνει το δηλητήριο.

Ποιός;

Η αδελφή Σέλτον.

Αδύνατον! είπε τέλος μ' όρμη. Λέτε ψέματα. Ποτέ η Νάν δεν μπορεί να κάνει τέτοιο έγκλημα!

Ο γιατρός πρόσθεσε με τί οικειότητα ο νέος ανέφερε τ' όνομά της, αλλά, δεν είπε τίποτα κι' άρξέσθην ν' άπαντήση ψυχρά:

Είμαι άπολύτως βέβαιος, κύριε, για ό,τι λέω γιατί έχω άπτες άποδείξεις. Επί δύο ημέρες που της έδωσα έχω την τροφή της, έπήγαγε καλά. Μόλις της την έδωσα η αδελφή Σέλτον παρουσίασε πάλι την ίδια κρίσι και η ανάλυσι του γάλακτος πουχε μείνει στο φλυτζάνι απέδειξε ότι πράγματι περιείχε Χενολίν. Οι κρίσεις της συζύγου σας δεν εινε παρά άλληπαλλη έγκληματικες δηλητηριάσεις κι' έχω καθήκον να ειδοποιήσω περί αυτού την άστυνομία.

Η τελευταία αυτή λέξι έκανε τον Παύλο να τινάχθ' με φρίκη.

Η σκέψις πως η αγαπημένη του θα κατηγορείτο για ένα τέτοιο ποταπό έγκλημα, του κινούσε την αγανάκτησι.

Αστειεύστε; φώναξε μ' όρμη. Δεν ξέρω, αν, όπως λέτε, είμαι βέβαιος να δηλητηριάση την Έθνη. Για ένα όμως είν' αδύνατον!

Ο γιατρός σήκωσε τους ώμους:

Η κατάσταση βέβαια, δεν είναι εύχρηστη, το ξέρω. Αλλά δεν μπορώ ν' αφήσω τα πράγματα να προχωρήσουν άκριμα. Έξ' άλλου έμαθα από την Κα Βάιμπαρ ότι ύπάρχει κάποιος λόγος.

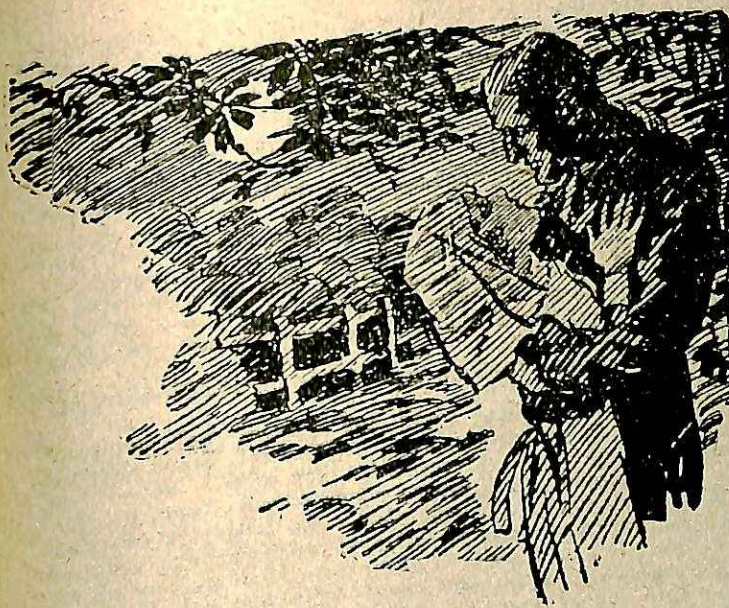
Α! ξέρει, λοιπόν, ότι αγαπά την Νάν; ρώτησε ο νέος.

Η τσού του ειλικρινεία κατέπληξε τον γιατρό, που άρξέσθην να κουνήση καταφατικά το κεφάλι του.

Η μίς Σέλτον κι' εγώ είμαστε άρραβωνιασμένοι πολύ πριν γνωρίσω την Έθνη, έξηγησε ο Παύλος. Με ψευτίες όμως και υποκριτικά τεχνάσματα η Έθνη κατόρθωσε να με παντρευτή, μοιλονότι της είχα πη ότι αγαπούσα μαν' άλλη. Αφ' ότου παντρεύθηκα, σας δίδω τον λόγο μου ότι δυο μόνο φορές μίλησα την πρώτη φορά που παρουσιάστηκε αυτή η κρίσι στη γυναίκα μου, όπότε δεν της είπα παρά δυο λέξεις μόνον: ότι η Έθνη άρρωσταν κατηγορηματικώς να μου άποδώση την έλευθερία μου.

Ο Δρ Μέλντρομ στεκόταν άμήχανος. Η ειλικρινεία του Παύλου τοξχε κάνει έντύπωσι κι' άρχισε να σκεπτεται πως ίσως η αλήθεια νάταν άλλη από τα φαινόμενα.

Κι' αν η καταγγελία του προκαλούσε την σύλληψη της άθως;



τά χέρια του βέβαιον γύρω της και μέσα στον έρημο δρομάκο... —Δεν ξέρω αν κάνω καλά, είπε τέλος διστακτικά. Μα θα περιμένω όλομ' σαρανταοκτώ ώρες... θα σκεφθώ...

Βγήκε από το δωμάτιο και άφησε μόνο του τον Παύλο κατά- κλητον και μανιόδη.

Η σκέψις ότι τόλμησαν και να υποπτευθούν έστω, τη Νάν, ή σκέψις πως μια τέτοια φρικτή ύποψία λέρωνε το πλάσμα που έβαζε, πάνω από κάθε τι στον κόσμο, τον εξαγρίωνε.

Μα ξαφνικά αντίκρυσε τα πράγματα από την πρακτικότερη όψι: Η Νάν κινδύνευε να συλληφθ' ως φαρμακεύτρια!

Έπρεπε να την ειδοποιήση, έπρεπε να της εξηγήση τί συμβαίνει.

Ανοιξε άπότομα την πόρτα του σπουδαστηρίου και ανέθηκε την σκάλα, που έφερνε στο επάνω πάτωμα. Το πυκνό χαλί έ- πνιγε έντελώς τα βήματά του.

Την ώρα ακριβώς που έφθανε στη στροφή της σκάλας, είδε την Νάν που στρέφοντάς του τη ράχι, έπαιρνε από τα χέρια μίς καμαριέρας ένα φλυτζάνι με τσάι.

Είμαι για την κυρία Βάιμπαρ; ρώτησε η αδελφή.

Μάλιστα, είπε η άλλη.

Καλά, θα της το δώσω ή ίδια.

Ο Παύλος κοιτοστάθηκε για να μην ακούση η καμαριέρα, τί είχε να πη στη μίς Σέλτον και ξάφνου είδε την Νάν μόλις παρέλαβε το τσάι να βγάλη από την τσέπη της ένα σωληνάριο και να ελκην στο φλυτζάνι μια κομπομιέ.

Μ' ένα πήδημα βρόθηκε πλάι της και άρπαξε το φλυτζάνι με τα χέρια που έτρεμαν. Όρμησε στο παράθυρο κι' έχυσε έξω το τσάι.

Το τσάι όγυρο και έπειτα, χωρίς να πη λέξι, πλησίασε ένα τραπέζι στο ύψος του και έβρισκε μια καράφα νερό και έξέπλυνε επανειλημμένα όπου βρισκόταν μια καράφα νερό και έξέπλυνε επανειλημμένα το φλυτζάνι.

Τί έπαδες, Παύλε; Τρελλάθηκες; ρώτησε έκπληκτη η Νάν.

—Όχι! ξέρω καλά τί κάνω. Μα σ' έ, φτωχή μου, έχασες, φαίνεται, τα λογικά σου. Τώρα δεν μένει παρά να φύγης από δω το γρηγορότερο.

Πήγαυε όπου θέλεις—μα φύγε άμέσως, δώ το γρηγορότερο.

Σο' το λέω για το καλό σου.

Η κόρη εξακολουθούσε να τον κυττάξ' μ' έκπληξι.

Δεν έννοεις, λοιπόν; Ξανάπε ο Παύλος. Φύγε για τη σωτηρία σου. Ο Δρ Μέλντρομ ανέκαλυψε τη δηλητηρίαση της Έθνης και καταβάλλω όλες μου τις προσπάθειες για να τον εμποδίσω να καλέση την άστυνομία.

Τότε μονάχα έλαμψε στα μάτια της η φρικτή αλήθεια. Ο Παύλος άποστενε, πως είχε επιχειρήση να δηλητηριάση την γυναίκα του!

Χωρίς μια λέξι διαμαρτυρίας, χωρίς παράπονο, στράφηκε και άπομακρύνθηκε από κοντά του. Αφού δεν της είχε άσχετη εμπιστοσύνη, αφού πόρεσε να διανοηθ' ότι ήταν άξια για ένα τέτοιο έγκλημα, δεν είχε τίποτε πιά να τού πη.

Δέκα λεπτά αργότερα ο Παύλος με καρδιά συντετριμμένη, την είδε να βγαίνει με το βαλιτζάνι της στο χέρι και το κεφάλι ψηλά, απ' την έπαυλι, όπου μόνο θλίψεις είχε γνωρίσει.

Στην ίδια παγίδα...

ΣΟ η Έθνη έβλεπε να περνά η ώρα χωρίς να φαίνεται η αδελφή Σέλτον, τόσο χαρόταν γιατί έννοούσε πως θα- χε πιασθ' πιά στην παγίδα, που τόσον καιρό, με τόσο σατανικότητα της έστηνε.

Και το σπουδαιότερο ήταν, ότι το κύττημα δεν θα φαινόταν

δτι προήρχετο από εκείνην, που έπαιζε τόσο τεχνικά τον ρόλο του άθώου θύματος, μα από τον γιατρό.

Η άστυνομία δεν θ' άγγήση να την συλλάβη, σκεπτόταν με καίλια και έτσι θα χωρισθούν όριστικώς με τον Παύλο!... Δεν μπορεί να εξακολουθήση να την αγαπά, όταν πιστέψη, πως ή- ταν φρόνισα.

Δυο-τρείς ώρες περίπου μετά την αναχώρησι της Νάν, η καμαριέρα ήθελε να της φέρη ένα γάλα και εκείνη θέλοντας να μάθη λεπτομέρειες, ρώτησε:

—Τί άπέγγινε η καμαριέρα, έννοώντας την και νούργια νοσοκόμο που προ ολίγου μόλις είχε φθάση.

Με μιάς η Έθνη άπεφάσισε να προκαλέση μια καινούργια κρίσι, για να καταστήση ακόμη φανερότερο το έγκλημα της Νάν.

—Έκεινη έτοιμασε το γάλα μου; ρώτησε, για να θεβαιωθ' καλύτερα.

—Ναι, εκείνη.

Τα δάχτυλα της Έθνης έσφιξαν σπασμωδικά το σωληνάριο της Χενολίν, πουκρυβε μέσα στο μαντήλι της.

Πήγαυε να μου φέρης τις εφημερίδες, είπε.

Η καμαριέρα βγήκε και μόλις η Έθνη έμεινε μονάχη, άνοιξε το σωληνάριο και έβριξε στο γάλα της δυο δισκία. Μα την ίδια στιγμή η πόρτα χτύπησε και η Έθνη τινάχτηκε έντρομη και έκρυψε σπασμωδικά το δηλητήριο.

Ήταν ο γιατρός.

—Δεν ήπιατε ακόμα το γάλα σας; είπε. Ήρθα να σας πα- ρουσιάσω την καινούργια σας νοσοκόμα...

Η Έθνη ήπια διαστικά το γάλα μα πριν ακόμη το τελείωση αισθάνθηκε τα πόδια της να μουδιάζουν, το κεφάλι της να ζα- λίζεται...

Πάνω στην ταραχή της, δεν είχε αντίληφθ', πως καθώς τινάχθηκε, ακούοντας το χτύπημα της πόρτας της, πέντε-έξη δισκία Χενολίν γλύστρησαν και έπεσαν μέσα στο φλυτζάνι της.

Στον «Οίκον Άδελφών

Άγιος Ρίτας»

ΤΑΝ η Νάν έφθασε στον «Οίκον Άδελφών της Άγιος Ρίτας», ήταν κυριολεκτικώς συντετριμμένη. Η άπογοή- τεισις κι' η αγανάκτησις πάλευαν στην ψυχή της.

Ο Παύλος, ο αγαπημένος της, που τόσα χρόνια έμενε πιστή στην άγάμησι του, είχε δυσπιστήσει άπέναντί της και την είχε νομίσει άξια για ένα έγκλημα!

Ήταν τόση η ταραχή της, ώστε όταν η αδελφή Βαίρη ήθε να την έπισκεφθ' στο δωμάτιό της, κατάλαβε με το πρώτο βλέμμα, πως κάτι σοβαρό της συνέβαινε.

Δεν φαίνεται να σας σήκωσε ο άέρας του Ντέβον, της είπε εύθυμα.

Ήταν τόσο φουσκωμένη η καρδιά της φτωχής κοπέλλας, ώστε δεν κρατήθηκε πιά και διηγήθηκε στην φίλη της την ιστο- ρία που την βασάνιζε.

Φέρεται άνόητη, σαν νάσουν ένοχος, της είπε εκείνη, ά- φού την άκουσα προσεκτικά.

—Τί έννοεις;

Δεν έπρεπε να φύγης.

—Ό! να έμεινα ακόμα εκεί...

Βέβαια! Έγώ τοιούτιστον έτσι θάκανα. Θ' άπεδείκνυες έτσι με τη στάσι σου, πως δεν έχεις να φοβηθ' τίποτε.

Η Νάν έπληξε τα χέρια.

—Και τώρα τί με συμβουλεύεις;

—Χμ!... Το καλύτερο θάταν, να διηγούσουν όλη αυτή την υπόθεσι στη διευθύντρια.

—Εσύ πιστεύεις στην άθωότητά μου; ρώτησε με άγωνία η νέα.

Η άλλη την αγάλλασε τρυφερά:

—Σ' έξω άρετά, ώστε ποτέ να μη μπορώ να πιστέψω μια τέτοια κατηγορία έναντίον σου και ό,τι και να συμβή, να έ- ρης πάντα πως θα σταθώ στο πλευρό σου.

Τα μάτια της πικραμένης κόρης γέμισαν δάκρυα.

—Πως να σ' εδχαριστήσω!... Έχεις εμπιστοσύνη και πα- ποθήσι σ' έμέ, ένω με γνωρίζεις τότα μόλις χρονια και ο Παύ- λος... ο Παύλος!

Η αδελφή Βαίρη δάγκωσε τα χείλη της. Τί έπρεπε τάχα να της πη;

—Ίσως ο Θεός έφερε έτσι τα πράγματα, για να πάψης ν' αγαπάς τον άνδρα μιάς άλλης, είπε τέλος.

Η πόρτα χτύπησε και κάποιος ήθε να έξηγήση την αδελφή Βαίρη.

—Θάσος, καλή μου, θάσος, είπε στη Νάν, φερόντας η άλλη.

Σαν έμεινε μόνη η αδελφή Σέλτον, άρχισε να δημαρτή νου- ρικά στο δωμάτιό της. Και ξαφνικά ήθε στη μνήμη της το δαχτυλίδι του Παύλου.

Τὸ δαχτυλίδι αὐτό, πού συμβόλιζε τὴν ἀγάπη του, ἦταν πιά ἐκρηστο γιὰ κείνη.

Μόνον λύπες καὶ δάκρυα τῆς εἶχε φέρεи ὡς τώρα... καὶ ἡ προσδλητική του ὑποψία τὴν ἐκαμε ν' ἀμφιδόλλῃ γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Τὸ πῆρε ἀδίστακτα, τὸ πακετάρησε καὶ ἔγραψε ἐπάνω τὴν διεύθυνσι τοῦ Παύλου. Ἀὐριο πιά εἶχε νυχτώσει καὶ δὲν τῆς ἐπετρέπετο ἡ ἐξοδος, θὰ τὸ ταχυδρομοῦσε στὸ πλησιέστερο γραφεῖο.

Ὁ ἔρωσ
θριαμβεύει

ΠΡΩΤΗ· πρῶτὴ τὴν ἐπομένη ἡ Νάν ἔρριξε ἐπάνω τῆς τὸ πα-
νωφόρι τῆς, πῆρε τὸ δεματάκι πού κλεινέ τὸ δαχτυλίδι καὶ
δύθηκε νὰ τὸ ταχυδρομήσῃ.

Μὰ μόλις σχεδὸν ἔδωκε ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα, λίγο εἰλεψε
νὰ πέσῃ ἐπάνω σ' ἕνα νέο, πού ἔρχόταν διαστρώς ἀντιθέτως.

—Νάν, τῆς φώναξε.

Σήκωσε τὸ κεφάλι κι' εἶδε τὸν Παῦλο.

Ἦταν κάτωχρος σὰν νεκρὸς καὶ φαινόταν φοβερὰ ταραγμε-
νος. Ἀρπάζε τὰ χέρια τῆς μόλις τὴν ἀντελήφθη καὶ τὴν ἔσυρε
κοντὰ του.

Ἡ Ἡδὴ πέθανε, φώναξε. Δηλητηριάστηκε μόνη τῆς κατὰ
λάθος. Αὐτοδλητηριάζοταν, φαίνεται, ἀπὸ καιρὸ γιὰ νὰ δη-
μιουργήσῃ ἐναντίον σου ὑπόνοιες.

—Υπόνοιες; τραύλισε ἡ Νάν. Πρὸς τί τάχα;

—Εἶχε ἀνακαλύψει, δὲν ξέρω πῶς, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἡ γυναῖκα
π' ἀγαποῦσα κι' εὗρεται πῶς εἶσαι θάταν τὸ ἀσφαλέστερον μέ-
σον νὰ μᾶς χωρίσῃ. Χθές, καμπόσοις ὥρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί
σου, μὴ ξέροντας πῶς εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σπίτι, ἐπανελάβε πάλι
τὸ φαρμακὲρὸ τῆς παιγνίδι. Μὰ τὴ φορά αὐτὴ φαίνεται πῶς
κατὰ λάθος ἡ δόσις ἦταν μεγαλύτερη καὶ ἡ Ἡδὴ δὲν συνῆλθε
πιά ἀπ' τὴν κρίσι, πού με τὴν ἐλαφρότητα προκαλοῦσε.

—Πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτὰ γνωστά; ρώτησε ἡ Νάν.

—Ὁ ἴδιος ὁ δρ Μέλντρον μ' ἔδωκε μέσα στὸ μαντῆλι πού ἔ-
ξακολουθοῦσε ἡ Ἡδὴ νὰ σφιγγε μέσ' στὰ χέρια τῆς τὸ σω-
ληνάριο μετὰ τὸ δηλητήριο πού ἔπαιρνε.

Ἡ Νάν ἀνέπνευσε θαθειά, μ' ἀνακούφισι. Ἡ ἐναντίον τῆς
ἀπαίσια κατηγορία εἶχε σβύσει μόνη τῆς, εἶχε διαλυθῇ σὰν κα-
πνὸς καὶ ἡ ἀλήθεια εἶχε ξεπροβάλλει.

Κι' ὅμως κατὶ εἶχε μένει. Κι' αὐτὸ τὸ κατὶ ἦταν τὸ φα-
μάκι πούχε σταλάξει στὴ λεπτὴ καρδιά τῆς ἡ στιγμιαία, ἔστω,
ὀπνοία τοῦ Παύλου, καὶ ἕνα παρὰπονο ἀνέθηκε στὰ χεῖλιά τῆς.

—Ἐπρεπε, λοιπόν, εἶπε θλιμμένα, νάχετε ἀπτεὲς ἀποδείξεις
τῆς ἀθωότητός μου γιὰ νὰ πιστέψετε πῶς δὲν ἤμουν, πῶς δὲν
μποροῦσα ποτε νὰ γίνω μιὰ φαρμακεύτρια;

Ὁ Παῦλος ἔγειρε τὸ κεφάλι του.

—Νάν... ἔχεις δίκιο... τὸ ξέρω... Δὲν ζητῶ νὰ λιγοστῶ
τὸ σφάλμα μου... Σὲ πλήγωσα τόσο πού δὲν τολμῶ νὰ σηκώσω
τὰ μάτια μου νὰ σε κοιτάξω. Μὰ κάμε μου τὴ χάρι νὰ μ' ἀκού-
σῃς... Ἀς μὴ χωρισθοῦμε πρὶν σοῦ ἐξηγήσω κατὶ.

Τὴν παρέσυρε ὡς ἕνα ἐρημικὸ θρανίον τοῦ κήπου τοῦ νοσο-
κομείου κάτω ἀπὸ μιὰ γιγάντια βελανιδιά ὅπου φώλιαζαν ἀμέ-

τητα σπουργίτια.

—Τὴν ἡμέρα πού ἔφηνες, χθὲς τὸ πρῶτὸ ἀκριβῶς, ὁ δρ Μέλ-
ντρον μ' ἐβεβαίωσε πῶς οἱ κρίσεις πού ἐπάθαινε τελευταίως
ἡ Ἡδὴ, ὡφείλοντο σὲ δηλητηρίασι μετὰ δισκία Χενολίν. Ἡ ἀ-
ρρωστη διατεινόταν, ὅτι τὸ γάλα πού τῆς ἔδινες εἶχε παρὰδοξῇ
γενοῖ καὶ πράγματι ὅταν ὁ ἴδιος ὁ γιατρός ἀνέλαβε τὴν δια-
τροφή τῆς ἐτήγαν... καλὰ, μόλις ὅμως τῆς ἔδωσες ἐσὺ κατὶ, ἡ
δηλητηρίασις ξαναπροσυστάθηκε κι' ἡ ἀνάγκη τοῦ ὑπολείμμα-
τος ἀπέδειξε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Χενολίν.

—Πῶς κατάρθωσε νὰ τὴν προμηθευθῇ; ρώτησε ἡ Νάν πού ἡ
περιέργειά τῆς εἶχε κινήθῃ ἀπ' τὴν φρικτὴ αὐτὴ ἱστορία.

—Αὐτὸ δὲν τὸ ἐξακριβώσαμε. Ἐγὼ σὲ ὑπερασπίστηκα μετὰ
πεισμά στον γιατρὸ βέβαιος πῶς ποτε, τίποτε δὲν θὰ σ' ἐ-
σπρώχνε σὲ μιὰ τέτοια πράξι, ἀλλὰ ὅταν σὲ εἶδα νὰ εἰχνη-
κατὶ στὸ τσάι τῆς...

Ἦταν δισκία σακχαρίνης γιὰτὶ ἡ ζάχαρη τὴν ἐβλαπτε, ἐξή-
γησε ἡ Νάν.

—Ἐμπροσθέν σου ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ πού παρίστανε
τὰ πράγματα ὡς ἀναμφισβήτητα... Ὁ! Νάν! Εἰμαι ἀδικαιο-
λόγητος, καὶ ντρέπομαι γιὰ τὴν σκέψι μου ἀντὶ... Νοιώθω κα-
λὰ πόσο σὲ πίκρανα, πόσο ἐνοχος ἦμουν ἀπέναντί σου, κι' αὐτὸ
μὲ θλίβει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο... Τὸ ξέρω πῶς δὲν εἶμαι
ἄξιος τῆς συγγνώμης σου μὰ θέλω νὰ πιστέψῃς στὴ μετάνοιά
μου... Δὲν μένει πιά, παρὰ νὰ χωριστοῦμε... μόνος μου σὲ μιὰ
στιγμὴ παραζάλης κατέστρεψα τὴν εὐτυχία μου καὶ ἀνοῖξα τὸ
χάσμα αὐτὸ πού μᾶς χωρίζει. Δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ σένα, Νάν,
τ' ἀναγνωρίζω.

Σηκώθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε μ' ἀργὰ βήματα ἀπ' τὸ θρα-
νίον μετὰ μόνον τὸ κεφάλι σὰν νὰ τὸν συνέτριβε ἕνα βαρὺ, ἀ-
σχηματικό φορτίο.

Ἡ Νάν ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικὴ. Τελείωσε πιά! δὲν θὰ
ξανάβλεπε τὸν Παῦλο. Ἡ Ἡδὴ μετὰ τῆς δολοπολίας τῆς εἶχε
κατορθώσει καὶ νεκρὴ νὰ τοῦς χωρίσῃ.

Μὰ ξαφνικὰ τινάχθηκε μετὰ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα. Τάχα
δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς ἡ πραγματικὴ ἀγάπη ὅλα τ' ἀνέχεται κι'
ὅλα τὰ συγχωρεῖ;

—Παῦλε! φώναξε.

Σταμάτησε ἐκπληκτος καὶ ἔτρεξε κοντὰ τῆς, σὰν νὰ μὴ μπο-
ροῦσε νὰ πιστέψῃ τ' αὐτὰ του.

—Εἶχε ἐτοιμάσει νὰ σοῦ στείλω αὐτό, εἶπε δίνοντάς του τὸ
δεματάκι πού νοστοῦσε.

Ἐκεῖνος τ' ἀνοῖξε μετὰ χέρια πού ἔτρεμαν καὶ ἐκπληκτος βεβή-
ξε μέσ' τὸ δαχτυλίδι τῆς μητέρας του.

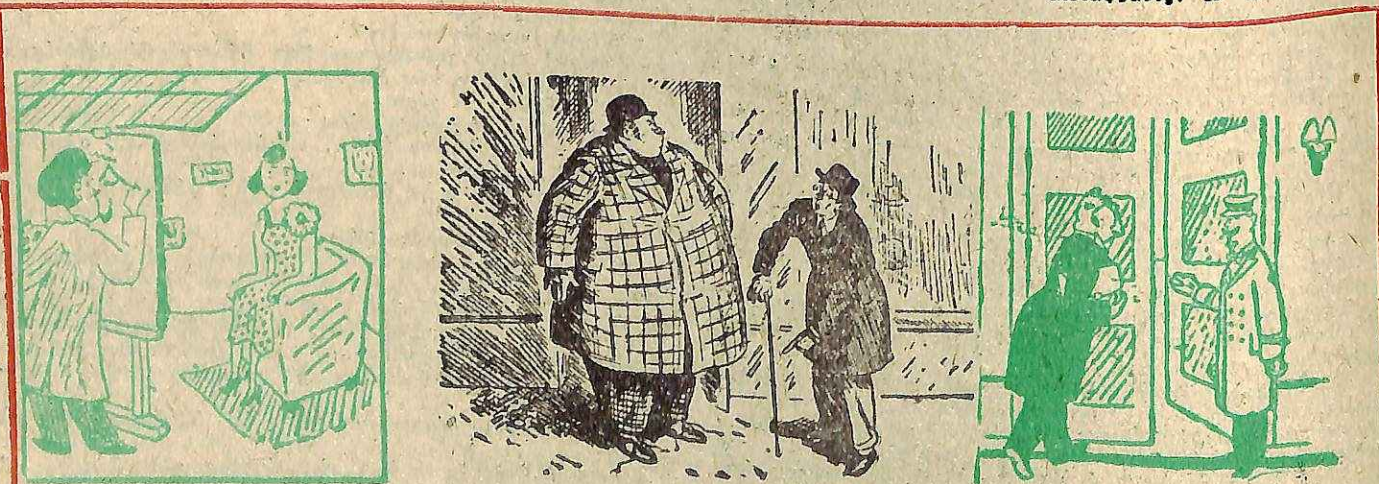
—Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ φορέσῃς ὡς δούτο τὸ ἀντικατάστησῃς μετὰ
μιὰ βέρα, εἶπε ἀπλὰ ἡ Νάν τεινόντάς του τ' ἀριστερὸ τῆς χεῖ-
ρας.

—Ναί! ἀγαπημένη μου! φώναξε ὁ Παῦλος τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ.

Τὰ χέρια του δέθηκαν γύρω τῆς καὶ μέσ' στὸν ἐρημικὸ θρανίον,
μικρὸ τοῦ κήπου, μακριὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα ἀνθρώπινα βλέμματα,
ἀντάλλαξαν μετὰ πάθος, ἐπειτα ἀπὸ τόσα ἐμπόδια, τὸ φίλιν τῶν
ἀρραβόνων τους μετὰ μόνους μάρτυρας τὰ χαρωπὰ σπουργίτια
πού τιτίβιζαν καὶ τὰ γέρινα δένδρα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ



Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Ὁ ζωγράφος: — Ἀφῆνω ἄ-
φρακτα τὰ χεῖλιά σας καὶ τὰ μάγου-
λά. Ὅσα τὰ ζωγραφίσετε καλύτερα ἐσεῖς
ἢ ἐγώ.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ΧΟΝΤΡΩΝ

—Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω ὅτι λυθῆκαν τὰ
χορδόνια μου. Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ πῶν;

Ὁ κλητὴρ τῆς Βουλῆς:

—Ἡ συνεδρίασις ἀρχισε, κἀνδρὲ δου-
λευτά. Ἐμπάτε, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ.

—Μπα! Ἀποκοιμήθηκαν κἀνδρὲ οἱ
καυκάσιοι;



Ὁ κτηματίας Χέρμπερτ
"Ἀλλιστερ ἀντήλλαξε λί-
γες λέξεις σὲ διάλεκτο τοῦ
Ἰνδοστάν μετὰ τὸν γέρω-
κηδὸν, κι' ὕστερα τὴν μετέ-
φρασε στὸν φιλοξενούμενό
του — πού, ἐπειδὴ μόλις
πρὸ ὀλίγου εἶχε ἔλθει ἀπὸ
τὴν Ὀλώραπη, δὲν ἔφερε
καλὰ τὴ γλώσσα τοῦ τόπου
— τὴν ἐνδιαφέρουσα εἰδησι-
πὺ εἶχε φέρει ὁ Χατζὴ Ἰ-
σμαήλ.

Εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ ἱ-
χνη μιᾶς τίγρης στὴν ἀ-
κρὴ τῆς φυτείας καὶ ὁ Ἰ-
σμαήλ, ἀπὸ τὸ ἀποτύπωμα
τῶν ποδιῶν τῆς, εἶχε ἀνα-
γνωρίσει μιὰν ἀντιπρόσω-
πο τοῦ εἶδους τῶν «ἀνθρώ-
ποφάγων» πού διέσπειρε
τὸν τρόμο σ' ὅλη τὴν περι-
φέρεια.

Τὰ μάτια τοῦ φιλοξενου-
μένου ἐλαμψαν ἀπὸ χαρὰ
ὅταν ὁ "Ἀλλιστερ τελείω-
σε, ἐπειδὴ ἡ μεγάλη φιλο-
δοξία τῆς ζωῆς του ἦταν
νὰ καταβάλλῃ ὁ ἴδιος μιὰ
τίγρι. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό
τοῦ ἀλλοιώθηκε ὅταν ὁ
"Ἀλλιστερ προσέθεσε πῶς
ἡ τίγρις ἐδείχθηκε προνο-
ητική καὶ ἔξυπνη, ὅπως εἶ-
νε συνήθως ὅλα τὰ αἰμο-
βόρα θηρία, καὶ πῶς κάθε
ἀποπειρά νὰ τὴν σκοτώ-
σουν ἢ νὰ τὴν πιάσουν σὲ
παγίδα, δὲν ἔφερε ὡς τῶ-
ρα ἀποτέλεσμα.

—Κι' ἔτσι, Νέβι, ἐξακο-
λουήθηκε ὁ καλλιεργητής,
μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ

σᾶς δείξωμι ἕνα νέο εἶδος
παγίδος γιὰ τίγρεις, πού,
στοιχηματίζω, ποτε δὲν θὰ
ἔχετε ἰδῇ κι' οὔτε θὰ ἔχε-
τε ἀκούσει. Κι' ἐφ' ὅσον τὸ
θηρίο κάνει τὴν ἐμφάνισί
του στίς πύθ θερμὲς ὥρες
τῆς ἡμέρας, θὰ πᾶω ἀμέ-
σως νὰ δώσω διαταγὰς
γιὰ τὴν προετοιμασία.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια
εἰδησι, ὁ Ἀρθούρος Νέβι,
συνώδευσε, μετὰ μεγάλη πε-
ριέργεια τὸν φίλο του σὲ
μιὰ χαράδρα πίσω ἀπὸ τὸ
σπίτι, στὴν ἀρχὴ τῆς ζούγ-
κλας κατὰ μῆκος τῆς ὁποί-
ας τὰ ἀποτυπώματα τῶν
ποδιῶν τοῦ θηρίου ἐφαί-
νονταν ἀκόμη.

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν παρα-
τηροῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
δὲν ἐβλεπε καμμιά παγίδα
ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα γερὸ κλου-
βὶ ἀπὸ μπαμποῦ πού, ὁ Χα-
τζὴ Ἰσμαήλ κι' ἕνας ὅλ-
λος Ἰθαγενὴς εἶχαν στήσει
ἀνάμεσα στὴ χαράδρα καὶ
μέσα εἶχαν βάλει ἕνα κα-
τσικάκι πού βέλαξε διαρ-
κῶς.

—Αὐτὴ, λοιπόν, εἶναι ἡ
παγίδα; ρώτησε κυττάζον-
τας τὸ κλουβὶ καὶ τὸν φι-
λοξενητὴ του.

—Ὁχι, αὐτὸ εἶναι μόνον
τὸ δόλωμα, ἀπήντησε ὁ
φίλος του μετὰ ἥρεμο χαμό-
γελο. Βλέπετε ἐκεῖνα τὰ
φύλλα πού εἶναι σκορπισμέ-
να γύρω ἀπὸ τὸ κλουβὶ;

—Βεβαίως, εἶπε ὁ Νέβι,
πού εἶχε κίχλας παρατηρή-

σει πῶς παντοῦ εἶχαν ρί-
ξει φύλλα, πού γυάλιζαν
σὰν νὰ τὰ εἶχαν ἀλείψει με
λίπος.

Κι' ὕστερα;

—Αὐτὰ τὰ φύλλα εἶναι
ἡ παγίδα τῆς τίγρης!

—Μὰ πῶς διάβολο μπο-
ρεῖτε νὰ πιάσετε τὴν τίγρι
μετὰ λίγα φύλλα;

—Πιάστε ἕνα καὶ θὰ τὸ
δῆτε.

Ὁ Νέβι ἔσκυψε νὰ πιά-
σῃ ἕνα καὶ τὸ φύλλο ἐκόλ-
ησε ἀπὸ τὸ χεῖρόν του, σὰν νὰ
ἦταν γεμάτο μετὰ πρᾶ-
γμα πού τὸν ἔκαμε μετὰ
γάλη δυσκολία νὰ τὸ ξε-
κολλήσῃ.

Δὲν κατάρθωσε ὅμως ἀ-
κόμη νὰ καταλάβῃ κατὰ
ποῖον τρόπο τὸ πῶς προμερὸ
θηρίο τῆς ζούγκλας θὰ
μποροῦσε νὰ καταβληθῇ με-
τόσο ἀπλὰ μέσα κι' ἐτοι-
μαζόταν νὰ ζητήσῃ περισ-
σότερες ἐξηγήσεις, ὅταν ὁ
"Ἀλλιστερ σήκωσε τὸ χεῖρ
σὰν νὰ τὸν εἰδοποιούσε νὰ
σώπασῃ καὶ τοῦ ψιθύρισε
στ' αὐτό:

—Πιστεύω πῶς πρέπει νὰ
ἀνεβούμε στὸ δένδρο, γιὰ-
τί ἐγὼ τὴν ἐντύπωσι πῶς
ἡ φίλη μας εἶν' ἐδῶ κοντὰ
τὸ δένδρο.

Πολὺ γρήγορα ἀπεδείχθη
πῶς ὁ καλλιεργητὴς εἶχε
δίκιο γιὰτὶ τὴ στιγμὴ ἐκεῖ
νὴ τὸ κατσικάκι ἔπαψε ὁ-
πότεμα τὸ βέλαιμα κι' ἄρ-
χισε νὰ τρέμῃ δυνατὰ, ἔ-
νω συγχρόνως ὁ Χατζὴ Ἰ-
σμαήλ κι' ὁ σύντροφός

του ἀναρριχήθηκαν γρή-
γορα στὸ πῶς κοντινὸ δέν-
δρο.

Οἱ δύο λευκοὶ δὲν ἔχα-
σαν οὔτε κι' αὐτοὶ μιὰ στι-
γμὴ γιὰ νὰ μιμηθοῦν τὸ
παράδειγμα τῶν ἄλλων

δύο καὶ μόλις πρόφτασαν
ν' ἀνεβούν στὰ πῶς χονδρὰ
κλαδιά τοῦ δένδρου ἐμφάνισ-
κε μιὰ πελώρια τίγρις.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ ἔξυ-
πνο θηρίο στάθηκε ἀκίνητο
κι' ἔσπρεψε δεξιὰ κι' ἀρι-
στερὰ τὸ κεφάλι. Ὑστερὰ
μὴ βλέποντας τίποτα τὸ
ἐπικίνδυνον, προχώρησε με-
τὰ βλεμματικὸν κερφάρι
πρὸς τὸ κατσικάκι.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ
κἀμὴν εὐδ-τρία βήματα,

ὅταν ἕνα ἀπὸ τὰ σκορπισ-
μένα φύλλα, πού τὸ καθένα ἦ-
ταν μεγάλον ὅσο ἕνα πιάτο,
κόλλησε στὸ δεξιὸ τῆς πό-
δι καὶ τυλίχθηκε γύρω του.

Ἡ τίγρις ἔτριψε κάπως
τὸ πόδι γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ
ἐμπόδιο, ἀλλ' αὐτὴ ἡ κινή-
σις τὴν ἔκαμε νὰ βρεθῇ
πρὸς τὸν πῶς καὶ τὸν κολύ-
μησαν κι' ἄλλα φύλλα, δη-
μιουργώντας κατ' αὐτὴν
τὸν τρόπο ἕνα εἶδος στρώ-
ματος ἀνάμεσα στὰ φοβε-
ρὰ νύχια τῆς πού τὰ ἔκανε
τελείως ἀκίνδυνα.

Ὑστερὰ, ἡ τίγρις ἐπεχεί-
ρησε νὰ καθαρῇ τὸ ἕνα
τῆς πόδι μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλ-
λὰ κι' αὐτὸ σκεπάστηκε



50

Τὰ σαλόνια ἄλλοτε καὶ τώρα

Ἡ ὡραία παλαιὰ συνήθεια τῶν «ζοῦρ-φίξ» ποὺ ἔχει ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὶς συγκεντρώσεις χαρτοπαιξίας. Ἡ νοσταλγία τοῦ παρελθόντος

Η παλαιὰ συνήθεια τῶν ζοῦρ - φίξ ἔχει πρὸ πολλοῦ καταγενηθῇ. Ἐναι μεγάλη θυσία γιὰ μιὰ κυρία τῆς ἐποχῆς μας, νὰ μείνῃ ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα κλεισμένη στὸ σπίτι, περιμένοντας τὶς φιλενάδες ποὺ θὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν, καὶ νὰ χάσῃ ἔτσι μιὰ συναυλία, ἕνα ταξί, μιὰ παρτίδα μπριτζ.

Μόνον δυὸ φορές τὸ χρόνο, μετὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα, οἱ κυρίες ποὺ ἔχουν πολλές γνωριμιές, με τηλεφωνήματα ἢ μπιλλιετάκια, μαζεύουν στὸ σπίτι τους φιλενάδες καὶ γνωστὲς καὶ τὰ λένε μαζωμένα.

Ἄλλοτε, ὅμως, θὴν τὰ ζοῦρ - φίξ ἦταν ἀκόμη τῆς μόδας, τὰ πράγματα γίνονταν κάπως διαφορετικά.

Ἡ οἰκοδόμοινα, τότε, ἐτοίμαζε ἀπὸ ἑνωρίς ὅλα ὅσα μποροῦν καὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν ἕνα καλὸ ταξί, σοκολατάκια, δηλαδή, λιγερὰ, πὶτ φούρ, τοῦρτες καὶ παντὸς εἶδους γλυκίσματα. Ἐπειτα ἐπήγαινε νὰ ἀγκατασταθῇ στὸ μεγαλύτερο ντιβάνι τοῦ σαλονιοῦ καὶ ὑποδεχόταν τὴν πρώτην ἐπισκέπτρια, ποὺ ἦταν πάντα στενωχωρήμενη, γιὰ τὴν ἥρθε πολὺ ἑνωρίς.

Καὶ ὅταν τὸ σαλόνι ἐγέμιζε ἀπὸ φλύαρες ἐπισκέπτριες, γινόταν μιὰ σιγημαία διακοπὴ στὴ συζήτηση, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ σερό. Καὶ ἀρχίζε τὸ ρόφημα τοῦ τσαγιού, τὸ ροκανισμὰ τῶν γλυκισμάτων καὶ ἡ φλυαρία ἐξακολουθοῦσε ἀκατάσχετη.

Ἡ οἰκοδόμοινα ἦταν πάντα ντυμένη μὲ ἀπλότητα, ἂν εἶχε καλὸ γούστο καὶ ἤξερε ὅτι δὲν πρέπει νὰ στενωχωρήσῃ τὶς καλεσμένες τῆς μὲ τὴν ἐπίδειξι ἐξαιρετικῆς πολυτελείας.

Καὶ ἦταν πολὺ εὐκολο νὰ ὑποπέσῃ σὲ τέτοιο σφάλμα, ὅπως ἔκαμε κάποτε ἡ γυναίκα ἑνὸς πλουτοῦ διομηχάνου ποὺ ἐκάλεσε στὸ σπίτι τῆς τὶς γυναῖκες τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἀνδρός τῆς. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἦταν λιτότητα ντυμένες, ὅπως ἐπέβαλλαν τὰ οικονομικά τους, ἐνὸς αὐτὴ εἶχε φορέσει τὴν πολυτελέστερη τουαλέττα κι' ἐφορτώθηκε ὅλα τῆς τὰ κοσμήματα...

Νὰ πίνουν τσάι, νὰ τρῶνε γλυκίσματα, νὰ σφίγγουν τὸ χέρι σ' αὐτὲς ποὺ ἔρχονταν μὲ κάποια καθυστέρηση.

σι, νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν καιρὸ ἢ γιὰ κάποιαν ποὺ ἔφυγε, δὲν ἦταν οὔτε δύσκολο οὔτε κουραστικό. Καὶ ἡ συζήτηση ἐξακολουθοῦσε πότε πρὸς τὴν μιὰ καὶ πότε πρὸς τὴν ἄλλη κατεῦθυνα, πότε ἐπάνω σὲ ὀρισμένον θέμα, ἔστω καὶ ἐλαφρότατο, χωρὶς καμμιά προσπάθεια ἢ ἐπιτήδευσι.

Τὰ θέματα ποὺ ἔθιγαν ἦσαν ἀπειρα: ἡ μόδα καὶ τὸ θέατρο, ἡ τελευταία συνανλία καὶ τὸ τελευταῖο διθλίο, ὁ κινηματογράφος καὶ ἡ στρατόσφαιρα, ἀλλὰ γιὰ κανένα δὲν ἔλεγαν μιὰ φράσι σοβαρή, ποὺ νὰ μὴν τὴν ξέρουν οἱ ἄλλες. Ὅλες ἦσαν κοινοτυπίες, πράγματα χιλιοειπωμένα καὶ χιλιοακουσμένα. Καμμιά προσωπικὴ ἀντίληψις, καμμιά προτίμησις, κανένα γούστο. Ὅλα τετοιμμένα καὶ ξένα.

Δὲν θέλομε, βέβαια, μ' αὐτὸ νὰ κατηγορήσωμε τὶς γυναῖκες. Κάθε ἄλλο! Τοῦναντίον, εἶνε ἀξιέπαινες, ποὺ κατ' ὀρθὴν στίς κοσμικὲς αὐτὲς συγκεντρώσεις νὰ ἐξάσων λιγάκι τὶς διάφορες φροντίδες καὶ ὅχι ὅπως κάνουν οἱ ἄντρες ποὺ, ἀκόμη κι' ἐκεῖ ὅπου γλεντοῦν, ἐννοοῦν νὰ συζητοῦν γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῶν.

Ἐτσι περνοῦσαν τὴν ὥρα τους. Κατηγοροῦσαν ἕναν ἰάλλο συγγραφέα τὸν ὁποῖον δὲν εἶχαν διαβάσει, ἐνθουσιαζόντουσαν γιὰ ἕναν Γερμανὸν μουσουργὸ ἐπειδὴ ἔμαθαν ὅτι εἶναι τῆς μόδας στὴν Παραγουάη καὶ ἀνέφεραν ἕνα δνόματα καὶ λέξεις μὲ ξενικὴ προφορά, γιὰ ἀποδείξουν ὅτι τὰ ἔμαθαν στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς τῶν.

Καμμιά δὲν προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ἄλλην κατεῦθυνα

στὴν συζήτησι, ν' ἀναφέρῃ ἕναν δικὸν μας συγγραφέα ἢ ποιητὴ, ἔστω καὶ μέτριον, νὰ εἰπῇ τὶς γνώμες τῆς, ν' ἀφηγηθῇ ἕνα ἀνέκδοτο μὲ χάρι. Καὶ ὅμως, ἡ κυρία ποὺ θὰ μπορούσε ν' ἀντιληφθῇ ἕνα ἔστω καὶ ἀσήμαντο γεγονός μὲ γούστο, μὲ ὑπονοούμενα κι' εὐφημισμούς, θὰ ἐσημεῖωνε ἀσφαλῶς πρῶτης τάξεως ἐπιτυχίαν σὲ τέτοιου εἶδους συγκεντρώσεις.

Ἡ τέχνη τῆς συζητήσεως στὰ σαλόνια ἔχει χαθῇ φαίνεται, γιὰ πάντα. Τὴν ἐσπύρισε καὶ τὴν ἀπαθανάτισε ὁ μέγας Μολιέρους. Οἱ μεγάλες κυρίες τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΔ'. Ἐδειχναν ὑπερβολικὴ πεζότητα συζητήσεως σὰ θρησκεία, φιλοσοφία καὶ ἀπόκρυφες ἐπιστήμες. Ἄν πιστέψωμε ὅμως τοὺς χρονολογούμενους τῆς ἐποχῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἀσπληρότητα ποὺ εἶχε τὸ σαλόνι τῆς ματαιὰ Ραμπουίγι, οἱ ἄλλες περνοῦσαν περιφρῶν τὸν καιρὸ τους, μέσα στὰ σαλόνια κι' ἔξω!

Οἱ ἐπιστολὲς τῆς κυρίας ντὲ Σεβινιέ, γεμάτες πικάντικες λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ διαφόρων κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς ἐποχῆς τῆς, γιὰ τὰ σαλόνια καὶ τὰ ἔθιμα ποὺ ἐπικρατοῦσαν τότε, μᾶς λένε καθαρά πὼς οἱ συζητήσεις αὐτὲς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παρὰ πρὸς, πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιν ἐκρύβονταν εἰδύλλια καὶ ἄλλο παρὰ πλατωνικά.

Οἱ γυναῖκες, λοιπόν, αὐτὲς ἂν δὲν ἐσαγίνευαν μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὸ πνεῦμα τους, αἰχμαλωτίζαν τοὺς ἄνδρες μὲ τὴν ὁμορφιά τους. Καὶ μέσα στὰ σαλόνια ἀρχίζαν οἱ ἔνοχοι ἐκεῖνοι ἔρωτες ποὺ εἶχαν τὶς περισσό-

τερες φορές ὥς ἀποτέλεσμα μιὰ μονομαχία ἢ μιὰν αὐτοκτονία.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ γυναῖκες δὲν μπορούσαν νὰ θγαίνουν συχνὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τους καὶ μόνες. Πάντα ἔσερναν πίσω τους ὑπηρετρίες καὶ ἱπποκόμους. Συνεπῶς οἱ ἄνδρες ἐπήγαιναν στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσουν λίγο τὴν ἀνία καὶ νὰ δώσουν στίς συγκεντρώσεις αὐτὲς κάποιαν ζωηρότητα καὶ λίγην εὐθυμία.

Ἐτσι, ἡ τέχνη τῆς συζητήσεως στὰ σαλόνια διατηρήθηκε ἕως τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος.

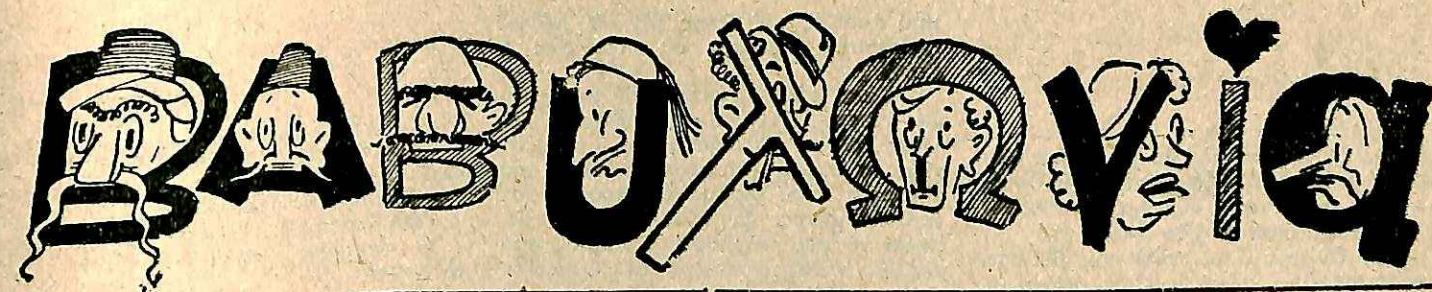
Καὶ τώρα: Τώρα ἡ ζωὴ εἶναι κίνησις, θάλασσα, δυναμισμός. Οἱ ἐπισκέψεις γίνονται μὲ τὸν τηλεφώνον. Οἱ φιλενάδες συναντῶνται σ' ἕνα ξένο σπίτι, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι τοῦ πόκερ. Ἡ μανία τοῦ παιχνιδιοῦ, ἡ ἰδιοτροπία τῆς τύχης, ἡ ἐλπίδα τοῦ κέρδους ἔχουν σαγηνεύσει τὶς γυναῖκες ὅλες.

Ἡ αἰωνία Εὔα, ἀφοῦ ἐξέχασε τὴν γοητεία ποὺ μπορεῖ ν' ἀσκήσῃ στοὺς ἄνδρες, ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα στὸ παιχνίδι, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ μέσα κάποιαν παροδικὴ εὐτυχία.

Ὅσες δὲν παίζουν στέκονται σιωπηλὲς σὲ μιὰ γωνία, ξεφυλλίζουν ἕνα περιοδικὸ ἢ ἀκούει λίγη μουσικὴ στὸ ραδιόφωνο. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸ πράσινο τραπέζι ἀντηχοῦν λέξεις ἐξωτικές, σχετικὲς μὲ τὸ παιχνίδι, κουδουνίζουν μάρκες, τρίζουν χαρτονομίσματα. Τίποτε ἄλλο δὲν διακόπτει τὴν ἱερὴ σιγὴ.

Ἐτσι ἀπέθανε ἡ κακογλωσσία, τελείωσε τὸ φέρερ, διαλύθηκε τὸ πνεῦμα ποὺ ἦταν τόσο σπινθηροβόλο καὶ λαμπρὸ στὰ παλαιὰ σαλόνια. Καὶ ἡ τέχνη τῆς ἀγάπης εἶναι ἀγνοῦσα στὴν ταρινὴ γενεά, ποὺ ζῇ σὲ μιὰ περίεργη συναδελφώσυνη καὶ θὰ καταλήξῃ ποῖος ἔξερει ποῦ.

Ὑπάρχουν, βέβαια, καὶ ἄνθρωποι, κάπως ἡλικιωμένοι φυσικά, ποὺ νοσταλγοῦν τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴ τῶν σαλονιῶν καὶ τῶν δεξιώσεων. Ἀλλὰ ἡ νοσταλγία τους αὐτὴ δὲν θὰ μπορῇ ποτὲ νὰ ἐναρξῶνταν ἐπὶ τὶς παλῆς ὥρες συνήθειες ποὺ ἐσθῶσαν γιὰ πάντα...



Ἰὸ Ζακυνθινὸς καί...

Ο ΚΑΙΡΟΣ

Σκουζάτε με κι' ὅλας, μὰ ἐφτοῦνο τὸ ζήτημα τοῦ καιροῦ θὰ μοῦ στρίψῃ τὸ τσερβέλο καὶ φινελεμέντε θὰ μὲ κἀνῃ νὰ κρεπάρω. Δὲ λέω, τζόγια μου, καλὴ 'ναὶ καὶ ἡ καλοκαιρία. Ἄμα χρειάζεται κι' ὁ χειμῶνας. Γιατὶ ἄμα δὲ φανῇ τὸ χιόνι, ἡ μυῖγα δὲ θὰ ποθᾷ νῆ, καὶ θὰ πάθουμε τοῦ κόσμου τῇ ἀσθένει.

— Τί σκουζεις, μαρέ; μ' ἀράτηξε τὸ ἄλλος. Πίπερος, ὁ βλάκας ὁ κόντε. Πίπερος, 'Εγὼ ἀπρωτίζω τὸν ἥλιο! — Ὅρσε, μόνολο! τοῦ ἀπάντηξα καὶ τοῦδεῖξα μιὰ χαρὰ μὲ τῇ χούφτης μου πὼς ἀνατέλλει ὁ ἥλιος.

— Γιατί, τζόγια μου; Δὲ σ' ἀρέσει ἐφτοῦνη ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ;

— Μὰ 'νε πράματα ἐφτά, κόντε-Πίπερε; Ἐχομε χειμῶνα γιὰ δὲν ἔχομε; Ἐφτὸ πρέπει νὰ τὸ ξεκαθαρίσω. θάζοντας κατὰ μέρος τῇ μάρτζολες καὶ τῇ παρ... ἢ ἀνέμου. Γιατὶ δὲ στρώνεται στὸ χῶμα τὸ ἄσπρο σεντόνι τῇ γῆς; κατὰπὼς ἔγραψε ὁ πατριώτης ὁ Ξενόπουλος, πρὶν νὰ πάρῃ τὴ θέσι τοῦ ντιρεκτοῦ τῶν ρεκλαμῶν τοῦ ταχυροβιομήχανου τοῦ Καραβασίλη.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο δὲ χειμωνιάζει, τζογούλια μου;

— Ἐφτοῦνο, κόντε μου, δὲν τὸ χωράει, μὰ τὸν Ἄγιο, τὸ τσερβέλο μου. Καὶ σοῦ ἀπερνάει ἡ ἰδέα, πὼς ὅλο ἐφτὸ τὸ κακὸ τὸ χρωστάμε στὸ Ἀστεροσκοπεῖο ποὺ κάθε μέρα προβλέπει καὶ μεγαλύτερες χιονοστιβάδες σ' ὅλες τῇ πόλεις.

καὶ τὰ χωρία τῆς πατρίδας μας; Γιατὶ τοῦτο, ψυχούλα μου, θάπρεπε νὰ γίνῃ μιὰ παρακλήσι στ' Ἀστεροσκοπεῖο νὰ προβλέπῃ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὅλο καλοκαιρία. Τόμου καὶ γίνῃ ἐφτὸ, νάσαι σίγουρος πὼς θὰ μᾶς τυλίξῃ τὸ χιόνι ἀπὸ πᾶσι.

Ἐφτοῦνα, τζόγια μου, τὸ εἶπα καταπὼς στὰ ἀφηγήθηκα στὸν κόντε-Πίπερο. Τὰ κατὰλαβε, ὅμως; Σ' αὐτὸ πιά ὁ Θεὸς κι' ἡ ψυχούλια του!...

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΠΕΛΑΓΟΦΩΤΙΣΤΗΣ = ὁ φάρος.

ΝΤΟΥΒΑΡΟΜΠΗΧΤΡΑ = τὸ καρφί.

ΚΑΡΔΙΟΒΕΛΟΡΡΙΧΤΗ = ὁ ἔρω.

ΚΑΡΑΒΟΦΡΕΝΟ = ἡ ἀγκυρά.

ΜΑΣΣΗΣΤΡΕΣ = τὰ δόντια.

ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΟΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟΣ = ἐγκάθειρκτος.

ΑΡΡΩΣΤΟΦΡΟΝΤΙΣΤΡΑ = ἡ νοσοκόμος.

ΧΑΝΤΡΟΠΑΙΧΤΗΣ = κομπολόι.

ΜΕΛΑΝΟΡΟΥΦΗΧΤΡΑ = τὸ στυπόχαρτο.

ΜΠΟΥΚΑΛΟΒΟΥΛΩΜΑ = ὁ φελλός.

ΣΠΑΝΟΚΕΦΑΛΟΣ = ὁ φαλακρός.

ΣΠΑΣΟΚΕΦΙ = τὸ γλέντι, ἡ διασκέδασις.

ΧΙΟΝΟΤΣΟΥΛΗΘΡΑ = τὸ σκί.

ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΦΙΛΟΣ = ὁ κουμπάρος.

ΤΣΙΓΑΡΟΚΟΥΤΙ = τὸ πακέτο.

ΣΤΡΑΤΟΚΑΠΕΛΛΟ = τὸ πηλίκιον.

ΠΗΓΟΥΝΟΤΡΙΧΕΣ = τὸ ὑπογύνειον, τὸ μούσι.

ΜΩΡΟΖΑΛΙΣΤΡΑ = ἡ κούνια.

ΜΠΡΑΤΣΟΣΤΟΛΙΣΤΡΑ = τὸ βραχιόλι.

ΠΟΡΤΟΦΥΛΑΚΑΣ = ὁ θυρωρός.



Βρέ Περικλῆ, μὲ ἐνοχλεῖ τὸ ὕψος ποὺχεις πάρει, καὶ πᾶς νὰ κά-, πολὺ κακά, τὸ σύγχρονο τὸν Πάρι.

★
Γιὰ μέ, ποῦ λές, καρδιές πολλὰς ἐκάηκαν ἐσχάτως. Κι' εἰς, σερί, τὸ φαβορί, ἤρθες ἐν τέλει... πάτος!

★
Γι' αὐτὸ, λοιπόν, ἔχω σκοπόν, μὴ καὶ περναῖς κρύα, νὰ σὲ περᾷ με τὴ σειρά κι' ἐσὲ στὴν... ἐφεδρεία!

ΤΟ ΚΑΤΙΝΑΚΙ

Ο ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Ἡ Συμυρνιά καὶ ἡ

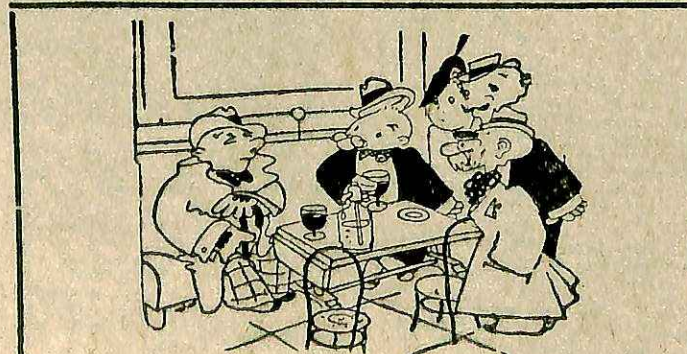
ΑΠΟΚΡΗΑ

Ὅ,τι καὶ νὰ πῆς, κῶνα-Ντουντοῦ μου, τῇ Συμυρνῇ τῇ Ἀποκρῆς καὶ τὰ Κομιτάτα, δὲ θὰ ξαναγίνουμε. Ἰβγῆκα προχτὲς μὲ τὸν Πανανὸ μας καὶ ἱγυρίσαμε τὴν Πλάκα γιὰ νὰ κάνομε σείρι μὲ τοὺς κουνδουνοῦ. Δὲ βαρύνει, ὅμως, κῶνα-Ντουντοῦ μου! Ὅλα ὅσα ἰδῆκαμε δὲ φτάνουν οὔτε στὸ νυχάκι τῇ Συμυρνῇ καὶ Ἀποκρῆς.

Θὰ τὰ θυμάσαι πιά, κῶνα-Ντουντοῦ μου. Τὶ καρότσες, καλὲ σὺ, ἦταν ἐκεῖνες ποὺ θγαίνανε γιὰ σεργιάνι στὸ Παράδεισος καὶ στὴν Μπελαβίστα; Τὶ κουνδουνοῦ ἦταν ἐκεῖνοι; Τὶ ὁμορφες μουσοῦνες ποὺ ἱφορούσαν; Κι' ἐμεῖς πιά, ἱκυθαίμε ἀπὸ τὰ πανθεῖρια καὶ τὰ σαχνισία καὶ ἱκῶναμε σείρι, ρίχνοντας τὰ πεταλλάκια καὶ τοὺς κορδέλλες στὸ δρόμο.

Ἀπάνω στὸ σεργιάνι αὐτὸ — τὰ ξέρεις δὲ εἰς, κῶνα-Ντουντοῦ — ἱδῆκαμε οἱ λιμοκοντόρηδοι τῇ κοπέλλες τους καὶ ἱγυνοῦνταν τὰ κόρτε. Ἐτσι ἱγνώρισα κι' ἐγὼ, κῶνα-Ντουντοῦ μου, — ποῦ νὰ μὴν ἱσῶνα! — τὸ μακαρίτη τὸν Ἀντρίκο τοῦ Λαζαρου, ποὺ ἐγίνηκε πῶς ὅστερις γιαβουκλὸς μου. Καὶ θὰ γενούνταν καὶ ἄντρας μου, ἂ δὲν ἱχαλοῦσε ὁ γάμος ἀπὸ τὰ κοσέλια ἐκείνης τῆς μπαμπόγρης τῇ Μαριγῆς τῇ Νταμπασχινιάτισσας ποὺ ὁ Θεὸς νὰ τῇ τὸ πλεῖον τῇ ναμειδρίσας τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἱκανε. Αὐτὴ ἡ προκόπα, κῶνα-Ντουντοῦ μου, ἱπῆε κι' ὅρθε τὸν Ἀντρίκο τὸν γιαβουκλὸ μου καὶ μὴ μαντάτεμε πὼς ὅτι πρὶν ἀπὸ κείνον εἶχα τὸ Θανάση τὸ Μπουρνοβαλῆ, τὸ Νικόλα τὸν Καραϊακλῆ καὶ τὸ Μενέλαο τὸν Βεζιρσανλῆ καὶ δυό-τρεις ἄλλοι. Τάκουσε, ποῦ λές, αὐτὰ ὁ ὁποθεσιάρης καὶ ἱανούει ἡ γῆς καὶ τὸν ἱκατόπι. Ὅτε ἱγυρίσῃ νὰ μὲ ξαναθῇ ὁ χαϊροῖς. Ἐτσι ἱχῶσα τὴν τύχη μου, κι' ἱμεινα στὸ ράφι, ἐγὼ, ἕνα κορίτσι σὰν τὰ κρύα τὰ νερά τοῦ Χαλκαμπουναριοῦ.

Η ΜΑΡΙΓΙΑ



— Ὅστε κερδίζετε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου. Καὶ τί τὰ κάματε τὰ λεφτά;
— Ἀγόρασα... χιλίους νέους λαχνοῦς.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

(Συνέχεια από τη σελ. 11)

Φε δμως, πού σέ βλέπω με άλλα μάτια, όχι σ'α μιά ξένη κοπέλλα πιά, μ'α σ'α γυναίκα μου, καταλαβαίνω πως θάναι αβάσταχτο γιά μένα.

—Κι' αν σου υποσχεθώ πως θα στα ματήσουν όλα αυτά; Πώς θαμαι ή πιδ πιστή γυναικούλα του κόσμου.

—Δε θα τὸ πιστεύα, Ντιάνα. Καί νάθελες, δέν θα τὸ κατάφερνες.

—“Αλλος εινε ο κίνδυνος μου φαίνεται, έκανε ή κοπέλλα με άνεπαίσθητη εірωνεία. “Αν γινόμεν μιά συνηθισμένη πιστή νοικοκυρούλα, θάχανα ίσως την αϊγλή μου στὰ μάτια σου.

—Λες κουταμάρες! Μά δέν πιστεύω στὰ θαύματα. Τὸ παρελθὸν δέ σβύνεται με την καλή θέλησι μονάχα...

—Τὸ παρελθὸν σβύνεται με μιά λέξι μονάχα...έλεπε ή Ντιάνα, κυττάζοντας τον στὰ μάτια. “Ακουσε, Σπύρο. “Ολα αυτά εινε ψέματα!

—Ψέματα; Έκανε ο νέος σατισμένος. “Οια άπ' όλα εινε ψέματα!

—“Ολα! “Ολα!

—Μά δέν καταλαβαίνω. Γιατί αὐτὴ ή κωμωδία;...

—Γιατί σ' αγαπῶ, σ' αγαπῶσα.

—Και τ' οχέσι έχει;

—Είσαι λοιπὸν τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς εἰς μ' έδημιούργησες τέτοια, με τὰ λόγια σου; “Οταν πήγα στὴς Νίνας, ήμουνα ένα κορίτσι απλὸ, με παλιές άρχες σάν εκείνη, με ένα ιδανικὸ ν' αγαπήσω έναν άντρα και νὰ του άφοσιωθῶ γιά ὅλη μου τὴ ζωή. Γι' αὐτὸ τάριαζα με τὴ Νίνα τόσο, ένεκα τῆς κοινωνικῆς μας θέσεως κι' ή περιουσία μου εινε διαφορετική. Μὲ τὰ πρῶτα σου λόγια, μούδειξες πὼς θαύμαζες άπερίοριστα τὴ μοντέρνα κοπέλλα, τὴ μοντέρνα ζωή.

—Θέλεις νὰ πῆς πὼς με τὰ λόγια

που έπείνα, πὸς ίσως δέν τὰ ἄλλοι μιζόμεν καθόλου, σ' άλλα λέει. Γιατί;

—Γιατί σ' αγαπῶσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Γιὰ τοὺς ἀντίθετους λόγους πὸς μ' αγαπήσες εἰς. Γιατί, ά νάμεσα στοὺς ἐπιπόλαιους νέους πὸς γινώριζα, εἰς ήσουν σοδάρὸς και θασανισμένος. Σ' αγαπῶσα, και θέλησα νὰ σου παρουσιάσω ὅπως φανταζόμεν ὅτι με θέλεις. Δέν ένοιωσες τίποτα άπ' όλα αὐτά, Σπύρο; Δέν καταλάβαινες ὅτι έδινα έναν έλαφρὸ τόνο στὴν αγαπή μου, ὅτι μιλούσα πάντα σὰ νὰ τὴν παίρνω άστείο, μόνο και μόνο γιά χατήρι σου; “Ενῶ μέσα μου σέ λάτρευα;

—Ντιάνα, τραύλισε ο Σπύρος, θάθελα τόσο νὰ τὸ πιστέψω, μά δέν μπορῶ, δέν μπορῶ. Τάρα δέ φιλησες εκείνο τὸ νεαρό.

—“Αν ήξερες πὼς συχνάινουν τὸν εαυτὸ μου! Μά μὸς φαίνουσιν τόσο ένθουσιασμένους. Ποτὲ δέ μούδειξες τὴ δυσαρέσκειά σου.

—“Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

—Κι' εἰς λοιπόν! Σπύρο πὼς μπορεῖ νάσαι τόσο κουτὸς; Δε νοιώθεις πὼς τὸ κορμί μου εινε παρθενικὸ, πὼς ή ψυχὴ μου εινε παρθενική, και πὼς τὸ χτύπημα πὸς μούδωσες στὸ μάγουλο, πὸς με πονάει ακόμα, ήταν ή μεγαλειτερη χαρά πὸς μποροῦσες νὰ μὸς δώσης;

—Στάθηκε κάμποση ὥρα σάν άλλος ο νέος. “Επειτα, καθὼς έσφιξε τὴν Ντιάνα τρεμάμενη στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ φάνηκε πὼς έσθυναν ὅλα γύρω, πὼς οἱ γαλάζιες κουρτίνες χάνονταν μαζί με τὰ τλούσια έπιπλα, πὼς τὸ φουστάνι τῆς άρραβωνιαστικίας του δέν ήταν άσημένιο λαμέ, μά ένα φθινὸ τοιτάκι άνοιξιῶτικο και πὼς ή ίδια ήταν μιά ἀπλή κοπέλλα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ένα φτωχικὸ καμαράκι. Κι' ένοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ αγαπή και χαρά.

—Επαιζα κωμωδία!

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 18)

—Μήπως εἶχες πυρετὸ εκείνη τὴν ἡμέρα;

—Κι' οἱ μώλωπες ἀπὸ τὴν γροθιά;

—Θά ἐκτύπησες ὅταν έπεσες...

“Ο φαγάρος—φουτηγὴς κῦταξε καλὰ τὸ γιατρό:

—Εἰμαι, εἰπε, μορφωμένος... Κι' εἰς δέν πιστεύω σ' αὐτά... “Αλλά τί νὰ σὰς πῶ;

—Μήπως έκουσες τὸ βουητὸ τοῦ νεροῦ στὸ δάσος;...

—“Οχι σὰς λέω.

“Ο γιατρός, πὸς ὅλην αὐτὴ τὴν ἐπιχειρηματολογία, πὸς έκανε, τὴν εὑρισκε ἐπιτηδες, γιά νὰ ξεφοβίσῃ τὸ νέο, συνεδίαζε ὅσα εἶπε με τὴν κατάσταση τοῦ φαντάρου, ὅταν τὸν ἐξήτασε γιά πρώτη φορὰ. Μά δέν εἶπε τίποτα.

“Οταν ρώτησε ὅμως, έμαθε ὅτι κάθε δάσος έχει τὸ «στοιχειὸ» του και τὴς νεράιδες του.

—Δέν ὑπάρχει δάσος—τοῦ εἶπε ένας χωρικός—πὸς νὰ μὴν ἔχη τὸ «στοιχειὸ». “Οταν δέν θρίσκουν στρατοκόπους, νὰ τοὺς παίρνουν στὰ γλέντια τους και νὰ τοὺς θουβάζουν ὕστερα, στέλνουν τὸ στοιχειὸ κι' ἀρπάζει τὰ πιδ ὁμορφα παλινάρια, πὸς θὰ βεῖ στὸ δρόμο. “Ηταν ὁμορφόταδο ὁ φαντάρος γιατρὲ μου;

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θράδυ χειμωνιάτικο, ὁ ἀνθυπάρχης κ. Σ., πᾶνε τώρα χρόνια πολλά. Καί ἂν και ήταν παλινάρκι, πὸς διακρίθηκε στοὺς πολέμους, κάποια ἀμφιβολία εἶχε, ὅταν ἐπέγραψε, ὅτι ὁ φαντάρος άκουσε τὰ νερά τοῦ δάσους τοῦ Νεῖλά, πὸς κολούσαν με θρόντο και κουρασμένους και βαρειεστημένους ἀπὸ τὴς πορείες, μικρὸς ὅπως ήταν νόμισε πὼς εἶδε τὸ «στοιχειὸ» και πάλεψε μαζί του...

—Ναί...

—Τότες τὸν ἀρπάζε τὸ στοιχειὸ. “Ας κάνη ὅμως τὸ σταυρὸ του, πὸς γλύτωσε. Κάποιον αἰγίο θὰ εἶχε βοηθῶ...

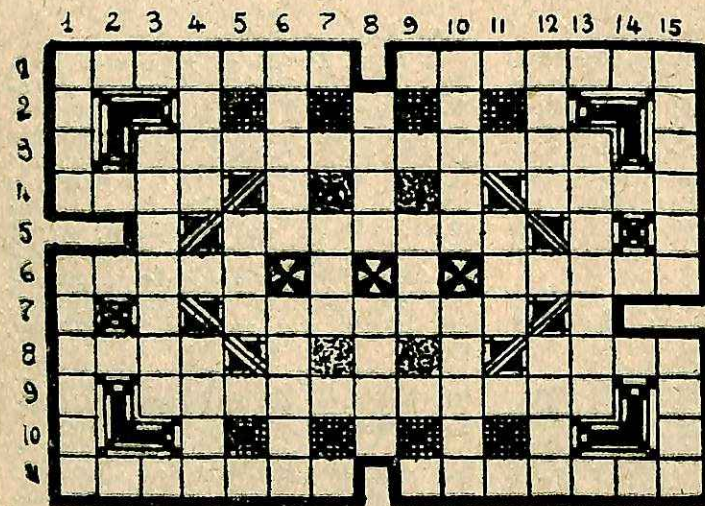
Αὐτὰ μὰς εἶπε ένα θρά

ΟΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

Σταυρόλεξον αριθ. 36

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) 'Η έκτασις ή ο δγκος σώ-
ματος τινος.— Εύρωπαϊκόν κρά-



3) 'Ο δι' ατμοπλοίων έκτελού-
μενος.
4) Μεγάλη νήσος του Μαλαί-
κού άρχιπελάγους, ανήκουσα εις
την 'Ολλανδίαν.— Καρποφόρον
δέενδρον.
5) Κάτω φωτόν τι να χάση
την δροσρότητά του, να ξηραν-
θῇ.
6) Σύνολον ημερών ή άγρίων
ζώων θιούτων άμαδικώς, ποίμνη.
— Κίνηση άγροδ, άρίου ή ήλε-
κτρικής δύναμειος προς τινα κα-
τεύθυνσιν και δι' άρισθένου μέ-
σου.
7) Τιμωρία επιβαλλομένη εις
παίδας και μαθητάς.
8) Ερωτηματική άνωθυμία
(το θηλυκόν). — Περιπτώσις ή
κατάστασις, χρονική περίοδος ή
στιγμή.
9) 'Ο προϊστάμενος άλλων έρ-
γατών.
11) 'Επιθέτω που διακριτικόν
σημα ή σημείον.— 'Ο τι ύποχρε-
ούται τις να πράξη συμφώνως
προς τόν ήθικόν νόμον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Προϊόν των μελισσών.— Με-
γάλη δροσυστάς της Κεντρικής
Εύρώπης.

Και όλίγη σκέψις

'Ικανός αριθμός φιλων, άπότε,
λούμενος από νέους και νέας, ά-
πεφάσισαν να διοργανώσουν μίαν
έκδρομή επί μιας μικράς νήσου,
εόρυσκόμενης στο μέσον μιας με-
γάλης λίμνης.



Φιλομένων λείμων, και όταν έφθα-
σαν στο τέρας του ταξιδιού των,
αντελήφθησαν ότι κάθε νέος είχε
ταξιδεύσει με τριε νέες, ενώ άν-
τιθέτως κάθε νέος είχε κάμει τό-
σο ταξίδι με δύο νέους.

3) 'Απροσέξια, άμέλεια και τό-
ς αότης άποτέλεσμα.
4) 'Αριθμητικόν.— Πόλις της
'Ηπείρου, πρωτεύουσα άνωμένου
νομού.
5) Εύρισκόμεθα στις φαχίς

Όπτική άπάτη

Μήπως ήμμορείτε έντός είκοσι
δευτερολέπτων να εύρητε ποίον εκ



των δύο κορυφών είναι το μεγα-
λύτερον; Το εύρισκόμενον έντός
του μικρού παραλληλογράμμου ή
το εύρισκόμενον έντός του μεγά-
λου;

Αι λύσεις
του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 35

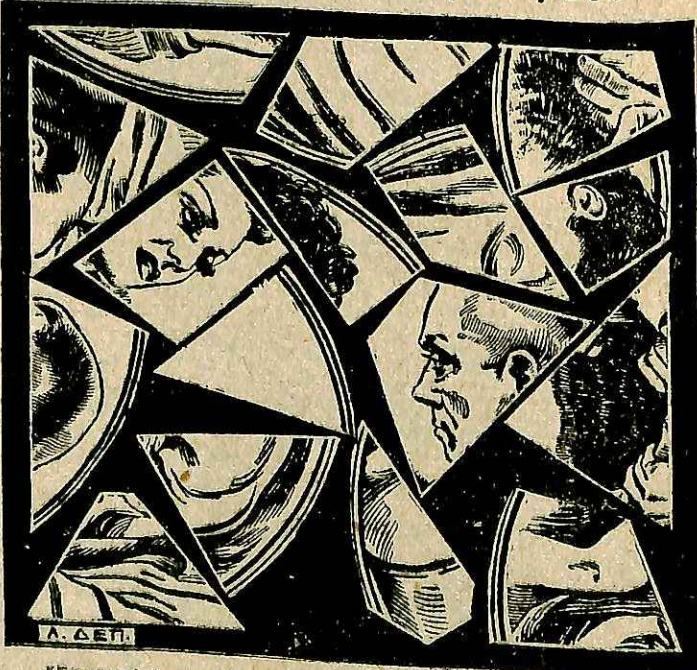
Οριζόντιως

1) ΚΑΙΣΑΡ — ΔΗΜΙΟΣ, 2)
ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, 3) ΖΩ — ΣΑ —
ΤΙ — ΜΑ, 4) ΑΡΑ — ΠΥΡ, 5)
ΝΟΝΑ — ΙΟΣ — ΛΙΣΤ, 6)
ΗΛ — ΦΑΣΙΣ — ΤΗ, 7) ΟΣ-
ΤΙΣ — ΔΑΝΑΗ, 8) ΙΓ — ΔΩ-
ΜΩΝ — ΡΕ, 9) ΔΙΑΣ — ΝΥΝ
— ΜΑΙΝ, 10) ΙΟΝ — ΕΟΝ, 11)
ΩΝ — ΑΑ — ΓΕ — ΝΟ, 12)
ΑΡΓΕΝΤΙΝΑ, 13) ΑΣΥΜΩΝ —
ΩΣΑΝΝΑ.

Καθέτως

1) ΚΟΖΑΝΗ — ΙΔΙΩΜΑ, 2)

9ος διαγωνιμός «Θησαυρού»



'Επειτα από την εξαιρετική ή-
πιτυχία του προηγούμενου πρώ-
του Διαγωνισμού συναρμολόγησε
ως, αι λύσεις του οποίου έφθα-
ναν καθημερινώς άφθονες στα
γραφεία μας, δημοσιεύμενες σή-
μερον έναν δεύτερον Διαγωνισμόν
Συναρμολόγησε, με την πεποι-
θσιν ότι αυτός θα σημειώση με-
γαλύτεραν επιτυχία.

Τό θέμα του πίνακος, του ό-
πολου δυστυχώς δεν έλέπετε ά-
νωτέρω, παρά διαφέρων σχημά-
των τεμαχία, όλο εύτυχώς, είναι
εμπνευσμένο από το περίφημο κι-
νηματογραφικό έργο «ΓΙΒΡΑΛ-
ΤΑΡ», ενώ το του προηγούμενου
ήταν από τό επίσης περίφημο
«ΡΟΜΠΙΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ».

ΟΡΟΛΟΓΙΟΝ, 3) ΙΦ — ΑΝ —
ΑΝ — ΑΥ, 4) ΣΙΑ — ΑΡΜ, 5)
ΑΛΑΖ — ΦΙΑ — ΒΑΖΩ, 6) ΡΑ
— ΙΑΣΩΝ — ΕΝ, 7) ΡΩΜΟΣ
— ΜΥΡΟΝ, 8) ΔΕ — ΣΙΔΩΝ
— Τ, 9) ΗΤΤΑ — ΣΑΝ — ΙΣ
ΡΙΣ, 10) ΜΟΙ — ΕΝΑ, 11) ΙΣ
— ΠΙ — ΑΕ — ΑΝ, 12) ΜΥΣΤΗ-
ΡΙΟΝ, 13) ΣΠΑΡΤΗ — ΕΝ-
ΝΟΙΑ.

Ο ΣΤΑΥΛΟΣ

'Υπήρχαν 7 υπηρέτες και 15
άλογα.
Πράγματι, αυτό μας δίδει ένα
σύνολον 74 ποδών.
'Ενώ αντίθετως εάν οι υπηρέ-
τες είχαν 4 πόδια και τα άλογα
2, τότε θα υπήρχαν μόνον (7 X 4)
28 + (15 X 2) 30 = 58 πόδια.

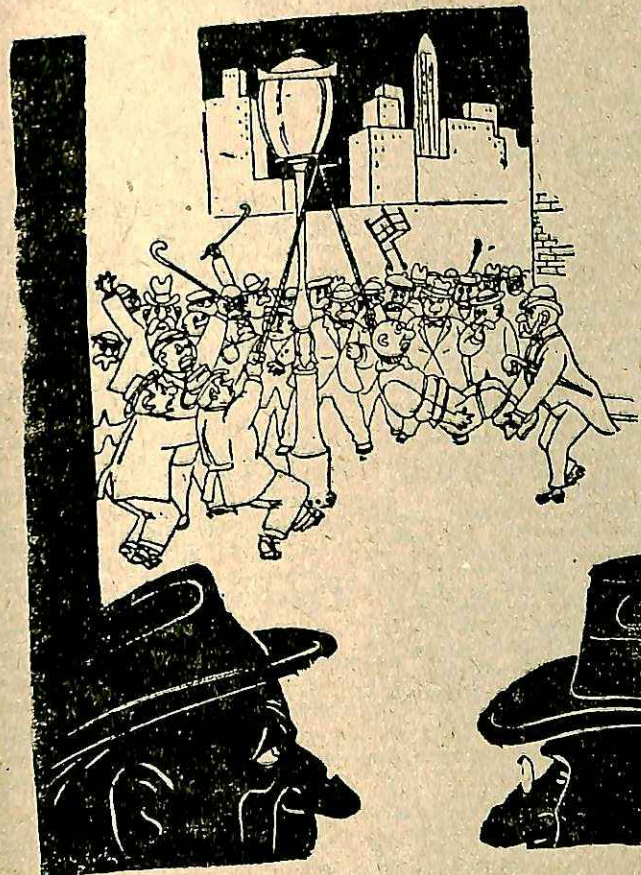
ΜΙΑ ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

Οι τρεις αριθμοί που έπρεπε να
αντιστραφούν ήσαν:
'Ο πρώτος (32.54), ο τέταρ-
τος (79.686) και το σύνολον το
οποίον δεν αλλάζει (153.351).
Τότε μόνον το σύνολον άποδί-
δει και πάλιν το όρθον σύνολον
μιας κανονικής προσθέσεως.

ΣΗΜΑΙΕΣ

'Η μόνη σημαία που δεν συμ-
περιλαμβάνει και τα τρία χρώ-
ματα είναι ή σημαία της Σουηδίας,
ή οποία αποτελείται από δύο
μόνο χρώματα, κυανού και κί-
τρινου.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ



ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

—Και γιατί ζητούν να λυντσάρουν αυτό τόν άνθρωπο;
—Γιατί είπε ότι οι 'Αμερικανοί δεν είναι πολιτισμέ-
νος λαός.



ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

—Κύντα, κύντα πόδα. 'Επειδή, δηλαδή, αυτός ήθελε με
κηδεία πρώτης τάξεως κι' έμεις με τρίτης!

Το ώροσκόπιον του θησαυρού



Οι απευθυνόμενοι διά πάσαν συμβου-
λήν προς τόν δόκτορα Κάμα πρέπει ά-
παραίτητως να γράφουν την ακριβή ή-
μεραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των,
ει δυνατόν, δε και την ώραν.
Αι επιστολαί πρέπει να συνοδεύονται
με γραμματόσημα αξίας πέντε δραχμών
διά την απάντησιν.

'Η έβδομάς από της 10
μέχρι της 16 Φεβρουαρίου
δεν παρουσιάζεται ευνοική
διά τας επιχειρήσεις και
τας χρηματικές υποθέσεις,
αντίθετως όμως ευνοεί τας
αισθηματικές.

'Αναλυτικότερον, αι ά-
σκούμεναι κατ' αυτήν επι-
δράσεις έχουν ως εξής:
Διά τας παντός είδους έ-
πιχειρήσεις σας θα προτιμή-
σετε το άπόγευμα της Πέμ-
πτης (16), ειδικότερον δε
τας ώρας 4-6 μ.μ. Συνδυα-
σμοί υποθέσεων θα εύνοη-
θούν κατά την ώρα 11-12.

30 μ.μ. Της Κυριακής (12),
όρισμένα ταξίδια και μα-
κράς πνοής επιχειρήσεις θα
εύνοηθούν επίσης την πρωί-
αν της Πέμπτης (16), ιδίως
δε κατά τας ώρας 10.30-1
μεσημέρ.

Προκειμένου διά μίαν νέ-
αν επιχείρησιν και γενικώς
μίαν εργασίαν την οποίαν
άρχίζετε διά πρώτην φοράν
προτιμήσετε την ώραν 8 —
10½ π.μ. Τού Σαββάτου
(11), κατά δεύτερον δε λό-
γον την 3-4.30 μ.μ. της Κυ-
ριακής (12).

Την πρωίαν της Κυρια-
κής καλόν είναι να μην άπο-
δυσήτε εις καμμίαν επιχείρη-
σιν. 'Αλλά και οι συνδυα-
σμοί, τούς όποιους θα κάμε-
τε κατ' αυτήν την ώραν δεν
είναι προωρισμένοι να εύο-
δοθούν.

Διά τας χρηματικές σας
υποθέσεις θα προτιμήσετε
τας πρώτας πρωϊνās ώρας
της Παρασκευής (10). Διά
την αίσθησιν δανείων, χρημα-
τικών ενισχύσεων ή διευκο-
λύνσεων κτλ. είναι επίσης
κατάλληλοι αι έσπερινοι ώ-
ραι της Κυριακής (12). Κα-
λοδς και επιτυχείς χρηματι-
κούς συνδυασμούς δύνασθε
πίσης να κάμετε κατά
τας ώρας 4-5.45 μ.μ. του
Σαββάτου (11) και 9.30-
10.15 π.μ. της Πέμπτης
(16).

'Εάν θέλετε να δοκιμάσε-
τε την τύχην σας προτιμήσα-
τε την 8.30-10.30 μ.μ. της
Κυριακής (12). Παιγνίδια δ-
μως τύχης, όχι συνδυασμών.
Τό πόκερ συνεπώς και τά
άλλα συναφή παιγνίδια άπο-
κλείονται.

Διά την αγοράν λαχείων
εγκλέετε μίαν από τας ώ-
ρας τας οποίας ύποδεικνύο-
μεν διά τας χρηματικές ύ-
ποθέσεις. 'Ιδιαίτεροι ώραι
δεν υπάρχουν κατ' αυτήν

την έβδομάδα.
Αι αισθηματικά ύποθέ-
σεις εύνοούνται, όπως είπο-
μεν, γενικώς κατ' αυτήν
την έβδομάδα. 'Ιδιαίτερος
κατάλληλος ώραι εινε αι 4-
6.15 μ.μ. της Παρασκευής
(10), 3-5 μ.μ. του Σαββά-
του (11), 6-7 μ.μ. της Τε-
τάρτης (15). Προσέξате δ-
μως τας ώρας 12.30-2.15
μ.μ. της Κυριακής (12), 3
— 4.30 μ.μ. της Δευτέρας
(13) και 9.30-11 μ.μ. της
Τετάρτης (15) διότι εινε ά-
σκι έρίδων και προστρι-
θών.

Γάμοι ή άρραβώνες εύνο-
ούνται κατά τας ώρας 7.30
— 8.30 μ.μ. της Τρίτης (14).

Διά κάθε τι που άφορα
το μέλλον σας (διάδημα, δ-
χι επιχείρησιν) προτιμήσατε
την ώραν 9.30-11.15 π.μ.
της Κυριακής (12). 'Από-
φύγετε, τουναντίον τας ώ-
ρας 9-11 π.μ. του Σαββά-
του (11), 4-6.30 μ.μ. της
Δευτέρας (13) και 8.30-9.
30 π.μ. της Τρίτης (14).

Προσέξате την ύγειαν
των προσώπων ιδίως προκε-
χωρημένης ηλικίας κατά
την 9-10 μ.μ. του Σαββά-
του (11).

Αι ώραι 3-4 μ.μ. της
Κυριακής (12) και 12.15-
3 μ.μ. της Δευτέρας (13)
είναι περισσότερο ώραι άτυ-
χημάτων.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟ-
ΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΑΝ. Τ. Σ. Κ. (α ν) π α
λ ι ν.— Είστε χαρακτήρ ίσορρο-
πημένος, αίσθησής, ρειδωλός
εις έκδηλώσεις και αισθησιασ-
τικός. Εύδοκός, όλν, όχι πολύ θερ-
μός. Εις όλα θέλετε την τάξιν
και την ακρίβειαν. Στενωχρεώ-
στε κάποτε πολύ, όχι όμως διά
σούραράς άφορίας. Αι φίλαι σας
δεν είναι πολύ θερμαι. 'Η ζωή
σας θα εινε πολύ ήρεμη. Περιου-
σία, όμως έξ έρωτος, θα εύνο-
ρίσετε την οικονομική ευημερίαν
Κοινωνική θέσις άξιόλογος, ή ό-
ποια θα προκαλέση την έκτίμη-
σιν και τόν σεβασμόν.

ΑΜΙΝ.— 'Η ύγεια σας παρ-
αμένει πάντοτε έπισηφάλη. Δεν
έλεπω όμως κανένα σοβαρόν κίν-
δυνον προς τό παρόν. Πάντως,
καλόν είναι να την προσέχετε πάν-
τοτε. 'Ο χαρακτήρ σας δεν είναι
δυστυχώς, έκείνος που θα σας
βοηθήσει για να σταδιοδρομή-
σετε καλά εις την ζωήν. Είστε
νευρικός, εύμεταβάλλτος, μικρολό-
γος και όλιγον φθονερός. Σας
συνιστά το ύπαλληλικόν στάδιον
'Εκεί θα μπορούσατε να προσδύ-
σετε καλύτερα. Την κοινωνικήν
σας σταδιοδρομίαν την θέλετε
κάπως άργά, έπειτα από μερικά
περιπάτους εις την άρχήν. Μην
σπαύετε να πανδρεύητε.

ΚΑΣΤΑΝΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙ-
ΑΑ.— Εορτάσθε εις τό μεσαι-
χμιον δύο έπορών και τούτοις
τρόποις κατά την τύχην σας
ή όποια άλλως θα ήτο άξιόλο-

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525

α.
β.
γ.
δ.
ε.

67

Ζῆλον
 μπερδεμένα μου τὰ
 ἄγματα, ἀγαπήτη μου.
 ὡς ἀναφέρεις γὰρ τὸν
 ὕμνον μου καὶ ἡσυχία, ἔσται
 ὡς ἡσυχία γὰρ μὴν ἁλ-
 λου σου κάνει σκηπὸς ἡ
 Ποιὰν ἀγαπᾷς, τέλος
 Κ-1

ἀπό τις δύο; καὶ
αἱ οἱ σκοποὶ σου; Τέ-
συμβουλή ζητεῖς; νά
ω;

**ἠγνωμένην
ψυχὴν**

ριπείτιά σου, ἀγαπητέ
αι πραγματικά πρωτό-
ἐν νομίζω ὅμως πῶς
νά πάσης τόσο τραγι-
τράγματα. Τὸ ὅτι ἐν-
ἀγαπήσης τὴν ἀδελφὴ
σῆς τοῦ ἀδελφοῦ σου

εβαλε μια ατυχής συμ-
 πύ, όμως, διορθώθη-
 ραγικόν θά ἦτο ἐάν ἄ-
 ρες κτήν.. μνηστή τοῦ
 ὧ σου!
 τοῦ προκειμένου, ἐάν
 πιά και ἡ νέα, καί ἐφ'
 ἐν ὑπάρχουν ἀντιρρο-
 τῶν τοῦ δικού της, νο-
 τι μπορείς ν' ἀπευθυ-
 νη Μπρόπολι. Ἐχει
 ἐλπίδες νά ἐπιτύχῃ
 εἰσα.

ἄνθρωπος πού ζητᾷ
 ἅ μᾶνα νὰ χωρισθῇ τὸ
 της, πού προβάλλει τὴν
 πού μάλιστα ἀπ' αὐτὴν
 λημονήση ἐντελῶς νὰ
 παντρευθῇ, δὲν ἀξίζει
 περιφρόνησι.

οὐκ τὴν τερατώδη γνώμη
 ὅρμαινε ναὶ προτιμήσεις αὐ-
 τῇ· γιατί.. παιδι κανείς κι'
 Πρόσεξε! Ἀπορώ, σοῦ
 λαμβάνω, πῶς δὲν τοῦ-
 σες τὴν ἀπάντησι πρὸς ἑ-
 ν κι' αὐτοί. Σοῦ γράφω
 γανάντησι γιατί μου λέ-
 γετε' ἀπὸ τὴν δεινὴ
 βολή πρὸς σοῦ ἔκαμε αὐ-
 τὸ ἄνθρωπος, θεωρῶντας

ἔνα ὃν κατώτερο εἰς αἰ-
 ατα καὶ εἰς ψυχικὴν πενίαν
 καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ θεοῦ
 οὐγκλας· δὲν πᾶς νὰ πρῆ
 ἰὰ τίγοι νὰ ἐγκαταλείψῃ
 κερὸς τῆς, νὰ δῆς πῶς θὰ
 ποδεύθῃ; ἀποροὶ πᾶς ἐ-
 λουθεῖς νὰ τὸν ἀγαπᾷ·
 ! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
 ἀγαπᾷς!
 ῥήγορα, λοιπόν, δὲς το
 ἐκνοσην ὅτι δὲν ἔχπς το
 ὀδη ψυχῇ, ὅπως θὰ ἦθε-
 ὅτος, καὶ ὅτι δὲν μπορεῖς
 ἔχπς πᾶ τὴν παραμυρη

69

Ν ΚΑΤΑΣΤΗΜ
ΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡ
ΟΥ - ΚΑΛΑ
ΟΜΨΟΤΕΡΟ
ΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 -

οὐκ εἰς τὴν ἑσπέρην
μας ἐξασφαλίζετε τὰ
συμφέροντά σας.

Α
ΑΓΓΕΛΙΩΝ
ΝΤΙΔΗ
ΠΑΠΟΥΤΣΙ
ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

καὶ
»Κατόπιν,
φάσι συλλογισά-
σθεσε ὅτι λυπα-
ρὸν δὲν μπορούσε
τὸ κακὸ ποῦ εἶ-
συνε τὸ ὅτι τὸ
—γιατὶ δὲν ἦτο
μὲ παντρευθῇ.
τε, ἐγὼ δὲν ἔχα-
τον μισθὸ πάλι-
ροῦσε ν' ἀνοί-
καὶ ἡ ἀγάπη το-
σο μεγάλη, ὥσ-
τοφάροῦμε κα-
νομικῶς γιὰ τὴν
»Δὲν ἤθελε ἰ-
ρίσουμε... Στὸ
νῆσαμε νὰ συ-
σχέσεις μας :

ἐκόνυψε τὸ κε-
φάλόν σου καὶ ἐπρό-
σταν πολὺ γιὰ τὴν
ἐλπίδα ἐπανορθώσε-
ως καὶ κάνει ἐννο-
ν εἰς ἀγαπήσει
ν εἰς θεόν καὶ
Προίκα, βλέπε-
τω μετὰ τὸν μικρὸν
αὐτὸς δὲν μπο-
ρεῖ σπῆναι, οὐτε
δὲν ἦταν τό-
τε να δεχθῇ τὴν
οὐκ οὐδὲν οὐκ
ἀγάπη μας. .
ὡς καὶ να χω-
τέλος, συμφω-
νεύομεν τίς
περιμένοντας ν'

«Γιατί κρύα, ἀ-
μου; Τὸν ἀγαπᾷ
εἶναι αὐτὸ τὸ πρῶ-
τον σῶμα ποὺ γέ-
μεινε; κ.λ.π.» ἀ-
κούσας, ὅταν μὴ
ἀντιτάξῃ, τὸ νοῦθε-
τεῖν οὐτε σιγῇ δι-
ὰ τὴν ποιότη-
τά της.

Μπορεῖ νὰ ν-
απαῖ... χωρὶς ἡ-
ματικά, αὐτὸ νὰ
δὲν θὰ τύχῃ ν' ἔ-
λθῃ νὰ τὸ ἐξερ-
πιάσῃ αὐτὴ τὴν γνῶ-
σιν.

Συνεπῶς... δ-
έναν ἀπὸ τοὺς

ἡ καρτὶς
 οὐ, λοιπόν; Τί
 παραέξενον συναί-
 σθησεν τὴν ψυχὴν
 τὴν πρηνευατι-
 νὰ νέα ἀγαπή-
 ἀμέσως, καὶ
 ἐν ἀμυδράλλει
 τοῦ αἰσθη-
 ῶν
 ῶν πῶς ἀ-
 ἀγάπα πραγ-
 αῖ. Ποτὲ διωξ-
 ἀγαπᾷ. ὡς
 ἡ μᾶλλον ὁ-
 τὸ καὶ ἐξητῶν
 ἐνὸς ἀλλοῦ.
 ἐν ἀνάστα κα-
 δὲ. Καὶ τὰ

ὁ θεοῦ ὁρῶντας
 ἰσχυρότερο εἰς αἰ-
 ψυχήν λεπτὴν
 ὅτι τὰ θηρία
 ἐν πάσι καὶ πῶς
 ἐγκαταλείψῃ
 αἰ δῆς πῶς θά-
 πορὸν πῶς ἐ-
 τὸν ἀγαπᾷ-
 δυνάτων νῦν
 στίον, δὲς το-
 δὲν ἔχεις το-
 ὅπως θά ἦθῃ
 αἰ δὲν μπορείς
 τὴν παραμυρή

σέσι μαζί του.
Εάν υπέκυπτες στις άξιώ-
σεις του — πράγμα που ούτε
να το φαντασθώ δεν θέλω —
θα θυθίζσουν στην δυστυχία
για πάντα. Αυτός ο ίδιος θα
σε περιφρονούσε, και δεν θα
παρέλειπε, όταν παρουσιαζόταν
εύκαιρία, να σου «χτυπήσει»
την άκαρδη πράξη σου. Θα θα-
σάνιζε και το άλλο σου παι-
δί, και οι τύψεις δεν θα σε
άφηναν ούτε στιγμή ήσυχη.

«Υπομονήν»

Αγαπάς μια νέα, εσχόπευες
να την πάρης και ξαφνικά ε-
μαθες ότι η νέα αυτή πριν συν-
δεθί μαζί σου είχε συνδεθεί
μαζί με κάποιον άλλον με τον
όποιον τα έχασε άγνωστον
γιατί.

Αυτά, τουλάχιστον, σου είπε
ένας φίλος σου. Και ρωτάς,
τώρα: τί να κάνης; να λησμο-
νήσης την παρεκτροπή της φί-
λης σου;

Πρώτα-πρώτα, αγαπητέ μου,
δεν είμαι βεβαία περί της ά-
κριβείας όσων σου είπε ο φί-
λος σου. Οι «φίλοι», δυστυ-
χώς, ζηλεύουν καμιά φορά
τους «φίλους» των και κυτά-
ζουν πως να χαλάσουν την χα-
ρά των. Δεύτερον, δεν ξέρω
περί ποιου είδους παρεκτρο-
πής πρόκειται. 'Αλλ' ούτε και
πιστεύω ότι η νέα αυτή είχε
υποχρέωσι, πριν σε γνωρίση,
να περιμένη μήπως ποτέ έμφα-
νιθής στη ζωή της και να μη
γυρίξη να κυτάξη κανέναν
άλλον. Ζούμε στον 20όν αιώ-
να, αγαπητέ μου.

Συμπέρασμα: Έξηγήσου τί-
μα με την νέα. Σε αγαπά έσέ-
να; Δεν αγαπά, σ ή μ ε ρ α, κα-
νέναν άλλον; Αυτό άρκεί. Και
ούτε να της ξαναπαρέσης το
παρελθόν!

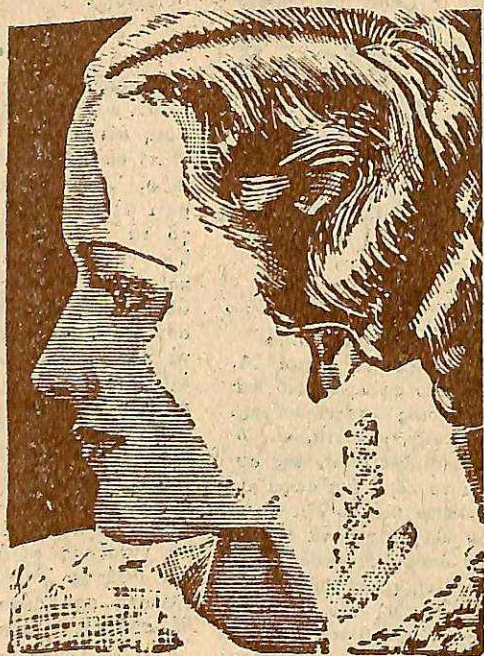
Μ. Χ.

Αγαπάς κάποιον ο οποίος,
όπως μου γράφεις, — και σε
πιστεύω — είναι τρομερά άστα-
θής. Τά έχει μπλέξει μ' ένα
σκληρό γυναικείο, μεταξυ των ο-
ποίων και με μια συγγενισσά
σου. Και να μιν διέκοψες τις
σχέσεις μαζί του, δεν ξέρεις
όμως τί να κάνης; να αυτο-
κτονήσης; να πιάς σε μονα-
στήρι; να μιν παντρευθής;

Πάντως, να τον ξεχάσης, ο-
πως μου δηλώνεις, είναι άδύ-
νατον! 'Αλλά ούτε και θέλεις
να τον πάρης!

Σου άπαντώ: την αυτοκτο-
νία και το μοναστήρι, να τ' ά-
φήσης κατά μέρος. Έκτός έ-
άν σε έλκύη ή σκέψις ότι
θα γελήσει πρώτος αυτός με
την άνοησία σου, όταν μάθι
πως έκαμες τέτοιο πράγμα.
Την μόνη λύσι που σου υπο-
δεικνύω είναι η' αγαπήσης κα-
νέναν άλλον. 'Η φωτιά, σβύ-
νει με την φωτιά... Ένα νέο
άσθημα — είναι το μόνο γαστρι-
κό έναντιον του έρωτος.

ΡΕΑ Ρ.



Σας κοιτάζει ποτέ ένας
άνδρας δύο φορές;

Τό να έλκη και να συγκρατή τά δλέμματα των
άνδρων ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι τό μυστι-
κό της θελκτικής επιδερμίδος Νεανικά δέρμα
ζωντανό, χωρίς ρυτίδες, χωρίς λεκέδες, θελού-
δινο, είναι τό αποτέλεσμα της χρήσεως της
κρέμας: **ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ**

Αί εκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που
έχει στό ένεργητικών της καθώς και ή πολυετής
πειρά των κατασκευαστών της, πείθουν περί
της θαυματουργού ιδιότητος της κρέμας

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA

FORMA

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυν-
τικών ειδών των μεγαλύτερων Εύρωπαϊκών Οίκων
(GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIMÉ,
MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOIIONS, έγχώρια, εφάμιλλα
των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και
καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς τιμάς.

Τό «KIOY-NOYK», τό «ETERNEL PRINTEMPS»,
τό «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα
άρωματα και αντίστοιχες LOTIONS.

Επίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασίλισσα τώ
κολωνιών εις χύμα και φιαλίδια ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις τό καλλυντικών τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Μυστικά
Ωραιότητα
όπου κόνουν
τάς Γαλλίδας
Παρυσομίας
Περιφήμους



Αί κομψαί Γαλλίδες είνε
αναμφιβόλως άφθαστοι εις
την τέχνην του μακιγιαρί-
σματος. Τό τελευταίο τους
μυστικό συνίσταται εις την
χρήσιν μιας νέας πούδρας
«άεροποιημένης». Μία πού-
δρα 17 φορές λειοτέρη
άπό ό,τι θα μπορούσε κα-
νείς να φαντασθή για δυνα-
τόν. Παρασκευασμένη κατά
ένα νέον τρόπον καθίστα-
ται τόσο έλαφρά, ώστε ά-
πλώνεται κανονικώς και έ-
νιαίως επί της επιδερμίδος
σαν ένα αδιόρατο πέπλο ω-
ραιότητος. Δίδει εις την έ-
πιδερμίδα φυσικήν όψιν ω-
ραιότητος και άπό τάς πλέ-
ον κολακευτικές, πολύ δια-
φορετικήν εις τά άποτελέ-
σματά της άπό τάς θραείας
πούδρας, περασμένης μό-
δας, αί όποίαι δίδουν την
έντύπωσιν μακιγιαρίσμα-
τος. Αυτός ο νέος τρόπος
άεροποιήσεως χρησιμοποι-
είται τώρα εις την παρα-
σκευήν της πούδρας Τοκα-
λόν... και ή πούδρα Τοκα-
λόν περιέχει mousse de
creme, ή όποια την κάμνει
να κρατά όλην την ήμέραν.
Ο άνεμος, ή βροχή και ή
έφίδρωσις κατά τον χορόν
δεν δύνανται να χαλάσουν
τό θαυμάσιον χρώμα όπου
δίδει ή πούδρα Τοκαλόν.
Δοκιμάσατε τό μυστικόν ω-
ραιότητος των Γαλλίδων,
την «άεροποιημένην» πού-
δραν Τοκαλόν.



Θησαυρός

